Tímarit

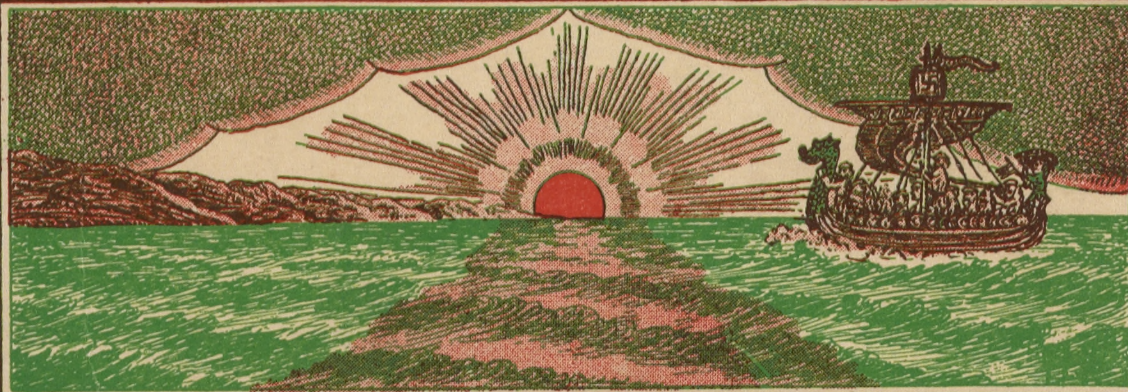

Þjóðræknisfélags Íslendinga

XLIX. ÁR

WINNIPEG, MANITOBA
1968

IN MEMORIAM

HEIÐURSFÉLAGAR OG FORSETAR

His Excellency Lord Tweedsmuir, Hon. Patron

His Excellency the Rt. Hon. The Earl of Athlone, K.C.

Kjartan Helgason, fyrrum prófastur

Stephan G. Stephanson, skáld

Frú Stefanía Guðmundsdóttir, leikkona

Prófessor Sv. Sveinbjörnsson, tónskáld

Þorbjörn Bjarnason, skáld (Þorskabítur)

Einar H. Kvaran, rithöfundur

Ragnar E. Kvaran, fyrrum prestur og forseti

Kristján Níels Júlíus (K. N.), skáld

Séra Jónas A. Sigurðsson, skáld og forseti

Dr. Rögnvaldur Pétursson, forseti og ritstjóri

Prófessor F. S. Cawley, Ph.D.

Friðrik Swanson, málari

Kapt. Sigtryggur Jónasson

Dr. B. J. Brandson, læknir

J. Magnús Bjarnason, rithöfundur

Dr. Hjörtur Thordarson, raffræðingur

Mrs. Guðrún H. Finnsdóttir, skáldkona

Friðrik Hallgrímsson, dómprófastur

A. S. Bardal, útfararstjóri

Ólafur Pétursson, fasteignasali

Sveinn Björnsson, forseti Íslands

Árni Pálsson, prófessor

Sigurgeir Sigurðsson, biskup

Ásmundur P. Jóhannsson

Dr. A. H. S. Gilson, U. of M. Pres.

Einar Jónsson, myndhöggvari

Jón J. Bíldfell, fyrrum ritstjóri

Einar Sturlaugsson, prófastur

Þ. Þ. Þorsteinsson, skáld

Dr. Sig. Júl. Jóhannesson, skáld

Gunnar B. Björnsson

G. J. Oleson

Halldór Hermannsson, prófessor

Dr. theol. Rúnólfur Marteinsson

Einar Páll Jónsson, ritstjóri og skáld

Dr. Þorkell Jóhannesson, háskólarektor

Rt. Rev. C. V. Pilcher, Sydney, Australia

Dr. John C. West, fyrrv. forseti U. of N.D.

Dr. Vilhjálmur Stefánsson

Thor Thors, sendiherra

Hon. Gudmundur Grimsson, Bismark

Mrs. Kristin Thorsteinsson, Gimli

Dr. Thorbergur Thorvaldson, Saskatoon

Guttormur J. Guttormsson, skáld

His Excellency the Honourable Vincent Massey, former Governor-General of Canada. Hon Patron

George P. Vanier, D.S.O., M.C., Governor-General of Canada Hon. Patron

Félagatal Þjóðræknisfélagsins 1967

A. Heiðursverndarar (Honorary Patrons)

Herra Ásgeir Ásgeirsson, forseti Íslands.

B. Heiðursfélagar (Honorary Members)

Prófessor Sigurður Nordal, Reykjavík, Ísland
Dr. Watson Kirkconnell, President, Acadia University, Wolfville, N. S.
Dr. Henry Goddard Leach, New York, N. Y.
Jóhannes Jósefsson, íþróttamaður, Reykjavík, Ísland
Mrs. Jakobína Johnson, skáldkona, Seattle, Wash.
Mrs. Laura Goodman Salverson, skáldkona, Toronto, Ont.
Fröken Halldóra Bjarnadóttir, ritstj. Hlín, Blöndósi, Ísland
Jónas Jónsson, fyrrv. alþingismaður, Reykjavík, Ísland
J. T. Thorson, fyrrv. yfirdómari, Ottawa, Ontario
Árni G. Eylands, stjórnarráðsfulltrúi, Reykjavík, Ísland
Vilhjálmur Þór, bankastjóri, Reykjavík, Ísland
Gísli Jónsson, ritstjóri Tímaritsins, Winnipeg, Manitoba
Próf. Ásmundur Guðmundsson, fyrrum biskup Íslands
Séra Albert E. Kristjánsson, prestur, Blaine, Washington
Prófessor Richard Beck, Victoria B.C.
Dr. Helgi P. Briem, fyrrv. sendiherra, Reykjavík, Ísland
Sigurður Þórðarson, söngstjóri, Reykjavík, Ísland
Dr. Árni Helgason, raffræðingur, Chicago, Ill.
P. H. T. Thorlakson, M.D., Winnipeg, Manitoba
Stefán Einarsson, fyrrv. ritstjóri Heimskringlu, Vancouver, B.C.
Dr. Stefán Einarsson, próf. emeritus, Reykjavík, Ísland
Gunnar Thoroddsen, sendiherra, Denmark.
Valdimar Björnsson, ríkisféhirðir, Minneapolis
Guðmann Levy, fjármálaritari Þjóðræknisfélagsins, Winnipeg, Manitoba
Dr. theol. Valdimar J. Eylands, Winnipeg, Manitoba
Hon. John G. Diefenbaker, fyrrverandi forsætisráðherra Kanada
Hon. Dufferin Roblin, fyrrverandi forsætisráðherra Manitobafylkis
Guðmundur Í Guðmundsson, fyrrv. utanríkisráðherra Íslands
Sigurður Sigurgeirsson, bankaritari, Reykjavík, Ísland
Ólafur Hallsson, Eriksdale, Manitoba
Dr. H. H. Saunderson, President University Manitoba
Dr. Finnbogi Guðmundsson, Reykjavík, Ísland.
Einar Baldvin Guðmundsson, formaður H/F Eimskipafjelags Íslands.
Bjarni Benediktsson, forsætisráðherra Íslands
Grettir Leo Johannson, ræðismaður, Winnipeg, Man.
Ingibjörg Jónsson, ritstjóri Lögbergs-Heimskringlu, Winnipeg, Man.
Ambassador Pétur J. Thorsteinsson, Washington, D. C.

C. Styrktarfélagar
Sustaining Members 1967

Dr. and Mrs. Richard Beck

Rev. Philip M. Petursson

Mrs. K. R. Johnson

Mrs. Jennie E. Thorwaldson

Mr. G. L. Johannson

D. Life members

K. Valdimar Björnson, Minneapolis, Minn., U.S.A.

Björn Björnson, Consul of Iceland, Minneapolis, Minn., U.S.A.

Dr. Helgi P. Briem, Reykjavík, Iceland

Grettir Eggertson, Winnipeg, Man.

Dr. Árni Helgason, Consul of Iceland, Wilmette, Ill., U.S.A.

Eric Ísfeld, Winnipeg, Man.

Grettir Leo Johannson, Consul of Iceland, Winnipeg, Man.

J. Walter Jóhannson, Pine Falls, Man.

Mrs. B. E. Johnson, Winnipeg, Man.

Guðmann Levy, Winnipeg, Man.

Mrs. Anna Margrét Levy, Winnipeg, Man.

Óskar E. Levy hreppstjóri, Ósum, Húnavatnss., Iceland

Gunnar R. Pálsson, Lake Park, Florida, U.S.A.

Rev. P. M. Pétursson, Winnipeg, Man.

Árni Sigurðsson, Seven Sisters Falls, Man.

Dr. P. H. T. Thorlakson, Winnipeg, Man.

Dr. Richard Beck, Grand Forks, N. Dak.

Mrs. Margret Beck, Grand Forks. N. Dak.

Brynjólfur Jóhannesson, leikari, Reykjavík, Ísland.

Prof. Dr. Helgi Johnson, R. R. 3 Somerset, New Jersey, N.Y., U.S.A.

Hannes J. Petursson, Toronto, Ont.

Gisli S. Gislason Lundar, Man.

1. ÍSLAND

E. Ársfélagar

Jóhannes Eiríksson, Kristneshæli, Eyjafjarðarsýslu

Seðlabanki Íslands, Reykjavík

Séra Ásgeir Ingibergsson, Hvammi í Dalasýslu.

2. ENGLAND

The Library, University College, London. Gower Street, W. C. L., England.

3. REPUBLIC OF IRELAND

Dr. James Delargy Director "Irish Folklore Comm," University College, Dublin 2.

4. CANADA

Atikokan, Ont.

Einar I. Swanbergson

Baldur, Man.

Hansina Gunnlaugson
Mrs. B. K. Jónsson
Mrs. Rose Lewis
Mrs. J. A. Sveinsson

Brandon, Man.

Dr. E. J. Skafel
Mrs. Elin M. Hood
Miss Helen Bjarnason

Elfros, Sask.

Helgi Hornfjörð
Rósmundur Árnason

Foam Lake, Sask.

Mrs. Steinunn Inge.

Eiriksdale, Man.

Mrs. J. R. Johnson.
Miss Emma J. Sigurdson.

Hayland, Man.

Sigurður B. Helgason

Kristnes, Sask.

Guðmundur Stefánsson
Bæring Gablielsson

Leslie, Sask.

Ásgeir Gíslason
Harry Thorsteinson

Matheson Island, Man.

Árni G. Johnson

Montreal, Que.

Mr. and Mrs. Ingvar Gislason

Chilliwack, B. C.

Mr. and Mrs. K. A. Magnússon.

Langruth, Man.

Mrs. B. Bjarnason,
V. Valdimarson.
Mrs. J. (Kristlaug) Finnbogason

Islington, Ont.

Mrs. Ragnhildur Guttormsson.

Kinsota, Man.

Sveinn Johnson

Mozart, Sask.

Magnus Skafel
Marino Sigurðsson

McCreary, Man.

Mr. and Mrs. Hilda Crout

Prince Rupert, B. C.

Mrs. K. Einarsson

Ottawa, Ont.

August S. Johnson.

Regina, Sask.

Mr. and Mrs. Hafsteinn Bjarnason.
Mr. and Mrs. L. W. MacPherson

Shaunavon, Sask.

S. H. Skaftfeld

Riverton, Man.

Hallgrímur Joh.Stadfeld
Valgeir G. Stadfeld
Kris. Thóransson
S. B. Johnson
Guðjón E. Johnson

Toronto, Ont.

Mrs. H. L. Robson

Vancouver, B.C.

Mrs. Alla Warburton
Herman Sigurdson
Mrs. Thordis Fisher
Percy G. Moore
Sigurður Sigurðsson
Mrs. Thelma Erlendson
Sigrid Watts
Mrs. Ella Bruce

Swan River, Man.

Mrs. Lára Sveinsson

Westbourne, Man.

Mrs. Guðrún Thorsteinsson

Winnipeg, Man.

Mrs. L. A. Björnson
J. A. Eastman
Mrs. Alma S. Eastman
Miss Vilborg Eyjólfsson
Miss Carolina Gunnarsson
Mrs. Sara Gillies
Mrs. Gyða Hurst
Halldór J. Stefánsson
David Björnson
Mrs. Rose Björnson
G. F. Jónasson
Loyd Magnus
J. M. Page
Simon Shannon
J. H. Johnson
Miss Katrín Brynjólfsson
Magnús Elíasson
Mr. and Mrs. Earl J. Helgason
Mrs. Maria Sivertson
Mrs. Halldóra Peterson
Mrs. Lara B. Sigurdson
Mrs. Kristin Depoe
Miss Fanney Sigurdsson
Mr. Haraldur Einarson
Christine Hannesson

White Rock, B.C.
Kristinn O. Oddson
Dr. and Mrs. S. E. Björnsson

Wynyard, Sask.
Magnús Jónasson
Mrs. Gudrun Finnson
Walter Paulson, B.A., LL.B.
John Sólvason
Domhildar Johnson

5. BANDARÍKIN

Boston, Mass.
Kormákur Ásgeirsson
Kapt. Jóhannes G. Ásgeirsson
Valgeir Einarsson
Kapt. Thor Guðmundss.
Kapt. Guðm. Jóhanness.
Gunnlaugur Jónsson
Kapt. Theodór Jónsson
Guðmundur Pálsson

Cashmere, Wash.
Chris Guðmundson

Charlottesville, Virg.
Prof. R. L. Kellogg

Ft. Landerdale, Fla.
Gunnlaugur Illugason

Grand Forks, N. Dak.
Mrs. V. Guðmundson, University of N. Dak. Library
Dr. Arne Brekke, University of N. Dak.
Emilie J. Anderson

Ithaca, N.Y.
Vilhjálmur Bjarnar

Bremerton, Wash.
Rev. G. P. Johnson

Chigago, Ill.
George Hanson

San Diego, Calif.
Mrs. J. K. Steinberg

San Rafael, Calif.
Miss Sigrun Johnson

Seattle, Wash
Rev. and Mrs. Kolbeinn Seimundson
Mr. and Mrs. E. Johnson

Lincoln, Nebraska
Prof. Paul Schach

Hopple, N. Dak.
Mrs. Laufey Aaland

Orange, Calif.
Dr. and Mrs. J. Bergsteensson

New Brunswick, N.J.

Prof. Helgi Johnson,
Rutgers University
Library

Minneapolis, Minn.

G. T. Athelstan
Mrs. Edda Laxdal
Miss Hjördís Bjarnason
Mrs. Margret Arnar

Rochester, Minn.

S. E. Thorvaldson, M.D.

New Haven, Conn.

Yale University Library

Hickville, L.I., N.Y.

Olaf Helgason

Portland, Oregon

Miss Ollie Gislason

4. DEILDIR OG SAMBANDSFÉLÖG

The Icelandic Society of New York

Hannes Kjartansson
Miss Halldóra Rútsdóttir
Ludvik Jónsson
Richard Richardson
Mrs. Margrét Rossback
Capt. Magnús Norðdahl
Mrs. William Richards
Mrs. Eane Thomson
Mrs. Nanna Kolberg

Deildin „Ísland", Morden, Man.

Forseti
Willie Olafson
Ben S. Einarson
Lorry Einarson
Andy Gíslason
Ingi Olafson
Paul Sigurdson
J. B. Johnson
Mrs. J. B. Johnson
Óli Lindal
Mrs. Freda Lindal
Mrs. Willie Ólafson
Willie Ólafson
Jóhann P. Thomasson
Thomas Thomasson
Mrs. Kristín Thomasson
Guðrún Thomasson
Janathan Thomasson
Dr. Jon Guðmundson
Arni Gillies
Paul Sigurðson

„Brúin", Selkirk, Man.

Forseti
Jack Björnson

Varaforseti
Th. Skagfjörð

Skrifari
Guðrún Vigfússon

Féhirðir
Allie Goodbrandson

Varaféhirðir
Ola Magnússon

Fjármálaritari
Gestur Jóhannson

Aðrir meðlimir
G. K. Halldórson
Bill Indriðason
Beggi Pálsson
Jafeta Skagfjörð
Sigurbjörg Björnson
Ola Magnusson
Margrét Goodman
Kristinn Goodman
Friðrik Nordal
Sigrún Nordal
Einar Thorvaldson
Vigdís Johnson
Rúna Magnússon
Christie Johnson
Dr. Oli Johnson
Johanna Goodman
Pete Thorsteinson
Árni Stefánson
Kristín Stefánson
Emma Bessason

„Frón", Winnipeg

Forseti
Skúli Johannson

V. Forseti
Haraldur Bessason

Skrifari
Páll Hallson

V. Skrifari
Hrund Skúlason

Féhirðir
Jochum Asgeirsson

V. Féhirðir
Heimir Thorgrímson

Fjármálaritari
Gunnar Baldvinsson

V. Fjármálaritari
V. Lárusson

Æfifélagar

Ævifélagar:
Grettir L. Johannson
Séra Philip M. Pétursson
Walter Johannson
Grettir Eggertson
Guðmann Levy
Anna M. Levy
Mrs. B. E. Johnson
Eric H. Ísfeld

Meðlimir

Mr. and Mrs. John J. Arnason
Mr. and Mrs. Jochum Asgeirsson
Mrs. Oddny Asgeirson
Mrs. Shirley Block
Miss Thorbjorg Brynjolfson
Mr. Olafur Bjarnason
Miss Steinunn Bessason
Prof. and Mrs. Haraldur Bessason
Mr. and Mrs. J. T. Beck
Mrs. Albertina Benson
Mr. R. Bergsson
Mr. Andres Bjornson
Mr. Guðmundur Bjarnason
Mr. Olafur Bjornson
Mr. Skuli Böðvarson
Mr. and Mrs. N. O. Bardal
Mr. and Mrs. Gunnar Baldwinson
Mr. Friðbjorn G. Davidson
Mr. and Mrs. H. F. Danielson
Mrs. R. Davidson
Mrs. Carolina Dunning
Mr. and Mrs. Thorsteinn Eastman
Mr. Gunnar Erlendsson
Mr. and Mrs. Paul Einarson
Mr. Arni G. Eggerston Q.C.
Mr. Jens Eliasson
Mrs. Olafia Finnbogason
Mr. Fred Fridfinnson
Mr. and Mrs. S. A. Freeman
Dr. V. J. Eylands
Miss Lily Eyjolfson
Mrs. Asa Fridrikson
Mrs. Ingibjörg Goodridge
Mr. and Mrs. Magnus Gunnlaugson
Mrs. R. Gislason
Mr. and Mrs. Ágúst Guðmundsson
Mrs. Laufey Helgason
Mr. and Mrs. Páll Hallson
Mr. and Mrs. H. B. Hallson
Mr. and Mrs. Ben Heidman
Mr. H. L. Hallgrimson
Mrs. Eric Isfeld
Mr. Thorsteinn Isleifsson
Mrs. Rosa Johannson
Mr. Hjörtur Josephson
Mr. Sonrri Josephson
Mr. Walter Johannson
Mrs. J. Johnson
Miss Hala Josephson
Miss Bertha Jones
Mr. and Mrs. Egill Jonasson
Mrs. Thora Jonsson
Mr. and Mrs. Skuli Johannsson
Mrs. Johanna Jonasson
Mr. Harold Johnson
Mr. and Mrs. Palmi Johnson
Mr. Björn Johnson
Mrs. B. E. Johnson
Mrs. Ingibjörg Jonsson
Mrs. Kristín Johnson
Mr. and Mrs. Jakob F. Kristjansson
Mr. and Mrs. Wilhelm Kristjanson

TÍMARIT

ÞJÓÐRÆKNISFÉLAGS ÍSLENDINGA

FERTUGASTI OG NÍUNDI ÁRGANGUR, 1967

Ritstjórar

GÍSLI JÓNSSON

HARALDUR BESSASON

WINNIPEG, MANITOBA

Gefið út af Þjóðræknisfélagi Íslendinga í Vesturheimi

1968

Efnisyfirlit

His Excellency
THE RIGHT HONORABLE ROLAND MICHENER, C.C.
GOVERNOR GENERAL OF CANADA
PATRON, THE ICELANDIC NATIONAL LEAGUE

Dr. RICHARD BECK:

Hafið í ljóðum vestur-íslenzkra skálda

Fyrir allmörgum árum skrifaði ég grein um „Sævarljóð Stephans G. Stephanssonar“, sem kom í **Sjómannadagsblaðinu** í Reykjavík, og var endurprentað í afmælisbók minni **Í átthagana andinn leitar** (1957). Varð ég þess var, að sumum kom það á óvart og fannst það harla merkilegt, að skáldið, sem var sveitabóndi og dvaldi lengstum ævinnar vestur í Albertafylki inni í meginlandi Kanada, skyldi verða sjórinn og sæfarir eins oft að yrkisefni og raun ber vitni. En hér sagði djúpstætt Íslendingseðlið til sín, þótt umhverfið væri breytt. Sannleikurinn er sá, að þetta seiðmagn sjávarins fylgir okkur Íslendingum frá vöggu til grafar, hvert sem sporin liggja.

Ekki þarf heldur að blaða lengi í kvæðabókum annarra vestur- íslenzkra skálda, til þess að sjá þess næg dæmi, hve hafið, áhrifavald þess og minningarnar um það, áttu sér rjúpar rætur í hugum þeirra. „Sævarsöngvar“ Þorsteins Þ. Þorsteinssonar **(Vestan um haf)** hefjast á orðunum: „Mig hungrar í hafsins tóna.“ Síðan heldur hann áfram:

Mín sál verður skinin og skorpin
og skrælnuð og horuð og mjó,
að heyra aldrei hafsins raddir,
því hálf er hún komin úr sjó.

Við sæinn hún frumtón sinn
finnur
og friðandi vöggusöng,
sem bergmál, frá al-lífsins öldum,
um aldanna súlnagöng.

Í brimgnýnum bumburnar druna.
Hver bylgja kann nýjan slag.
En raulandi undiraldan
er íslenzkt kvæðalag.

Hér fléttast sævarþráin, meðvitundin um mótandi áhrif hafsins á íslenzka sál, og ættjarðarástin fagurlega saman. Seiðandi hljómur þess verður heillandi rödd Íslands í eyrum hins fjarlæga sonar þess.

Ekki sætir það þá neinni furðu, að þegar Þorsteinn er kominn til Vesturstrandarinnar og honum blasir Kyrrahafið við sjónum, yrkir hann mikið og andríkt samnefnt kvæði **(Ljóðasafn, I)**, þrungið íhygli og undirstraum heitra tilfinninga. Samhliða myndríkri lýsingunni á hafinu er kvæði þetta táknrænt. Verður það þó miklu fremur sagt um seinasta ljóðið, „Fyrir utan firði“ í kvæðaflokknum „Gamlir neistar **(Ljóðasafn, II)**, þar sem lýsingin á sjóferðinni verður hreinræktuð táknmynd af lífsferð skáldsins. Í kvæðinu „Með ströndum fram“ **(Ljóðasafn, II)** fléttast náttúrulýsingin og draumsýnir skáldsins saman, en jafnframt eggjar skáldið landa sína til frjósamra dáða í þágu lands og þjóðar. Lýsa þar sér vel Íslandsást hans og þjóðrækni, er voru djúpur og sterkur strengur í

eðli hans og lífshorfi, og finna sér víða á eftirminnanlegan hátt framrás í kvæðum hans, ágætlega í hinu snjalla kvæði hans „Heillaósk til Eimskipafélags Íslands“, ort í tilefni af stofnun félagsins (**Eimskipafélag Íslands 25 ára**, 1939, og **Ljóðasafn, II**). Er það kvæði ort í miklum hrifningaranda og hjartaheit hvöt til framsóknar í þessu og öðrum þjóðþrifamálum heimaþjóðarinnar. Slær Þorsteinn hér því öfluglega á sama streng og Stephan G. Stephansson gerði í stórbrotnu kvæði sínu af sama tilefni, „Skipaminni“. (Smbr. fyrrnefnda grein mína um sævarljóð hans).

Kjarnort og hreimmikið er kvæði Kristins Stefánssonar „Á siglingu“ (**Út um vötn og velli**), og glöggum dráttum dregin sú mynd, sem þar er brugðið upp:

Kvöldar um haf og heldur
hrönnin knerri í önnum.
Fjöll eru að rísa' og falla,
fleyið veltur á legi.
Glettingar-bára grettist,
gneyp yfir þiljur steypist,
gnýþung á stokkum gnestur,
gnollra seglin af hrolli.

Eimvélin dæsir, ymur
úfinn boðinn og skrúfan.
Viltur er söngur seltu:
sæhljóð í öllum ljóðum
vinda og langt til landsins,
langar mig komast þangað.
Unn, þó að kyssa kunni,
kaldrifjuð breytist aldrei.

Kvæði Kristins „Í beitivindi“ (**Út um vötn og velli**) er mjög af svipuðum toga spunnið, en er, eins og það ber með sér, ort um siglingu á Winnipegvatni, en ríkt er þó skáldinu hafið í huga, eins og sjá má af upphafserindinu:

Nú skal ýta út á djúp,
— undir þýtur strengur —
stafns með rýting Ránar hjúp
rista' í hvítar lengjur.

Kvæðið, sem er níu erindi, er allt í hringhendum, og ber því ágætt vitni bragfimi Kristins, og myndauðugt er það að sama skapi. Ást hans og aðdáun á hafinu er einnig ljósu letri skráð í prýðisvel ortu kvæði hans „Sjódropi“ (**Út um vötn og velli**), sem kveðið var þegar honum var fært glas fullt af sjó.

Lítið gætir sævarins í ljóðum Magnúsar Markússonar, en fallegri mynd bregður hann upp af hafinu og annarri náttúrudýrð Vesturstrandarinnar í þessu erindi úr kvæðinu „Á leið vestur yfir Klettafjöll „(**Hljómbrot**):

Fránhýri ægir með fallþunga kliðinn
frelsið og hreystina, töfrandi niðinn;
firðir og vogar með vinblíða hljóma,
vaggandi gnoðum í árdegis ljóma;
drangar og tangar og tindarnir háu,
titrandi, glitrandi straumarnir bláu,
gullroðinn skógur og grundirnar fríðar,
gróandi akrar, og dalir og hlíðar.

Hafið hefir einnig verið ofarlega í huga Magnúsar, er hann orti kvæði sitt „Við Winnipegvatn“ (**Hljómbrot**), en það hefst í ljóðlínunum „Í

hafsins heiði bláa í helgri sigurmynd."

Hið fagra kvæði séra Jónasar A. Sigurðssonar „Hafræna" (**Ljóðmæli**) er þrungið undirtón djúprar íhygli, en jafnframt hyllir hann íslenzka sjómenn í eftirfarandi erindum:

Í Ægis víða veldi
mun vegleg kirkja' og stór.
Og sjómenn sögulandsins
þar sitja innst í kór.

Þeir hrundu hratt úr naustum
að heimta' af Ægi skatt.
Í húmi hafs — og tára
þá Helja einatt batt.

Á skylda strengi slær séra Jónas í öðru smákvæði og fögru, „Við Svartahaf" (**Ljóðmæli**), þar sem táknmyndin er skýrum dráttum dregin.

Í **Ljóðmælum** Jóhanns Magnúsar Bjarnasonar, sem kunnastur er vitanlega fyrir skáldsögur sínar og ævintýri, er kvæðið „Víkingasnekkjan", ort, eins og skýrt er frá í athugasemdum aftan við bókina, í tilefni þess, að „sumarið 1893 sigldu tólf Norðmenn vestur yfir Atlantshafið á bát, sem smíðaður var eftir lagi hinna fornu víkingaskipa." Kvæðið er hressilega ort og lýsir aðdáun á fornum og nýjum hetjuanda norrænna manna.

Dr. Sigurður J. Jóhannesson orti skemmtilega sjóferðarvísu á leið sinni með seglskipi frá Skotlandi til Kanada. Varð hann að vinna öll skipsverk á leiðinni þó að hann í fyrstu þekkti ekkert til þeirra; hann vandist þeim samt smám saman, en lakast þótti honum að fást við kaðlaflækjurnar og varð honum þá þessi vísa á munni: (**Kvistir** og **Ljóð**):

Furðu strembin fundust mér
fyrrum Hómers kvæði,
en þúsund sinnum þyngri er
þessi kaðlafræði.

Hins vegar er kvæði Sigurðar „Báran og steinninn" (**Kvistir**) huglægs og táknræns eðlis, en á jafnframt rætur sínar í þeirri djúpu mannúðarkennd, sem einkenndi skáldið, lífstarf hans og skáldskap í ríkum mæli. Í ljóðrænu og innilegu kvæði sínu „Sjómaðurinn" (**Ljóð**) túlkar hann, í orðum sjómannsins sjálfs, af miklum næmleika líf hans og áhrif hafsins á hugsunarhátt hans, eins og fram kemur ljóslega í lokaerindum kvæðisins:

Mitt hjarta nálgast himininn,
ég hlusta á stormsins mál,
og djúpið hrífur huga minn
og heillar mína sál.

Ef landið heldur hug um stund,
þá hafið brosir mér,
og seiðir mig til sín á ný,
því sjómaður ég er.

Hin fjölþætta og prýðisvel orta ljóðsaga Gísla Jónssonar „Að boða baki" (**Farfuglar**), er, eins og heiti hennar gefur til kynna, táknræn að allmiklu leyti, en það er ástar- og harmsaga sögupersónanna. Jafnframt er þar brugðið upp glöggum myndum af hafinu og sæferðum, og sérstaklega í lýsingunni á söguhetjunni í þriðja kvæði ljóðflokksins:

Hann ólst upp á sjávarsíðu —
hann sofnaði' og vaknaði' í
öldunið.

Og særinn var alltaf hans
undrasvið
í afspyrnuroki og blíðu.

Og smákviku gljáfrið í grjóti
og gnýrinn í fallandi brimsins
skalf
hann stælti að þreyta við Ægi
afl —
við andóf, í logni og róti.

Hann lifði þar upp í anda
svo ótal margt fleira en sögur tjá.
Því óx út á sædjúpin öll hans
þrá —
og yfir til drauma stranda.

Og margoft þá sá hann sig sjálfan
sem sækonung, stýrandi' um
höfin blá.
Og knörinn með reiða hann
aleinn á,
en áhöfnin varning hálfan.

Ekki átti það þó fyrir honum að liggja. Að föður hans drukknuðum, flytur hann vestur um haf, og gerist þar á stríðsárunum sjálfboðaliði í sjóhernum, „því sjórinn var einasti óvinur hans," og lýkur ævidögum hans með því, að hann verður hafinu að bráð. Vísa Gísla „Sigling" (**Farfuglar**) er kjarnyrt og vel kveðinn samtímis gætir þar íhygli, er eykur gildi hennar:

Vindur af vogi stendur,
voðir þenur hann gnoðar,
unnur þars öskrar á grunni
undan báleyar tindum.
Skyldi' hún til hafnar halda
— höfn er skáhalt við stafni —
eða frá lýð og láði
leitandi' um djúpið beita?

Snjöll og margvís er táknræn sjósóknarlýsingin í skörulegum „Formannsvísum" Guttorms J. Guttormssonar, er hann orti fyrir minni Sigtryggs Jónassonar og flutti á 40 ára afmæli landnámsins í Nýja Íslandi (**Kvæðasafn**). Gott dæmi þess er eftirfarandi erindi:

Engu tapað, en öllu skipað
upp, hefur kappinn og þakkað
happið.
Allra fyrstur út á vastir,
utar flestum sótti hlutinn.
Kjörviður er í knerri dýrum,
kjölur og rengur endast lengi.
Verður sá með súðir ófúnar
settur í naust á fimbulhausti.

Hins vegar er kvæði Guttorms „Á Esjunni" (íslenzku hafskipi) hreinræktuð sjóferðarlýsing, vafalaust ort í fyrri Íslandsferð skáldsins (1938), prentað í **Kanadaþistli**. Kjarnmikið er málfarið, myndirnar skörpum dráttum dregnar, og ekki verður skáldinu fótaskortur í meðferð hringhendunnar:

Bringu arkar öldutröll
að með harki vega
— Dumbshafs svarka Dyngju-
fjöll —
digurbarkalega.

Engum brár að lauga lízt,
leikur grár þó kárni.
Nóg af tárum heims er hýst
hafsins bárujárni.

Fæst við hraðans hjálpartól
hönd, með kaðalsörum,
sjómanna' aðals út við pól,
æfð í svaðilförum.

Kvæði Einars Páls Jónssonar „Haf" (**Sólheimar**) lýsir því fagurlega og eftirminnilega, hve mikil ítök það á í huga hans. Þessi eru upphafserindi kvæðisins:

Fagra, bjarta, breiða haf, —
brúað sólargeisla staf.
Alla leið, sem augað sér,
ertu líkt og slípað gler.
Í þér speglast heiðishátt
himinhvolfið djúpt og blátt.

Líkt og bæn frá barnsins sál
birtast mér þín Huldumál.
Snemma unglings andi minn
yndis naut við barminn þinn.
Með eldi fyllta farmanns þrá
eg flúði þínar náðir á.

Í síðari erindum kvæðisins verður hafið skáldinu táknmynd lífsins, og er sú algenga samlíking þar færð í orðhagan og markvísan búning. Hið sama má segja um kvæði Einars „Brim" og „Í rúmsjó" (bæði í **Sólheimum**), og á það jafnt við um listræna efnismeðferð og táknrænar lýsingar þeirra. Í lokaerindi hins fyrrnefnda kvæðis lýsir sér einnig djúpstæður þjóðræknisandi skáldsins:

Hver sál, sem er íslenzks eðlis,
kýs ólgandi manndráps höf.
Því lífið er líkast brimi
og lognið þess hefndargjöf.

Í kvæði sínu „Lokaróðurinn" (**Skilarétt**) lýsir Páll S. Pálsson með glöggskyggni og samúð lífi og hugsunarhætti gamals sjómanns, sem brotið hefir bát sinn í lendingu og er hættur sjóferðum, en hugur hans er þó allur úti á hafinu. Er það auðsætt af upphafserindi kvæðisins, sem mjög er allt í sama anda með geðþekkum ljóðrænum blæ:

Hann situr við hafið og horfir á
hvítvængjuð sigla skipin.
Órættar vonir, ófyllt þrá,
óhugur, kvíði, nú sitja honum hjá
og bregða bliku á svipinn.
Hann átti þó líka forðum fley
með fannhvítum, þöndum voðum,
er stýrði hann sjálfur sterkri
mund
mót straumum og fram hjá
boðum.

Í kvæði Páls „Skipbrots-maðurinn" (The Castaway), sem einnig er í bók hans **Skilarétt**, renna sævarlýsingin og hin táknræna merking saman í fastmótaða heild, er nýtur sín því aðeins, að menn lesi kvæðið allt, og fylgir það hér á eftir:

Hefðir þú sjón, þá hér þú mundir
sjá
við hlið hans standa engil,
— drottni frá.

Á sandinn hljóða starir stjörnu-
mergð,
en stunur hafsins leika undir-spil
við hugsun manns, sem himins
mænir til
með höggvinn skjöld og brynju
— og slitið sverð.

Sem brotið skip, af brim-sjó rekið
lífs,
er bárur kaldar hafa leikið við,
hann liggur hér við ömurleika
alls,
og ekkert það, er veitir honum
grið.

En þá er eins og einhver rödd og
mund
hann endurveki: Tak þú sæng og
gakk,
þú lifir enn, — þú aðeins féllst
í blund —
og ávaxta og margfalda þitt
pund."

Hann stendur upp. Mót austri er
ganga hafin,
mót austri og sól — en skip-brots
sagan grafin.

Páll lætur getið, að kvæði sitt sé ort „með hliðsjón af kvæði eftir Þorvald Pétursson", son dr. Rögnvalds Péturssonar. Þorvaldur orti á ensku fleiri góðkvæði, svo sem „Við Öxará", er dr. Sigurður J. Jóhannesson sneri á íslenzku, og tekið er upp í ritgerð hans „Framtíðarbókmenntir Íslendinga í Vesturheimi" (**Tímarit Þjóðræknisfélagsins** 1951).

Prýðilegt er einnig kvæði Páls S. Pálssonar „Holskeflan" (**Norður-Reykir**), sem er allt í senn: táknrænt, hugsun hlaðið og meitlað um ljóðform. Skyldi það því lesið í heild sinni.

Páll Bjarnason yrkir langt kvæði „Hafið" (**Fleygar**), sem vafalaust er ort eftir að hann flutti til Vesturstrandarinnar, en hann var árum saman búsettur í Vanvouver, B. C. Af síðasta erindinu fá lesendur nokkra hugmynd um það, hverjum tökum skáldið tekur viðfangsefni sitt, en bein lýsing og íhugun haldast þar í hendur:

Við fótastól þinn stend ég, haf,
og stama lofgjörð mína;
og öll mín hugsun heillast af
að horfa á kvikmynd þína.
Þig aðeins hæðir mannlegt mál;
þar mætast afl og gifta.
En við það stækkar sérhver sál
að sjá þig hami skifta.

Frú Jakobína Johnson hefir, eins og kunnugt er, lengstum ævinnar verið búsett vestur á Kyrrahafsströnd (í Seattle, Washington). Fer þá að vonum, að þess gæti að nokkuru í kvæðum hennar, og verður það sérstaklega sagt um hjartnæm og móðurleg ljóð hennar til Stepháns sonar hennar „Blíði, bjarti morgunn" og „Þegar vindurinn blæs", sem bæði eru í bók hennar **Kertaljósum;** sverja þau kvæði sig, um ljóðræna fegurð, í ætt til annarra kvæða skáldkonunnar. Stephán, sem var háskólanemi, fórst á 20. aldursári með kafbát í Kyrrahafi 1945 (Smbr. inngangsritgerð séra Friðriks A. Friðrikssonar að **Kertaljósum**). Ekki er því að undra, þó að ljóð móður hans um hann séu djúpum söknuði þrungin, en minningin og friðarástin falla þar einnig í sama farveg.

Sami ljóðræni blærinn og næmleiki tilfinninganna einkennir kvæði Jakobínu „Jöklarnir horfnir" (**Kertaljós**), sem ort er á skipsfjöl á leið frá ættjarðarströndum eftir heimferð hennar þangað, og er þess vegna beinni sjávarlýsing heldur en ofannefnd kvæði hennar, sérstaklega fyrsta erindið:

Jöklarnir horfnir, — hafið eitt til
sagna.
Hægt skríður „Gullfoss", lágar
öldur rísa.

Árgeislar röðuls rakna þar og
brotna,
regnbogi smár í drafnarfaldi
glitrar.

En eins og næsta erindi kvæðisins ber glöggt vitni, gefur skáldkonunni sýn; samtíðin hverfur henni og fornöldin rís úr sævi:

Færeyjar heilsa, — hugarsjón mín
skýrist.
Hér sigldu langskip fyrir þúsund
árum.
Áræði farmanns finn ég anda'
í blænum,
forfeður mínir leita nýrra stranda.

Í seinni hluta kvæðisins spinnur skáldkonan þræði þeirrar hugarsjónar í framhaldandi og hugþekka mynd, og kemur þar ljóslega fram rótgróin ást hennar á fornum menningararfi vorum.

Kvæði Kristjáns S. Pálssonar „Uppgjafa formaðurinn" (Kvæðabók) er raunsönn og skilningsrík lýsing á gömlum formanni, sem enn sækir sjóinn á forn og kunn mið og fengsæl, og lætur sér það vel lynda, að yngri mennirnir leiti á djúpmiðin. Þetta er mjög vel ort kvæði, og ljóðformið fellur ágætlega að efninu, eins og sjá má af eftirfarandi erindum:

Mig kallar æ hin kalda dröfn
og kviki sær,
og ekki má ég una í höfn,
ef annar rær.

Nú gárar ellin grön og kinn
og gránar skör.
Á morgun kannske í síðasta sinn
ég sigli úr vör.

Nú harma' ég sízt þó hefjist dröfn
og hnekki för,
ef aðrir komast heim í höfn
með heilan knör.

Í fyrrnefndri ritgerð minni um „Sævarljóð Stephans G. Stephanssonar" dró ég athygli að því, hve honum, þeim mikla mannvini, rann til rifja manntap íslenzku þjóðarinnar í sjóinn, og kemur það hvergi eftirminnilegar í ljós en í kvæði hans „Sjómannaslagur". Eins og vænta má, hafa ýmis önnur vesturíslenzk skáld slegið á þann saknaðar- og samúðarstreng í kvæðum sínum.

Hjartnæmt og fagurt er kvæði Jóns Runólfssonar „Móðirin út með sjónum" (**Þögul leiftur**), og lýsir vel, hvernig henni, sem á eiginmann sinn úti á stormæstum sænum, er innan brjósts, en ótti hennar snýst í fögnuð, þegar bæn hennar er heyrð, og maður hennar er kominn heill af hafi.

Í **Ljóðmælum** Þorskabíts er langt kvæði „Bátstapinn", er segir frá drukknun fátæks bónda og háseta hans í fiskiróðri, er að vísu komust á kjöl eftir að bát þeirra hvolfdi í ofviðri, en ríkur nágranni þeirra, er á heimleið kom siglandi að þeim á kjölnum, telur sér eigi fært að reyna til að bjarga þeim vegna ofhleðslu báts síns. Til þess að friða samvizku sína sendir hann matarlausri ekkjunni nokkra fiska. Og þegar sjóvelkt lík manns hennar rekur á fjöru á landareign ríka bóndans, lætur hann flytja það heim til sín og sér um útförina. Hlýtur hann fyrir það mikið lof í útfararræðu prestsins yfir hinum látna. Kvæði þetta er lipurlega ort, og

víða hitta málmyndir og samlíkingar vel í mark; ekki leynir sér þar heldur samúð skáldsins með smælingjanum og fyrirliting hans á harðýðgi og hverskonar yfirskyni, sem áttu sér djúpar rætur í sterkri réttlætiskennd hans, og finna sér framrás í hinum mörgu ádeilukvæðum hans.

Mjög í sama anda og ofannefnt kvæði Jóns Runólfssonar er kvæði Bjarna Lyngholts „Sjómennskan" **(Fölvar rósir)**, og í kvæðinu „Skipbrot" (í sömu bók) skyggnist skáldið, með samúðarríkum skilningi, inn í hugskot ótrauðs farmanns, sem brýtur skip sitt í brimlendingu. Kvæði dr. Sigurðar J. Jóhannessonar „Dáinn" **(Kvistir)** er einnig að öðrum þræði mannúðarþrungin lýsing á sárum harmi sjómannsekkju.

Hér að framan hefir þegar verið getið allmargra kvæða, þar sem hafið eða siglingar urðu skáldunum efni táknræns viðhorfs til lífsins. Ástæða er til þess að taka til stuttrar athugunar nokkur fleiri slíkra kvæða vestur-íslenzra skálda.

Kvæði Jóns Runólfssonar „Skipaflotinn minn" **(Þögul Leiftur)** er ágætt dæmi slíkra kvæða, en það er ort með hliðsjón af „Poems of Progress", í því er sá tregatónn, sá hyggjuhiti og undirstraumur djúpra tilfinninga, sem einkennir mörg beztu kvæði Jóns. Upphafs- og síðasta erindi kvæðisins fara hér á eftir, en gefa þó aðeins takmarkaða hugmynd um það, hve samfelld er hugsun kvæðisins og hve vel samlíkingunni við hafið og haldið frá byrjun til enda:

Ef skip mín öll um öldugeim
í einum flota sigldu heim. —
Ó, hvílík undur! Eg held þá
að yrði höfnin næsta smá,
ef skip mín öll um öldugeim
í einum flota sigldu heim.

Ó, skín í heiði, himinsól,
á hafi mínu skipastól!
Ó, líðið, vindar, létt og hægt,
að leiðið megi verða þægt!
En er í hafi ólga hefst,
og Ægir kóngur fórnar krefst,
þá skip mín öll um öldugeim
hann eigi — bara ef „Þrá" kemst
heim.

Lipurlega ort og athyglisvert er kvæði Jónasar Stefánssonar frá Kaldbak „Sigling" **(Úr útlegð)**, ádeilukennt, eins og skáldinu var lagið, en varpar einnig með öðrum hætti ljósi á lífsskoðun hans. Bera eftirfarandi erindi því vitni:

Litlausa meðalmennskan
mannheimi lítið gaf. —
Með lík í lest hún siglir
leið sína um Dauðahaf.

Ég geri eins og aðrir,
en aldrei gleðst ég þó
með þrælum meðalmennsku,
á mannlífs Dauðasjó.

„Að sigla með lík í lestinni" er, eins og kunnugt er, runnið frá Henrik Ibsen, norska leikritaskáldinu fræga, en Jónas túlkar þá skoðun á samtíðinni á sína vísu.

Skal þá staðar numið. Ekki er hér þó um tæmandi upptalningu að ræða í þessum efnum. Eins og ritgerðin ber með sér um tilvitnanir, hefi ég takmarkað þær við prentaðar ljóðabækur umræddra skálda, og þeirra venjulega getið í svigum á

eftir tilvitnunum í kvæðin. Hins vegar hefi ég ekki farið yfir vesturíslenzk blöð og tímarit, enda hefi ég fæst þeirra við höndina. Vel má það vera, að þar sé að finna einhver kvæði um sömu efni, sem vert hefði verið að geta sérstaklega. Hvað sem því líður, má óhætt fullyrða, að framantalin dæmi eru næg sönnun þess, að sævarljóðin, í beinni og óbeinni merkingu eru snar þáttur og harla eftirtektarverð í skáldskap Íslendinga vestan hafs, og jafnframt glöggt vitni þess, hve fasttengd þau skáld eru æskuumhverfi sínu, ætterni og erfðum.

Athugasemd frá ritstjórum

Höfundur greinarinnar hér að framan, dr. Richard Beck, hefir um margra áratuga skeið lagt þessu tímariti efni, bæði í bundnu máli og óbundnu. Þangað til nú í ár hefir hann lengst af átt heima svo til á næstu grösum við ritstjórnarskrifstofu okkar, því að ekki er lengi farið milli Grand Forks og Winnipeg. Mikil breyting hefir nú orðið á þessu. Dr. Richard Beck á ekki lengur heima í Grand Forks, og finnst mörgum heldur erfitt að átta sig á þeirri staðreynd. Síðast liðið vor fóru þau hjónin, dr. Beck og frú Margrét, búferlum vestur til Victoria á Vancouvereyju. Hafði prófessorinn þá nýlega fyllt sjöunda áratuginn og þar með lokið óvenju löngum og viðburðaríkum starfsferli sem opinber embættismaður.

Þó að dr. Richard Beck hafi látið af opinberu embætti, mun hann ekki minnka við sig störfin, heldur sitja við skriftir og rannsóknir myrkranna á milli. Þau sannindi má meðal annars ráða af því, að þó að hann hafi nú flutzt tvö þúsund mílur í burtu frá Tímariti Þjóðræknisfélagsins, er hann jafnnærri því og fyrr.

Í þessum árgangi Tímaritsins eru dánarfregnir teknar upp að nýju. Er það gert í því skyni að koma að nokkru leyti til móts við óskir ýmissa þeirra fulltrúa, sem sóttu síðasta þjóðræknisþing og annarra lesenda, sem töldu að þessir þættir mættu alls ekki niður falla. Eins og á undanförnum árum. hefir dr. Richard Beck annazt samantekt þáttarins, og nær skýrsla hans nú til tveggja ára.

Ritstj.

MAGNÚS ELÍASSON:

Sunnybrook nýlendan í British Columbia

Síðasta landnám Íslendinga í Vesturheimi

Íslenzka nýlendan í British Columbia, sem kölluð var Sunnybrook, var á spildu (township) 77 og að mestu leyti á svæði (range) 17 fyrir vestan sjötta hádegisbaug. Nokkur hluti þessarar nýlendu náði þó vestur á svæði (range) 18. Byggð sú, sem hér verður lýst, er í hinu svokallaða Friðarárhéraði (Peace River Block), en það hérað er 66 mílur á kant og liggur að austurmörkum British Columbia fylkis. Voru náttúruauðæfi öll í þessum hluta landsins eign sambandsstjórnarinnar kanadísku þangað til 1. okt. 1930, að þau urðu fylkisins eign samkvæmt sérstökum samningi, sem þá var gerður í sambandi við járnbrautarlagningu inn í þann hluta fylkisins, sem hér um ræðir.

Sunnybrook nýlendan er röskar 450 mílur norður af Bandaríkjalínunni, um 40 mílur fyrir sunnan Friðarána (Peace River) og vestanvert við 'Cutbank' ána. Rennur 'Cutbank' áin úr suðvestri og fellur í Friðarána (Peace River) vestarlega í Albertafylki. Á þessum slóðum er land nokkuð öldótt, og renna um það lækir úr vestri eða suðvestri og sameinast 'Cutbank' ánni. Meðfram þessum lækjum hafa myndazt alldjúpir dalir, en dalina skilja þónokkuð háir hálsar. Jarðvegur er betri í dölunum en upp á hálsunum, en í dölunum er meiri hætta á sumarfrostum, því kalda loftið leitar niður í lægðirnar.

Fyrstu mennirnir, sem slógu eign sinni á heimilisréttarlönd þarna vestur frá, voru þeir Óli Jóhannsson og feðgarnir Ásbjörn og Franklín Pálsson. Mun það hafa verið sumarið 1929, og settust þeir að í þessari nýju byggð um haustið. Höfðu þeir víst staðnæmzt í íslenzku byggðinni milli Clairmont og Sexsmith í Alberta rétt um 100 mílur fyrir austan Sunnybrook, en þar var auðvitað engin heimilisréttarlönd að fá, svo haldið var lengra út á þau lönd, sem þá voru útkjálkar.

Hér á eftir fara nöfn þeirra, sem festu sér lönd eða komu við sögu í Sunnybrook. Einnig eru hér til fróðleiks skráð spildu- og svæðisnúmer (þ. e. 'township' og 'range') á hverri jörð um sig. Númerin eru hér tilgreind með hinum hefðbundnu skammstöfunum enskunnar um þessi fyrirbæri.

Óli Ó. Jóhannsson átti heima að N.E. S. 22,R. 17. Óli ólst upp í Norður Dakóta og hafði verið um þónokkurt skeið kaupmaður í Elfros í Saskatchewan. Hann var maður vel lesinn og ágætlega hagmæltur. Ráða hans var oft leitað af byggðarbúum, bæði íslenzkum og hérlendum. Óli lézt að heimili sonar síns, Kenneth, í New York ríki árið 1943.

Heimilisréttarland Ásbjarnar Pálssonar var að S.E. S. 22, R. 17. Ásbjörn var alinn upp í Geysisbyggð í Nýja Íslandi, en var í mörg ár apótekari í Elfros, Saskatchewan.

Kona Ásbjarnar, Bergrós, lifir mann sinn. Hún er ættuð úr Víðirbyggð í Nýja Íslandi. Börn þeirra hjóna voru fimm talsins: Pálína í Edmonton, Franklín, sem síðar verður getið, Óskar háskólakennari vestur við haf, Victor og Norma. Victor féll í síðari heimstyrjöldinni á Sikiley. Heimili þeirra Ásbjarnar og Bergrósar var þekkt fyrir gestrisni, enda áttu þar margir leið fram hjá eftir hinni svokölluðu Dalabraut, sem lá eftir 'Cutbank' dalnum. Bergrós er hjúkrunarkona, og þeir voru ófáir byggðarbúarnir, sem hún liðsinnti, þegar veikindi voru annars vegar. Stundum fór hún gangandi í sjúkravitjanir, þegar ekki var um annað að ræða, og fljót þótti hún í ferðum, þegar á lá. Bergrós á nú heima í bænum Dawson Creek nærri 20 mílur austan við gömlu nýlenduna.

Franklín Pálsson, sonur Bergrósar og Ásbjarnar, reisti bú á S.W. 22, R. 17. Hann varð síðar aðstoðarframkvæmdastjóri kaupfélagsverzlunarinnar í Dawson Creek, og á hann þar nú heima.

Bróðir Franklíns, Victor, sem áður er sagt, að hafi fallið í heimstyrjöldinni síðari, átti heima að S.E.S. 21, R. 17.

Heimili Ingu Einarsson var að N. W. S. 22, R. 17. Inga var kona Kristmundar Einarssonar, sem brátt verður getið, og dóttir Hjartar og Guðrúnar Bjarnason, sem næst eru talin í þessari skrá. Inga var fædd í Norður Dakóta, en ólst að mestu leyti upp í grennd við Wynyard í Saskatchewan. Hún lifir mann sinn, og á hún nú heima í Vancouver í British Columbia. Man ég eftir mörgum kaffibollanum, sem ég þáði hjá þeim Ingu og Kristmundi.

Hjörtur Bjarnason átti sér bújörð að N.W. S. 15, R. 17. Fæddur var hann á Bjarnastöðum í Árnesbyggð í Nýja Íslandi, en fluttist ungur til Norður Dakóta og ólst þar upp. Skömmu eftir aldamótin hafði hann flutt sig til Wynyard í Saskatchewan og bjó þar, þangað til hann fór búferlum til Sunnybrook árið 1930. Kona Hjartar var Guðrún, og hafði hún alizt upp í Norður Dakóta. Börn þeirra á lífi eru fjögur. Ingu dóttur þeirra er áður getið. Þá eru Kapitóla, kona Ottós Bjarnasonar í Vancouver, og Helga og Fríða. Verður tveggja hinna síðastnefndu getið síðar. Gaman var að heimsækja Hjört og Gunnu og rabba við þau um margvísleg mál. Hjörtur var smiður og lagði mikla alúð við að byggja geirnegld bjálkahús. Smíðaði hann sér hefil mikinn til að hefla bjálkatimbrin, sérstaklega til að gera bjálkaveggina slétta að innanverðu. Nú eru þau Hjörtur og Guðrún bæði látin. Síðustu árum ævinnar eyddu þau í Vancouverborg.

Konráð Erickson átti heima að N.E. S. 11, R. 17 og einnig að N.W.S. 13, R. 17. Hann var fæddur og uppalinn í Norður Dakóta, en hafði átt heima í nokkur ár í grennd við Leslie í Saskatchewan. Konráð bjó á jörðum sínum til dauðadags árið 1966. Þegar tækifæri gafst, var hann reiðubúinn að ræða ýmis alvarleg málefni. Konráð fór víða um byggð sína, og ferðaðist þá á hjólhesti. Ferðalögum þessum hélt hann áfram fram að áttræðisaldri. Hann átti líklega lengur heima í Sunnybrook en nokkur annar Íslendingur.

Gunnlaugur Björnsson byggði á

N.E.S. 21,R.17. Hann var fæddur á Íslandi, en hafði búið í mörg ár nálægt Leslie í Saskatchewan. Gunnlaugur var góður brikkleggjari, og byggði hann margan strompinn á landnámsárunum þarna vesturfrá. Kona Gunnlaugs hét Kristín, en ekki er ég viss um, hvar hún var fædd eða hvar hún ólst upp. Börn þeirra Gunnlaugs og Kristínar eru sjö: Jónbjörn, sem síðar verður getið, Bergvin bóndi í grennd við 'Spirit River' í Alberta, Jódís, Karl, Alvin, Lóa og Linda. Móðir Kristínar, Albína Jóelsson, dvaldist hjá dóttur sinni síðustu árin, sem hún lifði. Lá leið mín oft um garð hjá þeim Björnsson hjónum, og gleymi ég seint skyrinu, slátrinu, mysuostinum og fleiru góðgæti, sem þar var á borðum. Gunnlaugur og Kristín eru nú bæði dáin fyrir nokkrum árum.

Elzti sonur þeirra Gunnlaugs og Kristínar, Jónbjörn, átti heima að S.E S. 28,R.17. Jónbjörn gekk í herinn í síðari heimstyrjöldinni. Hann er nú bóndi fyrir norðan Fort St. John, sem er bær fyrir norðan Friðarána (Peace River).

Jón Ólafsson bjó að S.E.S. 29,R.17 og mun hafa komið frá Selkirk. Jón ílentist ekki í byggðinni.

Bær Sveins Þorsteins Sveinssonar var að S.E.S. 20,R.17. Sveinn var frá Árnesbyggð í Nýja Íslandi og hálfbróðir þeirra Elíasson bræðra, sem næst verða taldir. Hann fór til baka til Nýja Íslands eftir minna en árs dvöl í Sunnybrook og á nú heima í grennd við Árnes.

Þá fara hér á eftir nöfn þriggja bræðra:

Frank Elíasson átti heima að N.W.S.21, R.17. Hann var frá Árnesbyggð í Nýja Íslandi. Frank er nú matreiðslumaður vestur við haf.

Helgi Elíasson bjó að S.W.20, R.17. Hann vinnur nú við vöruafgreiðslu vestur í Vancouver.

Magnús Elíasson átti sér heimili að S.E.S. 19,R.17. Hann á nú heima í Winnipeg og er útbreiðslumaður fyrir flokk Ný-demókrata í Manitoba.

Guðmundur Elíasson, faðir þeirra Elíasson bræðra, bjó að S.W.S. 19, R.17. Guðmundur var fæddur á Íslandi í Görðum undir Jökli. Hann var bóndi í Norður Dakóta og síðar á Laufhóli í Árnesbyggð í Nýja Íslandi. Guðmundur átti ekki langa viðdvöl í byggðinni. Hann hvarf til baka til Nýja Íslands, átti heima í Vancouver síðustu níu ár ævinnar og dó þar 4. marz 1953.

Aðalgeir Goodman tók við heimilisréttar landi Guðmundar Elíassonar, þegar hinn síðarnefndi hvarf úr byggðinni. Aðalgeir var fæddur heima á Íslandi. Hafði átt heima nokkur ár í Geysirbyggð í Nýja Íslandi og stundað síðar landbúnað nálægt Elfros í Saskatchewan. Eftir að Aðalgeir hætti búskap í Sunnybrook, annaðist hann sölu á byggingarefni í Dawson Creek. Hann er nú dáinn fyrir nokkrum árum.

Kristmundur Einarsson bjó að N.E.S. 19.R.17. Konu hans Ingu Einarsson er áður getið. Kristmundur var fæddur og uppalinn í Vatnabyggðunum í Saskatchewan. Hann gegndi herþjónustu í síðari heimstyrjöldinni, og er nú dáinn fyrir nokkrum árum.

Heimili Magnúsar Bjarnasonar var að N.E.S.7, R.17. Hann var maður Helgu, dóttur Hjartar Bjarnasonar, þess sem fyrr er um getið. Magnús mun hafa alizt upp í grennd við Lundar í Manitóba, en bjó síðar nálægt Wynyard í Saskatchewan. Voru þau Magnús og Helga hupp-leg heim að sækja. Þau dveljast nú vestur við haf. Magnús var maður söngelskur og spilaði oft fyrir dansleikjum í Sunnybrook og öðrum samkomuhúsum.

Fríða Fredericks, systir Magnúsar, bjó með manni sínum Carl Fredericks að S.W.S. 21, R.17. Fríða hafði alizt upp í grennd við Wynyard. Þau hjónin fluttu burt úr byggðinni á stríðsárunum.

Höskuldur Einarsson bjó að S.W.S. 23, R.18. Hann var fæddur og uppalinn í Tantallon í Saskatchewan og hafði gegnt herþjónustu í fyrri heimstyrjöldinni. Höskuldur stundaði veiðar á svæðinu suðvestur frá Sunnybrook upp um hjallana, sem liggja að Klettafjöllunum. Þar heppnaðist honum að skjóta hið stærsta 'fjallaljón', sem þar hafði sézt. Var dýr þetta níu fet frá rófuenda og fram á nef. Höskuldur bjó á landi sínu þar til hann andaðist fyrir um það bil 10 árum.

Sveinbjörn Guðmundsson nam land á svæði (range) 18, en ekki er ég viss um hvar; þó mun það hafa verið á ræmu (section) 14. Sveinn, eins og hann var kallaður, var þá orðinn gamall maður og leizt því ekki á að setjast að í nýrri byggð. Varð því ekkert meira úr landnámi hans. Sveinn ólst upp í Norður Dakóta, en hafði átt heima um þónokkurt skeið í Edmonton. Síðar átti hann heima við Campbell River úti á Vancouver eyju, og þaðan fluttist hann að Höfn í Vancouver og dó þar árið 1952.

Þegar Íslendingar komu fyrst til Sunnybrook, var næsta járnbraut í Hythe í Alberta, þ. e. um sjötíu mílur til austurs frá nýlendunni. Rúmu ári síðar var þó járnbraut lögð til Dawson Creek, og kom fyrsta farþegalestin þangað 15. janúar 1931. Var nú járnbrautin aðeins í 20 mílna fjarlægð frá Sunnybrook. Nú er hún aðeins í tíu mílna fjarlægð, og liggur þessi braut beint vestur að hafi. Dawson Creek var áður fyrri aðeins lítið þorp um tvær mílur vegar frá þeim stað, þar sem borgin stendur nú. Járnbrautin fylgdi vitaskuld Dawson dalnum og náði því aldrei alla leið til þorpsins. Voru flestar byggingar úr þorpinu fluttar með köðlum og vindum á nýja bæjarstæðið. Nú er Dawson Creek orðin borg með um það bil 15 þúsund íbúum. Þar eru suðurmörk Alaskabrautarinnar, og er því borgin oft nefnd á ensku "Mile Zero City."

Þó að aðeins helmingur byggðarbúa væru íslenzkir, þá var Sunnybrook nýlendan engu að síður þekkt á stóru svæði sem íslenzk byggð. Fólk í öðrum byggðum talaði um gestrisnina í þessari byggð og kallaði það Sunnybrook gestrisni. Landarnir reistu yfirleitt myndarleg heimili, og skólahús byggðarinnar, sem byggt var úr bjálkum, bar af öðrum húsum sömu tegundar á stóru svæði. Íslendingar reistu snemma þakspónaverksmiðju, svo að bæði torfþökin og borðviðar-

þökin, sem verið höfðu á húsum, hurfu snemma úr sögunni.

Sunnybrook byggðin átti sitt blómaskeið fyrsta áratuginn eftir að hún var stofnuð eða þangað til heimstyrjöldin síðari skall á árið 1939. Þó átti fólkið þar oft erfitt á kreppuárunum, og voru sumir byggðarbúa, einkum þeir sem einhleypir voru, farnir að tínast burtu síðustu árin fyrir styrjöldina. Þegar styrjöldin brauzt út, og nýir atvinnuvegir með nýjum tækifærum sköpuðust, fór fólki óðum að fækka í Sunnybrook, og þegar tekið var að byggja bílveginn til Alaska, fluttust flestir Íslendinganna burt af þessum slóðum, því mikil ekla var á verkamönnum, og atvinnumöguleikar mjög góðir. Lagðist því byggðin mikið til í eyði, því að Íslendingarnir komu ekki til baka, þegar styrjöldinni lauk og atvinnuhrotan, sem hafði hrifið þá að heiman, var á enda.

Íslendingar tóku drjúgan þátt í málum byggðar sinnar og öðrum þeim málum, sem vörðuðu stærri landshluta. Þeir störfuðu að skólamálum. Innan bændasamtakanna í British Columbia (British Columbia Farmers Institute) létu þeir til sín taka, og störfuðu einnig að kynbótum nautgripa í byggð sinni. Í stjórnmálunum létu þeir og töluvert til sín heyra. Einn Íslendinganna frá Sunnybrook talaði á pólitískum fundum víðsvegar, þegar 'Peace River' héraðið varð nýtt kjördæmi í British Columbia. Er sagt, að hann hafi orðið fyrstur manna til að flytja pólitískar ræður á sumum stöðum þar í kjördæminu. Fór hann oft byggða á milli fótgangandi eða á hestbaki.

Eins og nú er komið, munu einu Íslendingarnir, sem enn eiga bújarðir í Sunnybrook byggðinni vera þeir Franklín Pálsson og Magnús Elíasson, þó að ekki búi þeir á þeim jörðum.

Margt fleira mætti skrifa um landnámið í Sunnybrook. Marga svaðilförina fóru Íslendingar þar vestra, og bar þá stundum við, að frostið færi niður í 60 gráður fyrir neðan núll á Farenheit. Margt var og til fróðleiks og skemmtunar á mannfundum, og þær voru ófáar tækifærisvísurnar, sem til urðu í Sunnybrook. Sérstakir Íslendingadagar voru hátíðlegir haldnir fyrstu tvö árin eftir að byggðin var stofnuð. Einn landinn frá Sunnybrook lenti einu sinni í kappræðu við hina víðþekktu blaðakonu norðvesturlandsins, "Ma Murray", og var víst gaman að hlusta á. Íslendingar tóku og talsverðan þátt í byggingu Alaska bílvegarins, og þótt fáir landar séu eftir þarna norðvesturfrá, er fjarri því, að nöfn þeirra séu í gleymsku fallin.

Eftirmáli ritstjóra.

Það er ekki langt síðan Magnús Elíasson fyrrum bónda í Sunnybrook rak upp á mínar fjörur. Það heyrði ég fyrst á Magnúsi, að ekki hefir íslenzkunni hrakað hér í Vesturheimi við tilkomu Sunnybrook byggðarinnar.

Magnús Elíasson er ekki gamall maður. Í rauninni er hann fulltrúi hinna yngri Vestur-Íslendinga, og þó kann hann Númarímur og ógrynnin öll af öðrum kveðskap utanbókar. Það mun hafa verið Magnús sjálfur, sem lenti í kappræðum þeim, sem getið er í lok greinar hans. Hann hefir um langt skeið tekið mjög virkan þátt í stjórnmálum, og er þaulreyndur á ræðupalli. Á þeim vettvangi hefir hann vitaskuld notað enskuna. Hann er þó síður en svo einskorðaður við þá tungu, eins og grein hans hér að framan sýnir gleggst. **H. B.**

RICHARD BECK:

Ljóðaleiftur

SÓLRIS

Dögun gleður döggvot blóm,
dýrðarskrúða jörðu klæðir;
fuglar syngja sætum róm,
sólris vonir nýjar glæðir·

SÓLSETUR

Dökkva slær á djúpin blá,
dagar sumars líða.
Kvöldsól fjalla kyssir brá,
kinnar roðna hlíða.

HEIRÆÐI

Munum, harms er höndin köld
hjartað nístir ótta:
Morguns alltaf máttarvöld
myrkrið reka á flótta.

LÍFMAGN LJÓÐSINS

Yrking hvessir andans sverð,
— elur glóð í barmi.
Lífs var blessun ljóðagerð
lands vors þjóð í harmi.

ÞÓ HALLI DEGI

Hrynja lauf af lífsins tré,
líður dagur hausts að kveldi,
en morguns geislagull ég sé
glitra í aftanroðans veldi.

GÍSLI JÓNSSON:

Ýmisleg sjónarmið

Fyrir mörgum árum hafði ég með höndum mánaðar eða hálfsmánaðar rit um bókmenntir og fagrar listir, sem ég hefi gleymt nafninu á. En það var víst of gott fyrir allan þorra almennings, og lognaðist því brátt útaf. Í hverju hefti var ein síða eða svo, sem gekk undir nafninu „Point of View". Mætti líklega kalla það á íslenzku „Ýmisleg sjónarmið", því þar voru rædd málefni og menn frá ýmsum hliðum. Minnti nafnið mig á Alþingisvísurnar um og eftir síðustu aldamót, sem nefndar voru „Frá almennu sjónarmiði." En tilefni þeirra var, að einn þingmaðurinn hélt víst aldrei svo ræðu í þingsalnum, að hann ekki viðhefði orðatiltækið „frá almennu sjónarmiði." Út af þessu varð svo til heill flokkur vísna um allt sem fram fór í þinginu. — Margar vísurnar allpersónulegt eðlis. Man ég hér eina í svipinn, sem sýnir andann:

Doktor forni halaháll,
hlykkjóttur í sniði,
í landssjóð smýgur eins og áll
frá almennu sjónarmiði.

Allar vísurnar enduðu á þessari sömu ljóðlínu.

Ekki veit ég hvort það er sæmilegt eða viðeigandi að níðast á þessu riti með staksteinum frá ýmsum tímum, sem ég hefi stungið tánum í á lífsleiðinni, en samt ætla ég nú að láta það flakka.

1.

Um dagin, þegar ég var að skila af mér bókunum mínum fyrir fullt og allt, varð mér á að fletta hinni stóru og merkilegu bókmenntasögu Íslendinga eftir Dr. Stefán Einarsson. Að vísu hafði ég lesið hana áður spjaldanna á milli, en nú varð mér það ljósara, að rauði þráðurinn er sá, að ekkert sé svo frumlegt í ræðu eða riti, að það eigi sér ekki eldri uppruna eða fyrirmynd. Reyndar er þetta ekki ný skoðun. Jafnvel Salómon hélt þessu fram fyrir þrjú þúsund árum, og Þorsteinn Erlingsson, á vorum tímum, í hinu meistaralega kvæði sínu, um samhengi íslenzkra ljóða, er hann nefndi Aldaslag. Og svo er um marga fleiri. Að sumu leyti er þetta fróandi, að ekkert fari alveg forgörðum af hugsjónum mannsandans, en samt reisir sig sama spurningin upp aftur og aftur í huga manns: Ef allt, sem við vitum og skynjum, er eilíft áframhald þess, er áður var, hvar er þá hið óumflýjanlega upphaf? Hver spann þráðinn fyrir hundrað þúsundum ára, sem rennur í gegnum kvæðin okkar, sem ort eru í dag?

2.

Í gömlu tímariti rakst ég á sjálfsævisögu gamals íslenzks bónda, sem ég þekkti lítillega fyrir um það bil 70 árum. Þetta var mesti sómakarl, sem bjó lengi góðu búi og hjálpaði eflaust nágrönnum sínum eftir

beztu getu, og var vel liðinn í sveit sinni.

Sagan er vel og hispurslaust sögð af einfeldni hjartans, og því varð það kannske, að ég hnaut ónotalega þar um eina málsgrein. Hann lýsir sveitinni, búskapnum, heilsufarinu, veikindum, sem komu og fóru, er leiddu til þess að sum börnin dóu og svo síðarmeir konan. Svo kom harðindaár, heyfengur lítill að sumri og langur snjóavetur næst. Flestir bændur höfðu „sett á guð og gaddinn", eins og komizt var oft að orði. Þegar loks voraði hafði búfé flestra fallið unnvörpum úr hor og hungri. „Ég var sá eini í sveitinni, sem var svo lánsamur að fella enga skepnu úr hor, enda hefi ég verið **lánsmaður alla ævi.**"

Þetta snerti mig hálfilla. Það gerði svo sem minnst til, þótt börnin og konan dæju. Hann var **lánsmaður** af því að rollurnar hans sluppu við að horfalla.

3.

Önnur ævisaga. En í þetta sinn skrifuð af einum merkasta fræðimanni landsins. Hún er um einn herlega stórgáfaðan prest, sem lét mikið til sín taka andlega og veraldlega og skynjaði og skildi alla hluti milli himins og jarðar, nema ef til vill mannlegar tilfinningar. Hann var kvæntur veikgeðja konu, eða eins líklega, konan varð veikluð á sál og líkama í sambúðinni við þessa hamhleypu, því á hennar herðum hvíldi stjórn stórs og erilsams heimilis, auk þess sem hún ól honum 14, eða guð má vita hve mörg börn. Heilsu hennar hnignaði unz presturinn, eins og söguhöfundur kemst að orði, **neyddist** til að fá fullan skilnað, — svo hann gæti, ef að líkum lætur, fengið sér aðra konu, „sem meira til frambúðar var," eins og Hákon forðum undir stjórn Jörundar hundadaga kóngs, sem Þorsteinn kvað um.

Hver **neyddi** prestinn til að kasta gömlu konunni út á öskuhauginn, ef ekki kvensemin? Solveig gamla á Háreksstöðum hafði annað að mun ákveðnara svar undir svipuðum kringumstæðum. En líklega má ekki prenta svo óþvegna hreinskilni.

4,

Snemma á þessari öld byrjaði Oliver Ditson músík forlagið í New York að gefa út vandaða útgáfu af úrvals söngvum eftir heimsmeistarana. Voru sum heftin safnrit, svo sem tvö hefti af frönskum söngvum, önnur tvö af Norðurlanda söngvum, fjögur úrvals hefti af óperusöngvum og frv. En flest voru heftin eftir einstök tónskáld, svo sem Schubert Shuman, Grieg Wolfe, Mendelson o. s. frv. Voru til þess valdir fróðustu sögukennarar, söngmenn og músíkmeistarar. Einn af merkustu og margfróðustu tónfræðimanna Breta safnaði 100 þjóðlögum allra landa, sem hann taldi þau beztu. Ég náði í þessa bók og hélt að ég hefði himin höndum tekið. En hún varð mér vonbrigði. Ég þekkti fjölda laganna og fannst þau ekki ávallt af betri endanum og svo virtist þekkingin ekki alltaf óskeikul. Til dæmis sagði hann, að Ísland ætti aðeins sex þjóðlög og prentaði hann tvö þeirra — Tólf sona kvæði og eitt annað. Þessar upplýsingar hans

voru byggðar á 100 ára frásögn, líklega frá Weyse hinum danska, sem einna fyrstur reyndi að safna lögum frá Íslandi og birti að sögn eitt, sem Páll Melsted söng fyrir hann. Að minnsta kosti tíu árum áður en Bantock safnaði í þessa bók, hafði þjóðlagasafn séra Bjarna Þorsteinssonar verið prentað, og var því þessi fáfræði lítt afsakanleg. Eins og þetta stórmerkilega safn ber með sér, skipta lögin, sem þar eru nótusett mörgum hundruðum. Langflest eru að vísu rímnalögin, og þau hefir Bantock ef til vill ekki talið þess virði að nefna. En auk þeirra eru samt mörg vikivakalög, tvísöngslög og vanaleg sönglög auk kirkjusöngva (Þorlákstíðir) sem hvergi finnast annarsstaðar. Um uppruna sumra þessara þjóðlaga hefir náttúrlega verið þráttað fram og aftur; en þótt sum kunni að bera á sér útlendan hreim, þá er það ekkert undarlegra en ljóðagjörðin sem oft er staglazt á, að sé af útlendri fyrirmynd. Séra Bjarna var þetta ljóst, en hann hikar ekki við að kalla það íslenzk þjóðlög, sem hvergi, honum vitanlega, voru annarsstaðar sungin en á Íslandi. Þetta varð samt til þess, að hann varð of auðtrúa, blessaður karlinn. Læknir einn í Húnaþingi eða Skagarfirði sendir honum lag á nótum, sem hann sagðist syngja við hestavísu og telur hiklaust íslenzkt rímnalag. Mér fannst eitthvað kunnuglegt við nóturnar og fór að raula það eftir bókinni, og fann þá, að nótu fyrir nótu var þetta enskt húsgangslag við langa raunarollu, sem heitir Clementine. Kvæðishöfundur er í ástum við stúlkuna, sem gengur á Nr 9 skóm. (**nine** rímar við **tine** í enda nafnsins). En eftir margar vísur deyr svo stúlkan og er skáldið mjög leitt yfir því (dreadful sorry, Clementine). Bjarna grunar ekkert um þetta lag, en á einum eða tveimur öðrum stöðum er hann ekki alveg ugglaus um upprunann.

5.

Oft heyrir maður talað um stefnur og strauma í skáldskap. Stundum verða stefnurnar nokkuð krókóttar og straumarnir líkari hringiðu. Einar Ben og St. G. byrjuðu í drembilæti og sérvizku, en þeir uxu svo fljótt upp yfir sjálfa sig og allan þyrking og stolt, að allt slíkt gleymdist eða var talið þeim til hróss. Gömlu og yngri lýrisku skáldin áttu því um tíma ekki uppá pallborðið. Nú er svo komið, síðan Davíð dó og Tómas þagnaði, að enginn, sýnist standa öðrum hærra á föðurlandinu, nema ef telja skyldi rímleysingjana (atómskáldin), sem þó virðast flest deyja jafn óðum og þau fæðast.

En þetta reis allt útaf gömlu bréfi frá kærum fornvini, sem kannske hefir skrifað það til að stríða mér. Bréfið var víst skrifað ekki löngu eftir að þeir Stefán frá Hvítadal, Davíð Stefánsson, Örn Arnar og einhverjir fleiri, sem þagnað hafa síðan, voru að ryðja sér til rúms. Seinna í bréfinu stendur: Nú eru til dæmis Hannes Hafstein og Þorsteinn Erlingsson ekki lengur taldir stórskáld. Þorsteinn er helzt þekktur fyrir haglega rímaðar hringhendur. Þeir ruddu enga nýja braut.

Svarið var eitthvað á þessa leið: Hver er svo þessi nýja braut? Gæti nokkur af þessum nýju gæðingum

hafa ort kvæði sem enn geti jafnazt á við Aldamótakvæði Hannesar, svo fleira sé ekki nefnt, svo sem hið bjarta og breiða útiloft í æskukvæðum hans. Hver mundi hafa djörfung og frumleika í hugsun til að yrkja ámóta kvæði og Örlög guðanna, Vestmenn og Skilmálana, sem öll voru kveðin á líkum aldri og þessir snillingar þínir, og svo síðar Jörund, Eden og Aldaslag, svo öllum lýrisku ljóðum Þorsteins sé sleppt?

6.

Er íslenzkan á útleið? spurði einhver án þess að búast við svari. Hann var ekki að tala um íslenzkuna hér vestan hafs. Nei hann var að tala um málið í heimalandinu. Málvöndunarmenn kvarta undan, að málinu sé þar að hrakfara aftur — einkum í dagblöðunum. En það var ekki ástæðan. Ástæðan var sú, að hann hélt á tveimur tímaritum sem gefin eru út á Íslandi, bæði á ensku. Það eldra Iceland Review, er vandað að öllum ytra frágangi, og vel læsilegt. Það er nú víst þriggja ára eða betur og vinnur að landkynningu og viðskiptamálum. Svo hljóp annað af stokkunum rétt nýskeð með því fáránlega nafni 65° — sextugasta og fimmta breiddargráðan, sem mun liggja yfir landið um eða nálægt Reykjavík. Sýnist það helzt eiga að fjalla um mannfræðileg efni, lifnaðarhætti, framhjátökur og lausaleiks börn. Einhver Íslendingur var svo stálheppinn eða óheppinn, að kvongast enskumælandi stúlku, sem unir því ekki að sitja auðum höndum og læra íslenzku, og af því, varð 65° gráðan til.

Til eru menn, sem hræðast það, að enskan sé að leggja undir sig heiminn, og á Íslandi dvelja óneitanlega allt of margir enskumælandi menn í hlutfalli við landslýðinn. Einhver sagði, að meiri enska heyrðist nú á strætum stórborganna í Noregi en norska, og kann það að stafa af því, að Norðmaðurinn sé að leitast við að kasta af sér danska okinu. Mjór er mikils vísir, segir gamall málsháttur, og kannske eru þessi rit fyrsti fleygurinn, sem verið er að hamra inn í íslenzkt þjóðerni. Þegar ég var á förum frá Íslandi endur fyrir löngu, sagði vinur minn, sem lengi hafði búið meðal enskumælandi þjóða: Réttu aldrei litla fingurinn að enskinum, því að þá tekur hann alla höndina. Ef til vill er einhver mórall í þessu. En á hinn bóginn látum oss minnast þess, að fyrsta tilraun til fréttablaðs á Íslandi var á dönsku. Danskurinn réði þá lögum og lofum í landinu, en samt lognaðist blaðið útaf og hefir aldrei stungið upp kollinum síðan.

HRUND SKÚLASON:

Dagbókarbrot

Eftir

Pál Sigurgeirsson Bárdal

Á hundrað ára afmæli Kanada sem nýlega er um garð gengið, hafa allir lagt alúð við gamla tímann og rifjað upp margt frá fyrstu árum hér í Vesturlandinu.

Um daginn heimsótti ég vinkonu mína frú Ólafíu Finnbogason. Talið snerist að liðinni tíð, og kom þá í ljós. að frú Ólafía hafði dagbók föður síns, Páls Sigurgeirssonar Bárdals, en sú bók var skráð á árunum 1879-1882. Ólafía varð góðfúslega við þeim tilmælum að ljá mér bókina, en lét þess þó getið, að lítið markvert mundi vera þar í, því að meiri hluti bókar sýndist vera um veðrið.

Satt er það, að á degi hverjum minnist höfundur á veðrið, en lífið á árum þeim, sem ofangreind dagbók lýsir var tilbreytingarlítið og veðrið réði miklu um líðan og athafnir einstaklingsins.

Páll S. Bárdal var fæddur að Grímsstöðum við Mývatn, 10. september 1853, sonur Sigurgeirs Pálssonar og Vigdísar Halldórsdóttur. Hann fluttist til Ameríku árið 1879 og settist að í Minneota héraðinu í Minnesota, en flutti síðan til Winnipeg og bjó þar til æviloka. Þann 14. nóv. 1885 kvæntist Páll Halldóru dóttur Björns Péturssonar og Ólafíu Ólafsdóttur. Hún fluttist með foreldrum sínum frá Íslandi til Sandy Bar í Nýja Íslandi árið 1876, og síðar til Dakóta og Winnipeg.

Heimili Páls og Halldóru var annálað fyrir gestrisni og hjálpsemi, sérstaklega í garð þeirra, er nýkomnir voru að heiman.

Dagbók Páls lætur lítið yfir sér; hún er ekki skrá um afreksverk ritarans, en hún sýnir manninn, sem mótaðist í skóla lífsins, og þroskaðist við reynsluna og varð, þegar fram liðu stundir, athafna- og atorkumaður meðal Íslendinga í Winnipeg.

Dagbók Páls Sigurgeirssonar frá Víðidalstungu, byrjar 14. ágúst 1879, er hann fer frá Íslandi. Ekki minnist hann neitt á ástæður fyrir brottförinni eða framtíðarmarkmið, en honum farast svo orð:

„Kl. 7 um kvöldið gekk ég um borð á hestaskipið „Camoens“, þá var þykkt loft og hægur austan vindur. Þetta kveld var ég heldur í þungu skapi.

15. ág. kl. 7 um morguninn var skipið komið austur fyrir Langanes. Bjart veður og sá til sólar fyrripart dags, en þoka seinni partinn. Suðaustan kuldastormur og sjógangur töluverður. Ég með sjósótt. Á þessum degi sá ég seinast hina hátignarlegu og mér kæru Íslands jökla.

16. ág. Suðaustan stormur, kuldi, þoka, sá aldrei sól. Ég með sjósótt, byrjaði bréf til pabba.

17. ág. Sólskin og blíðviðri. Sigldum suður með Skotlandi að austan verðu allan daginn. Skipið tók tvisvar niður kl. 6 f. h. og lá við að

því bærist á. Skotland var mjög óslétt tilsýndar, eigi ólíkt gamla Íslandi, ég sá samt, að þar voru meiri mannvirki.

18. ág. Gott og hlýtt veður en eigi sólskin. Ég kom til Granton kl. 6 f. h. Tollheimtumaður kom um borð og tók nokkuð af tóbakinu mínu. Ég hafði nærri 5. pd., en hann sagði að ég yrði að borga 24 kr. í toll af því, en sagði að ég mætti hafa ½ pd. tolllaust. Ég var að við hann, þangað til hann lét mig halda 3. pd., en hitt tók hann.

19. ág. Granton er eigi mjög fagur staður. Ég fór kl. 12. á hádegi með vagnalest frá Granton til Edinborgar. Aðeins hálftíma stanz þar. Edinborg er mjög fögur borg. Komum til Glagow kl. 2.30. Fór til Mr. Allan til Hotel Ansor. Þar voru margir Svíar og Norðmenn.

20. ág. Dimmviðri og rigning öðruhvoru. Ég skoðaði mig dálítið um í Glasgow. Það er reyndar bæði stór og skrautlegur staður. Þaðan fór ég um borð á Allanlínu skipið Waldensian kl. 12, á hádegi. Allir enskir á skipinu, flestir farþegar drukknir, og ég heldur í þungu skapi.

21. ág. Veður bjart og gott, hægur suðvestan vindur. Margir með sjósótt, einkum kvennþjóðin, ég eigi með öllu frí. Þá byrjaði ég að rita ensku en það var ekki neitt, sem þýddi. Tómas félagi minn reyndi mikið að tala ensku við mig. Það var góðmannlegur maður mikið svipaður Jóni á Auðólfsstöðum. Ég varð áttavilltur á Skotlandi og eftir það á allri ferðinni.

22. ág. Sólskin, norðanvindur. Allt tíðindalaust. Ég við beztu heilsu og með framúrskarandi matarlyst!!!

23. ág. Norðan kuldastormur; gjörði dynjandi skúr um kveldið; ég hef aldrei séð annað eins. Tíðindalaust, kvennþjóðin farin að líta til mín hýru auga, mér lítið um það gefið!!!

24. ág. Norðanvindur, gott veður. Mikið um dýrðir á skipinu; messað. Presturinn reifst við söfnuðinn eins og grimmur hundur. Allir sungu og þó var söngurinn eigi meiri heldur en þegar einn góður raddmaður söng heima á Fróni. Að lokinni messu kom maður með dekkaðan disk og hver maður borgaði sinn pening fyrir þessa sáluhjálp, er presturinn hafði gefið þeim, ég borgaði eitt penny, og bölvaði presti í hljóði fyrir ágirndina. Tómas félagi sagði mér, að prestur hefði gefið það fátækum og föðurlausum sjófarendum.

Næstu fjóra daga ber ekkert til tíðinda. Ferðin gengur vel nema einn dag. „... Norðanrok og kuldi; margir með sjósótt. Sigldum framhjá hárri eyju kl. 10. e. h.

29. ág. Sigldum fram með Nýja Skotlandi kl. 12. á hádegi. Það var að sjá með fjöll og dali eins og gamla landið, alþakið hrikalegum skógi, og það eins uppi á háfjöllum sem neðst í hlíðum eða dölum, byggð að sjá heldur lítil. Víðast er bratt og sumstaðar að sjá skriðuföll í sjó ofan. Þar næst kom Nýfundnaland, mjög svipað Nýja Skotlandi. Þetta kveld var heldur glatt á skipinu. Það gaf sig einn emigrantinn út fyrir að vera prestur og gaf saman í hjónaband tvær heiðurspersónur; brúðguminn var háskozkur,

heldur ófélegt grey, en hún var götudrós frá Skotlandi. Presturinn tautaði heillanga romsu yfir brúðhjónunum, og mátti þá heyra stóra hlátra. Loks tóku þau höndum saman, en það ætlaði að ganga tregt að fá þau til að brúka vinstri höndina. Þar eftir var dansað, sungið og drukkið. Að því búnu voru brúðhjónin lokuð inni í myrku herbergi um stund.

30. ág. Sólskin, vestan kuldastormur um morguninn; land á báðar hliðar. Við komum til Quebec kl. 10. e. h. í bezta veðri, mikið um dýrðir.

31. ág. Sólskin og bezta veður. Við fórum í land kl. 8. f. h. Quebec er stór bær en eigi fagur. Þar var skoðað ofan í kistur okkar emigranta. Við fórum frá Quebec kl. hálf þrjú áleiðis til Toronto. Það voru allir mjög kátir. Ég varð þá að skilja við félaga mína, sem voru með á sjóferðinni og sögðu þeir allir „Good bye“ til mín að skilnaði. Við komum um kveldið kl. 7 til Richmond og kl: 12 til Montreal.

1. sept. Héldum áfram ferðinni til Toronto í allan dag og alla nótt.

2. sept. Fórum framhjá Toronto kl. 4. f. h. og komum til Port Huron um hádegisbilið; þá var rigning af og til. Það voru margir Svíar og Norðmenn með. Þar vorum við allan daginn og lágum þar á gólfinu um nóttina í miður fínu húsi.

3. sept. Rigning mikil um morguninn. Fórum fram hjá Port Huron um hádegi og héldum áfram allan daginn. Ég var þá af og til í vondu skapi.

4. sept. Sólskin og hiti, komum til Chicago kl. hálf átta um morguninn. Það er mjög stór bær en ekki mjög fagur. Þar voru allir mjög fautalegir og þursafengnir. Það eru 1020 mílur frá Quebec til Chicago. Fórum þaðan kl. 10. f. h. og héldum áfram allan daginn og alla nóttina.

5. sept. Dynjandi rigning um morguninn en gjörði sólskin og hita seinni partinn. Ég kom til St. Paul kl. 7. f. h. Þar mátti ég bíða þangað til kl. 3:30 e. h. Komum til Kasóta kl. 8. e. h. Ég gisti þar hjá norskum múrara, átti beztu nótt en það kostaði dollar.

6. sept. Ég fór frá Kasóta kl. 8. f. h. og kom til Minneota kl. 2. e. h. Þar sá ég fyrsta Íslendinginn frá því ég fór frá Akureyri. Í Minneota var ég hjá Jóhannesi Frost frá Geitafelli í góðu yfirlæti. Þar voru flestir Íslendingar.

7. sept. Ég fór frá Minneota til Lofts fornvinar míns að Lundarbrekku. Hann og Aðalbjörg frænka mín tóku mér eins og ég hefði verið sonur þeirra. Loftur þekkti mig, en frænka mín eigi... Ég fór með Lofti til Minneota og kom við hjá Jónatan á Eiðum.. Seinni part dagsins gekk ég að Víðirhóli að horfa á þreskingu. Þann 10. sept., byrjaði ég að vinna við þreskingu hjá Guðmundi Péturssyni að Glæsivöllum. Nokkuð strangur afmælisdagur — Allir hafa 1 dollar á dag við þreskingu — Ég hjálpaði Lofti við þreskingu um morguninn en fór svo til Snorra á Högnastöðum um hádegið og var við þreskingu þar. Um kveldið gjörði rigningu, þrumur og eldingar svo að það varð all bjart eftir dagsetur.

Vann hjá Snorra fram undir hádegi en labbaði svo til Lofts og sá

þar fyrst aðferð að keyra hey og höggva maís.

— Við Loftur gengum til Sigurbjarnar, en hann var ekki heima. Ég fór til Bjössa á Stórholti og þaðan heim var þá með ólund og leiðindi.

Næstu dögum ver Páll svo í heimsóknir til nágrannanna. „... Hjó ofurlítið af korni fyrir Loft — Ég var hjá Sveinbirni að læra að plægja —. Í dag gekk ég 14 mílur og Loftur með til norsks snikkara því ég var ráðinn hjá honum mánaðar maður upp á $16.00. Mér þótti gott að koma þangað — Ég byrjaði að plægja hjá Óla Ansette. Það gekk slysalítið. Ég vann nú þann daginn fyrir ekkert, því ég var vankunnandi — Tvo fyrstu dagana plægði ég 3 ekrur og það kallast gott, þó vanir séu".

Það sem eftir er af október dvelst Páll í þessu nágrenni, fer bæ frá bæ eftir því sem vinna gefst, þresking, plægingar, maíshögg og fjósamokstur. 30. okt. Norðankuldi, ég að plægja í ergelsi fyrir 50c um daginn — 2. nóv. Norðan stormur, mikið frost. Ég fór til kirkju. Það var predikað, gefin saman hjón, skírð tvö börn og nokkrir tóku sakramentið; mér sýndist það líkt og heima. Ég var einn heima um kveldið og mjólkaði kýrnar og þótti það ekki ágangsverk! — Ég ók til Grenil (14 mílur.) — All góður bær — Grenil líkist sumum stöðum á Íslandi. Þar eru klappir og klettar, á rennur í gegn um bæinn og þar er dálítill foss —". Það sem eftir er af nóv. er Páll í vinnumensku fyrir fimmtíu cent á dag. Hann vinnur öll verk sem fyrir koma, hirðir gripi og plægir eða heggur skóg." — 3. des. Logn, snjóaði dálítið um nóttina. Fyrsta sinn sem ég sá snjó í Ameríku — Vinnan sama —".

Nú versnar tíðin og vinnu er enga að hafa. Hann er nokkra daga hjá norskum manni að bíða eftir kaupinu sínu „— Ég vinn hér lítið eitt fyrir mat", svo fer hann til landa sinna.

„— Ég fór til Sigurbjörns og verð hjá honum meðan hann er að keyra eldivið til Minneota. Aðfangadagur. Sólskin, norðanstormur og grimmdar frost. Ég fór heim til Lofts og gjörði mér góða skemmtun um kveldið með samræðum við hann.

Jóladagur. Norðan hríðar veður. Ég fór til Eiríks á Hólum og var þar til kl. þrjú um nóttina. Þar var dansað, drukkið og sungið. Ég spilaði á fiðluna mína. Skemmtunin var all góð. — Fór í kveld til Sigurbjörns og vakti alla nóttina við að spila vist — og höfðu ýmsir betur". Fyrsti janúar 1880 rennur upp með sólskini og þíðu og fyrsta vikan er mild og góð. Páll notar tímann til að heimsækja og ræða við landa sína og leita sér að jarðnæði. Um miðjan janúar fer hann að læra. „— Fór til Snorra og byrjaði að lesa ensku.... Ég að læra og gekk seint — Ég að læra með sveittan skallann.... Allur skólinn með sveittan skalla."

Hann sækir skólann til 5. marz og fer þá aftur til Lofts. Lífið virðist hafa verið tilbreytingarlítið þennan tíma. Hann er samt enn að leita að landi og hefir skroppið einu sinni til Minneota og af og til til nágrannanna.

Eftir skólalok léttir hann sér upp

við að spila „Lomber“ og fara á tvo dansleiki, en er þess á milli í jarðnæðisleit og einhverjum búmanns hug. „— Ég gekk ofan til R. Veland, vildi kaupa uxa, það gekk eigi, fór heim um kveldið þreyttur og uxa laus. — Ég fór í businesstúr með Snorra, ætlaði að fara að stökkva í að kaupa kvart. Við ókum 8 mílur norður fyrir Minneota og til baka um kveldið, business laus-ir.“ Þá fer hann að bjóða sig í vinnumensku, en allstðar er sama sagan — engin vinna —.

„4. apríl. Við Frank (hann hefur ekki minnzt á Frank fyrr) fórum til Marshall með föt okkar í vinnu von. — Við Frank að höggva eldivið, hörð vinna — lítil laun —... Við Frank fórum til Minneota, vorum þar um nóttina.... Við að höggva eldivið til miðdags. Ég fór heim með Snorra og var í illum ham, reiður við allt... 9. apríl. Mikill sléttueldur. 11. apríl — Ég var við messu hjá séra Jóni Bjarnasyni. Góður dagur.“

Frá 12-16 apríl vinnur Páll af og til við eldiviðar högg í Marshall. Vinnan er erfið og illa borguð og hann óánægður með lífið.

17. apríl byrjar hann svo að vinna á járnbrautinni. Veðrið er vont og vinnan erfið, „... Rigning, lítil vinna. Ég barðist við írskan mann um kveldið, lagði hann á bak ofan í for.“ Allan maí er hann við járnbrautarvinnuna og eina tilbreytingin er járnbrautar ferð til Minneota um hvítasunnuhátíðina.

„1. júní. Ég var um kyrrt í Marshall. Fékk bréf að heiman frá pabba, Dóra bróður og Páli mági. Frétti lát Guðrúnar systur minnar. Ritaði Páli og pabba lítinn miða. Það var enginn gleðidagur, því ég var illa undir búinn fyrir þær fréttir.

Ég fór frá Marshall til Minneota með járnbrautinni og um kveldið til Magnúsar Gíslasonar og var þar um nóttina.... Við Dalman gengum til Lake Benton og svo til Aurora, keyptum ticket til Volga og skókumst tólf mílur til Norland og lágum þar í vagni um nóttina. Keyptum far til De Smith, gengum þaðan tíu mílur.... Höfðum eina máltíð um daginn. — Lítið um peninga — Fengum fría ferð tuttugu mílur, sváfum ekkert um nóttina.... Við keyptum máltíð fyrir 36 cent, gengum 30 mílur. Réðum okkur í vinnu; voruð orðnir lamaðir.

7. júní. Við vinnum í ergi, hörð vinna (hann segir ekki við hvað), kaup $1.50, borð $3.42 um vikuna. 8. jan., regn, drykkjuskapur, unnið eina og hálfa klukkustund... regn, kuldi, engin vinna. Við Dalman höfðum grimmdar áflog við Íra um daginn og höfðum sóma af. Fórum þaðan um kvöldið fimm mílur upp eftir og vorum þá 25 mílur vestan við James-river. Þar fengum við vinnu.... Ég lasinn en vann þó... Ég var mikið veikur í höfði en vann þó til miðdags.... Ég er þungt haldinn af mislingum.

Ég er með óráði. Menn héldu að ég ætlaði að hafa heimaskifti.

19. júní. Ég er lítið eitt betri og mér var ekið ofan til Huron, það var harðleikið ferðalag. Ég var þar nóttina, fékk meðöl og batnaði dálítið.... Við héldum áfram allan næsta dag og lágum úti um nóttina. Héldum áfram, lágum úti, fengum regn og flugur. Við náðum ofan til Volga,

lágum úti.... Við slógum niður hveiti (líklega fyrir mat)... Náðum ofan til Ísl. Ég gisti hjá Hjálmari, þeim sem ók mér ofan. 26. júní. Ég pillaði mig heim til Lofts og varð feginn að hvílast.

27. júní. Haldinn prestafundur hjá Birni á Stórholti.... Við Dalman urðum fyrir því að elta uppi alla þá sem eigi komu á fundinn og biðja þá að mæta á fundi Íslendinga í Lincoln City, 4. júlí." Júlímánuður er erfiður, vinna sama og engin nema við að höggva og hlaða við og ausa kjallara, því regn og hiti virðast skiftast á dag eftir dag. Síðustu dagana er Páll við að binda hveiti og segir að það hafi „gengið slysalítið".

Allur ágúst er rigningasamur og Páll vinnur þegar hægt er að vinna, stakkar hveiti, heggur við og er einn dag að gera við þreskimaskínu.

„22. ág.... Ég fór til H. V. Prestegaarden um kveldið og byrjaði mína tvo mánuði þar fyrir $35.00.... Ég að slá hey með sláttuvél í fyrsta sinn.... Ég að raka með vél í fyrsta sinn, gekk heldur illa. 13. sept. Ég að aka heyi. Þetta er seinasti dagurinn sem ég vinn sem mánaðar maður hjá H. Prestegaarden...

14. sept. Ég vann fyrri partinn við maís högg.... Ég byrjaði að plægja hjá Reishus. Plægði með uxum, það voru ófínar sviptingar, þó fór svo að þeir urðu að láta í minni pokann."

Frá september þar til um miðjan nóv er lítill dagamunur. Páll tekur dagvinnu, þegar hún gefst, og hvaða verk sem í boði er.

„14. nóv. Mikið frost. Við Friðgeir gengum vestur til M. Gíslasonar, komum þangað kl. hálf tólf, hálfdauðir af þreytu og kulda. 15. nóv. Norðan hríð og brunafrost. Ég var um kyrrt hjá Magnúsi. Þá tók ég til láns hjá Friðgeiri $143.25 uppá tíu af hundraði rentu árlangt.

Ég fór ofan til Minneota.... Vann mér 25c hjá T. D. Seals við snikkara vinnu!... Ég fór til Minneota með Jónatan R. settist þar hjá J. Frost í þeim vændum að fara að selja eldivið.... Ég ritaði Oddi Jónssyni, félaga, bréf og sendi $90.00 í peningum til að kaupa fyrir eldivið.

... Ég sagaði við fyrir 4. part af cord og vann mér inn 25c hjá Coats!!!". Í nóv. og des, er Páll í Minneota: „Vann í hveitihúsinu hjá Mr. Coats.... Ég að vinna hjá Coats og selja við.... Ég að selja við, gekk heldur illa." Þannig gengur það fram að jólum.

„24. des. Norðanhríð. Ég leigði mér hesta og sleða og ók norður til Íslendinga með Þorbergi og tveimur stúlkum, í myrkri og vondu veðri. Ég var hjá St. Sigurðssyni um nóttina, lítið um skemmtun."

Páll er svo þarna meðal landanna, sem spila á spil sér til skemmtunar. Annar hesturinn, sem hann fékk að láni, er særður af uxa og þarf að fá meðul og gera við sárið. Lækningin tekur marga daga. „Norðanhríð. Ég fór að Gröf að gera við sárið á hestinum, svo yfir til Lofts og þaðan gangandi til Minneota. Ég var þar um nóttna.

Gamlársdagur.... Ég fór norður aftur og maðurinn með mér, sem átti hestana. Hann var eins rýmilegur og ég gat búizt við.

Ég var hjá Lofti um nóttina og var ekki neitt fjörugur né þakklátur

við gamla árið, sízt þessa síðustu viku. Leiðinlegustu jól og gamlárskveld, sem ég hafði lifað — Good bye —

Nýársdagur, 1881.... Við B. Bjarnason og Loftur gengum að Gröf að vitja um hrossið, svo að Glæsivöllum. Bjarni og ég spiluðum þar um kveldið.“

Allan janúar hefir Páll enga vinnu. Hann er þarna hjá Ísl., en fer af og til til Minneota. Veður er hið versta allan mánuðinn. Einn daginn stakk hann sig á nagla. „Ég lá upp í rúmi í allan dag með ólund og verkjum.“ Síðustu dagarnir af jan., eru slæmir. „Alla dagana hríð og djöfulgangur svo allt ætlar að fenna í kaf. Margir í vondu skapi á þeim dögum.

Febrúar. Frá 1.-7., hríð á hverjum degi, ekki frostmikið, en fjarska snjókoma, kominn snjór að 20. fetum. Menn eru að verða bjargareldviðar- og heylausir. Ljótar kringumstæður í sjálfri Ameríku! „Góðar stundir!“

Allan febr., er hann hjá vinum sínum því ekkert er hægt að gera fyrir snjó. Ef eitthvað er farið bæja á milli þá er farið á skíðum.

„27. febr.... Ég fór til Óla Arngrímssonar.... Þar dansaði ég, og átti þó bágt með, því ég var slæmur í fætinum. En nú dugði engin afsökun því kvenþjóðin var svo fjörug ... Ég borgaði næturgreiðann hjá Óla með eldspýtum!!!... Far vel febrúar! Ég hef aldrei séð annan eins mánuð á ævi minni, sama vonzkan, snjókoma og hvassviðri. Ómögulegt að komast um jörðina nema á skíðum. Almenn kvörtun um eldiviðar-, hey- og matarleysi. Engin járnbrautarlest, flestu ekið á skíðasleða.“

Marz er allur eins, ófært veður flesta daga. Í þeim mánuði vann Páll aðeins einn dag. Apríl er svipaður. „... Öllum farið að ofbjóða veðráttan! Atvinna fæst þó við snjómokstur en marga daga er ekki hægt að vinna fyrir bleytuhríð og vonzkuveðri. „... Lítil vinna nema halda tímann“. Á páskadag skemmta þeir sér við að skjóta úr skammbyssum „... Ég gjörði það bezt.“

„19. apríl. Rigndi... Yellow Medicine river braut sig upp um kveldið með framúrskarandi aðgangi, allt í uppnámi. —

20. apríl. — Þoka, logn og þíða. Þá kom snjóplógurinn með alla sína púka. Mikið um dýrðir því allar leiðir voru ófærar.

Sumardagurinn fyrsti.... Vinna er létt, rétt að renna fram og aftur eftir brautinni. Járnbrautarlestin kom hér fyrst í dag eftir fjögra mánaða útivist og voru allir stórfegnir sem nærri má geta. 22. apríl. Hláka, öll vötn orðin vitlaus og brýrnar að fljóta burt af járnbrautinni, engin lest kom. Vinna sú sama.“

Páll hættir að vinna á járnbrautinni 5. maí og byrjar að vinna hjá T. Hanson. „... Ég er ráðinn til árs fyrir $15.00 á mánuði. Var að hreinsa hesthús og í kring um húsið — allan daginn í skítverkum...“

Hanson hefir búð og vínsölu og eftir þetta er hann ýmist í búðinni eða við vínsöluna og virðist ekki mjög ánægður með stöðuna. „... Ég er óttalega leiður á vinnunni, að selja vín fyrir þræl, það tekur blóð

úr heilu holdi. Þessi mánuður sá leiðinlegasti, sem ég hef lifað. ... Mér líkar alltaf ver og ver við húsbóndann, skammaði hann næstum á hverjum degi. Ég skildi við hann á laugardaginn og fór til Jóhannesar Frost.... Við höfðum messu í Minneota á sunnudagskveldið."

Allan júní vinnur hann dagvinnu fyrir hina og þessa, mest við að hlaða í járnbrautarvagna, hveiti, borð eða eldivið. Hitinn er ákaflega mikill og vinnan óstöðug. „... Yfirtaks hiti, lítið um vinnu. Ég vann mér bara inn 25c... Engin vinna. Ég fór til Marshall í kveld með hest og smávagn og hafði ljómandi fallega jómfrú með mér þar ofaní kaupið. Ég var samt náttúrlega óttalega skikkanlegur. Ég var hjá Hanson um nóttina, lítið um dýrðir."

Í júlí er sama og engin vinna, en Páll vinnur við hvað sem hægt er að fá, hleður hveiti í járnbrautar vagna, gerir við stræti, slær illgresi, grefur kjallara með Frost og „ég þvoði bugey fyrir Coats." Ekkert verk er svo lítilfjörlegt, að hann taki það ekki heldur en að vera vinnulaus.

„.. Ég byrjaði að plægja hjá G. Jacobson með hjólaplóg og gekk illa. Ég bölvaði mikið og var reiður — það rigndi um kveldið."

Hann vinnur þarna meðan plæging endist og fer svo að aka heyi úti á landi í tvo daga og þá byrjar hveitisláttur. Tíðin er óhagstæð og vinna fæst bara dag og dag.

„13. ág.... Mikill kuldi í morgun. ég skalf þegar ég kom á fætur.

16. ág. — Rigndi mikið um nóttina. Engin vinna. Ég fór til Minneota, mestur hiti á sumrinu 108 gr., í skugga... Rigndi alla nóttina og allan daginn... Ég fór til Minneota og var við messu hjá séra H. Briem ... Ég fór til Eagle Lake (150 mílur.) var að semja um viðarkaup, gekk allvel."

September byrjar með sólskini og hita, en það er of blautt til að vinna og Páll fer norður til Lofts. „... Rigning og kuldi svo mönnum lá við að skjálfa. Engin vinna... Óllifandi fyrir kulda.... Snjóaði í kveld milli kl. 10-11. Ég flutti prestinn, veikan, til Minneota í smá vagni.

„19. sept. — Forseti Bandaríkjanna dó kl. 10:35 e. h. í dag. 20. sept. — Sólskin, ég að stakka hey fyrir G. Jacobson. Mikill sorgardagur um öll Bandaríkin. Sorgarflagg á hverju húsi í bænum."

Frá því í október og fram í marz 1882 gengur allt sinn vana gang. Veður vont og lítið um vinnu. Páll selur við af og til og vinnur við smásnatt hjá hinum og þessum. Engin tilbreyting virðist vera nema „... Danssamkoma hjá Óla Arngr. þar sem Ísl. frá Marshall og Minneota hópuðu sig saman og ég fór með.... Tombóla og ball á þrettánda." Páll heldur að miklu leyti til hjá J. Frost. „... Ég gerði upp við Frost, borgaði honum borðið mitt til 12. jan. $58.00. ... Við Stefán gengum upp til Gunnlaugs á „Himnahæð" á fund Ísl. í Lincoln City., til að ræða um prest mál eftirleiðis. Ég hélt þar allharða ræðu, og brýndi fyrir mönnum að halda prest áfram og láta sér farast vel við hann. Ég var heldur berorður, en kom ár minni vel fyrir borð.. Fundurinn var fjörugur og „endalykt" góð."...

2. marz, 1882 — Sólskin og hláka. Ég er um kyrrt að búa mig undir brottferð.

4. marz. Norðan rigning. Ég fór af stað alfarinn frá Minneota til Winnipeg og Hjálmar Arngrímsson með mér. Við fórum til Snorra um kveldið og vorum þar nóttina. Ég átti $5.00 eftir það var aleigan. ... Við Hjálmar fengum C.B. Dougal að aka okkur til Benson... Fórum til Breckenridge og gistum þar á veitingahúsi, því versta er ég hafði séð. Við fengum ekki að sofa saman því þeir voru hræddir við ræningja. Við fengum þar ágætis máltíð fyrir 35c.... Fórum þaðan til St. Vincent. Vorum í Pembína um nóttina hjá Ísl., þar var vindur í þjóðinni. Eða svo!!!

10. marz. Við fórum til Winnipeg um kveldið.... Kristján sonur Jóns smiðs skaut yfir okkur skjóls húsi, og Kristján sonur Jóns frá Héðinshöfða gaf okkur mat um morguninn.... Fengum húsnæði hjá Jóni, syni Guðmundar frá Hjallahúsum, fyrir $4.00 um vikuna. Við vorum viðstaddir leikinn „N a r f a" um kveldið, það kostaði 25c.... Við vorum við lestur í Ísl. fél. húsinu, það fór vel fram.

16. marz. — Ég byrjaði að vinna á járnbraut við að moka snjó fyrir $2.00 á dag.... Ég fór með plóg til Brandon, 133 mílur vestur, hríð um nóttina.... Við unnum alla nóttina, héldum áfram til Portage og unnum þar næsta dag.... Við fórum til Austin og til baka til Reaburn, þar um nóttina og þá var hríð, sem entist fram að hádegi næsta dag. Við brutum plóginn og vorum að moka þar allan daginn. ... Við að moka og leggja járnbraut á sama stað....

26. marz. — ... Við komum heim í morgun kl. 8. Höfðum innunnið okkur $39.20 yfir vikuna, en það var harðsótt, því við höfðum lítinn svefn og lítinn mat... Ég ýmist á snjóplógnum eða við járnbrautarlagningu.... Ég er heima með snjóbirtu og ólund....

... Ég fékk borgun fyrir marz, $70.00 og Hjálmar borgaði mér út. Ég borgaði konu Eyjólfs fyrir borð mitt til 20. apríl., og keypti mér kápu og græn gleraugu.... Fór á kvennafund í gær, allgóð skemmtun.... Fór út með snjóplógnum, við komumst til Grafield, brutum plóginn, fórum heim um nóttina, 17 kl. tíma vinna.... Fórum út aftur og unnum allan daginn og nóttina, vorum svangir með köflum en komumst til Reaburn...

Sumardagurinn fyrsti. Norðan gola og frost. Vinnan sama. Ég byrjaði að borða hjá Baldvin.... Asahláka. Mikill vatnagangur brautin nálega öll á floti, árnar ófærar. Brautin þvegin út fyrir sunnan St. Vincent. Við unnum allan daginn til kl. 9. Winnipeg bær fullur af vatni.... Vatnið að lækka. Vinnan sú sama.... Brenna í Wpg., kveikt í hverju húsinu á fætur öðru.... Við fórum til Stone Wall í kveld til að hlaða grjóti í vagn — vond vinna — komum til baka kl. 3 um nóttina, fengum $4.00...

Ég við messu. Séra H. Briem messaði. Hann var kosinn prestur Winnipeg Ísl. til 4 mánaða. Ég skrifaði mig í söfnuð með $5.00 tillagi...

Afmælisdagur Englands drottningar. Mikið um dýrðir í Wpg. Ég

tók engan þátt í því. Það voru þrumur og eldingar um kveldið.

Þegar snjóinn tekur er járnbrautarvinnan búin og lítið um aðra vinnu. „... Ég vann hjá Helga Jónssyni við girðingar.... Vann í kringum búðina hjá Hudson Bay.... Við B. S. Lindal fórum að leita að vinnu. Gerðum „Stræk" uppá $2.50 á dag og fengum það við grjótvinnu, átta tíma á dag....

... Við lögðum upp heill hópur Ísl. frá Winnipeg suður til Pembina til að heimsækja landa í Dakóta 4. júlí. Við fórum á „traininu" til „Pembina" og þaðan upp til fjalla. Ferðin frá Pembina til Cavalier gekk mjög seint en slysalítið. Þá var mikið ort og mörgu logið. Í fél. voru þessar heiðurspersónur: Helgi Jónsson, Guðrún Jónsdóttir, Árni Friðriksson, B. S. Lindal, B. Lindal, P. S. Bardal og Sigríður Jónsdóttir. Vér gistum í Cavalier um nóttina, og héldum svo áfram ferðinni upp í Víkina. Þar var all mikið um dýrðir: Ræðuhöld, söngur, dans, glímur, át og drykkja. Ég gjörði þar engar fígúrur nema glíma.... Við fórum heim 6. júlí á „traininu", þetta var góð skemmtun. Þennan mánuð gjörðist lítið, ég var af og til að bólusetja landa mína. Vann stundum aðra vinnu. Veðuráttan var heit og vot.

Ágúst mánuður 1882.... Ég var ýmist að bólusetja eða vinna við að bera vegglím allan þennan mánuð. Tíðin ákjósanleg að öllu leyti. Ýmislegt smávegis ber til tíðinda, svo sem samræður við stúlkur og ganga út með þeim stökusinnum etc. Ég hafði heldur lítið uppúr tímanum, en vinnan létt, svo ég var hreint ódrepinn eftir þennan mánuð.

September 1882. — Ég vann við að bera vegglím til hins níunda. Kveldið áttunda byrjaði ég að vaka yfir Birni Sæmundssyni, sem þá var búin að liggja í viku í „Typhoid fever" og var þungt haldinn.

Afmælisdaginn minn var ég að leita læknis fyrir Björn og snúast í kring um hann.... Leiðinda vinna. ... Ég sat hjá Birni allan þennan mánuð. Reyndar leiðinda vinna og ekki fín...

1. okt. 1882. — Björn fór fyrst í föt í dag, en Kristján Pétursson þá búinn að liggja nálægt viku. Ég tók þá við að passa hann til hins fimmtánda, þá klæddist hann. Það var dynjandi rigning allan daginn, krapa hríð um kveldið og snjóaði um nóttina. 16. okt. — Sól, norðangola og kuldi. Ég að leita að vinnu en fann enga.

17. okt. — Sama veður, sama vinna.

Hér lýkur Dagbók Páls Bárdals og hvað þá hefur tekið við verður maður að geta sér til. Líklega hafa næstu mánuðir og jafnvel ár verið eitthvað svipuð. Páli hefur samt ekki alltaf gengið illa, því að hann varð lánsmaður og sómi íslenzka þjóðarbrotsins hér í Winnipeg, og vita þeir það bezt, sem voru honum kunnugir.

Dagbók hans er sýnishorn af fyrstu árum Íslendinga hér í Vesturheimi og hvernig þeir með dug og dáð yfirstigu erfiðleikana.

GÍSLI JÓNSSON:

Athugasemd og kvæði

Í fertugustu árbók þessa tímarits prentaði ég leikritið **Gestakoman** eftir Kristján Jónsson, sem talið hafði verið týnt. Minntist ég þar og á tvö kvæði, sem ekki fundust í kvæðabókum Kristjáns, **Herðubreið** og gamankvæði, sem kalla mætti **Sen og son**. Nú stendur svo á, að ég hefi undir hendi allar fjórar útgáfurnar af kvæðum hans, og sé ég nú, að **Herðubreið** hefir verið tekin upp í þriðju Reykjavíkur útgáfuna, en hinu verið sleppt. Við það að fletta bókinni kemst maður að raun um það, að ógrynni af kvæðum og vísum þar er að mun lélegra en þetta áðurnefnda kvæði. Sem sjá má af efni kvæðisins, er það frá Reykjavíkur árum Kristjáns og ort út af einhverri kvenfélags yfirlýsingu í Þjóðólfi. Kristján var óefað málhreinsunarmaður, eins og vinur hans Jón Ólafsson, sem gaf út kvæðin síðar meir, og hataði öllu öðru fremur karlkynsendingar í ættarnöfnum kvenna; bera fleiri kviðlingar hans þess vott. Kenndi hann þær konur, sem hér um ræðir, allar við Brók-Auði, sem naumast var þó sanngjart, því Auður var ágætis kona, sem sjá má í Laxdælu, og vann það eitt til nafnsins, að hún var nærri þúsund árum á undan tímanum í klæðaburði kvenna.

Í trausti þess, að eldri menn, sem enn kunna að unna kvæðum Kristjáns, hafi gaman af, læt ég þetta kvæði fljóta hér með.

Sen og Son

Kannizt þér við keisarann á Kína grund,
heiðursmann með höfðingslund?

Allar listir iðkar hann á ýmsan veg,
og kaupir Þjóðólf eins og ég.

Í fyrra vetur ferðamenn til fylkis bar —
engum manni er úthýst þar.

Þjóðólfsstranga þengill fékk með þessum gest,
lofðung hann að lesa sezt.

Fróðlegar margar fréttir sjóli fékk úr Vík
um kláðapest og pólitík.

Lofðung þegar lesið hafði litla stund,
gjörðist honum gramt í lund.

„King Ling", sagði keisarinn og kalla vann
á ríkis stærsta ráðgjafann.

Gylfi þá við gæðing sinn svo gjörði tjá:
„Græða á Þjóðólf margt nú má.

Heiðurskonur hafa ritað hér sín nöfn
fyrir handan dimma dröfn.

Með fullum stöfum fljóða heiti
finnast skráð
fyrir dýra drottins náð.

Þessu hælir Þjóðólfur og það er
von;
þau enda öll á **sen** og **son.**

Ennþá hugði ég eigi fyrir ofan
mold
Brók-Auðir á frerafold.

Farðu og segðu svönnum hér á
Sína-grund
að nefna sig á sömu lund.

Sonu eina, en eigi dætur eiga má
hilmis ríki héðan í frá."

Ræsis boð hans ráðunautur rækja
vann.
Amen segi' ég eins og hann.

To a Cloud

By Jón Thoroddsen

Dark-featured cloud
with deathly shroud
what is your frown implying?
Akin to me
you well might be—
I see that you are crying.

Still you can roam
far, far from home
through heaven's trackless spaces.
But I am tied
both day and night
to the earth's dreary places.

Swift flying cloud
drift out, drift out
from this dark vale of madness,
down here on earth
there is no mirth,
but only tears and sadness.

—Translated by Gísli Jónsson

Dr. STEFÁN EINARSSON:

The Poetry of Egill Skalla-Grímsson

Of all the Old Icelandic poets Egill Skalla-Grímsson was by far the most important. In him one can detect the characteristics of two different races. On one hand we see the splendor-loving Viking leader; on the other we notice unattractive physical features that could have been inherited from ancestors of the peasant or Lapp hunter type. The latter were known to be taciturn, distrustful and introvert. It is also of importance in our context that Egill Skalla-Grímsson was torn between two opposing ways of life. He was a member of a community of family-conscious farmers who in their earth-bound every day life found it logical to depend on Thor, but during his life Egill was also deeply influenced by the radical and individualistic philosophy of adventurous Vikings who had chosen Óðinn as their supreme god. The Vikings are known to have sacrificed the timehonored reliance upon the family for independence of action and bonds of friendship.

Egill's grandfather, Kveldulfr, had a streak of the berserk in his nature — and so did Skalla-Grímr, Egill's father. But Egill's uncle Þórólfr and his own brother, also by the name of Þórólfr, fitted the concept of the Nordic hero. Both the Þórólfrs were dazzled by the splendor of the rising monarchs of Norway, King Haraldr Hairfair and his son Eiríkr, but neither uncle nor brother were crafty or pliable enough to retain the king's favor; the uncle was slandered by enemies and later killed by the king (Haraldr) himself. These events compelled Skalla-Grímr and his family to emigrate to Iceland.

Skalla-Grímr settled at Borg in Borgarfjörd where he became an excellent farmer and a mighty worker. At Borg his son Egill was born and there he grew up with his transplanted kinsfolk. As has already been implied, he inherited the dark unattractive appearance of his father and with it a crafty distrustful outlook upon life. He became a sorcerer like his Lapp ancestors, and he inherited the inordinate avarice of his money-saving father, the farmer. But unlike his father and grandfather he possessed the mighty urge of the Viking for adventure and travel. In this he resembled his uncle Þórólfr. As a fighter and a stickler for law and honor Egill stopped at nothing, courting trouble wherever he went. At home he was a loyal member and protector of his family and behaved in accordance with the good old Germanic tradition. Abroad he gave his loyalty to Kings (Athelstan of England) and struck up Viking friendships which only death could dissolve. But to even an amazing

degree he was also endowed with sensibility or sensitivity. These characteristics revealed themselves in Egill's shy attitude towards the woman who finally became his wife and was apparently his only love. His astounding capacity for despair is described in a memorable fashion in the part of his Saga which tells of the death of his sons. This sensitivity is one of the marks of a poet at any time. And Egill did have the gift of poetry, and his poetry was such that its like was not found in Iceland for centuries to come and perhaps not in other Germanic countries of Europe either until the Renaissance.

The story of Egill Skalla-Grímsson is told in **Egils saga**, one of the most original of the Icelandic family sagas, perhaps the work of Snorri Sturluson, Egill's most gifted descendant. In the main the saga corroborates the same picture of Egill which is reflected in his poetry. It has heroic proportions, for Egill was a hero, though strangely blended with picaresque traits long before the rise of the picaresque novel. It was due to these picaresque traits of the hero that an 18th century expert on sagas decided that **Egils saga** was not fit for printing.

As a young boy Egill soon gave promise of being a roughneck. He was not fully seven when he slew an older boy who had treated him roughly at a ball-play. His father was not very impressed with this incident, but his mother said that he was of Viking stuff and that he should be given a ship for an expedition when old enough. This pleased Egill so that he composed what is now his earliest preserved verse:

This did say my mother:
that for me should be bought
a ship and shapely oars,
to share the life of Vikings —
to stand up in the stem and
steer the goodly galley,
hold her to the harbor
and hew down those who meet us.

This stanza has all the marks of genuineness upon it, it is obviously the work of a beginner, a thing which cannot be said about two other stanzas in the same meter that Egill is supposed to have composed even at an earlier age. This at once raises the question: how many of the 50-60 occasional stanzas in the saga might be genuine. Scholars have disagreed but the last editor of the saga, Sigurður Nordal, believes that most of them could have been composed by Egill himself, if not always at the occasion claimed, then later in life when he was telling the stories of his mighty deeds to younger friends or to his descendants.

Egill did not wait long for an opportunity to go abroad and to get acquainted with Viking adventures. As an uncouth youth of seventeen he forced his company upon his splendid older brother, Þórólfr, and his betrothed when they went to Norway to get married. The saga does not explicitly state this, but it is likely that already then Egill had fallen in love with his foster sister, Ásgerðr, the lady whom Þórólfr intended to marry. That would explain well Egill's feigned sickness at Þórólfr and Ásgerðr's wedding

and his foul mood at the home of the King's steward (Bárðr), where Egill for the first time met his arch-foe King Eiríkr Bloodaxe and came face to face with his young and no doubt 'charming' queen, the "sorceress" Gunnhildr who was to become Egill's most formidable opponent for ever after. Egill believed that Gunnhildr and her steward, Bárðr, conspired to brew him poison, but he cut runes on the drinking horn which thereupon burst and spilt the .poison. Having done this Egill killed the steward Bárðr and fled. He tells this story himself in stanzas 8-10 in **Egils saga**, stanza 10 is technically a masterpiece with its recurring inrime (dunhent) and the harmonious metaphor style of its kennings: he speaks of letting the drizzle of the drinking-horn shower through his beard. (Atgeira lætk ýrar ýring of grön skýra).

That Egill escaped from this scrape was due to the intercession of a man who became his life-long friend, Arinbjörn Þórisson, a cousin of Ásgerðr, and a most loyal supporter of King Eríkr. But after this initial tussle with the King, the brothers, Egill and Þórólfr, realized that they had better not come back to Norway; this became especially clear to them after they had also killed another henchman of Gunnhildr's. They went, instead, to King Athelstan of England and fought with him the battle of Vínheiðr (or Brunaburg) in 937. Here Þórólfr lost his life, and when Egill returned to King Athelstan's court his mind was filled with a mixture of rage and sorrow. It is quite in order to quote the saga on this memorable meeting. Its account runs as follows:

"Having buried his brother, Egill went with his company to meet King Athelstan and found him sitting and drinking, his men having a good time. And when the King saw that Egill had arrived, he ordered that room should be made for him and his men on the lower bench, and that Egill should sit there in the highseat over against the King.

Egill sat down and shot down his shield before his feet; he had a helm on his head and laid his sword across his knees, now drawing it half out, now slamming it back into the scabbard. He sat bolt upright, but with bent head. Egill had a big face, broad forehead, and great eyebrows; the nose was not long but exceedingly thick, the place of the beard long and wide, the chin marvelously broad and the jaws likewise. He was thicknecked and broad-shouldered beyond measure; hard-looking and grim-like whenever angry. He was well built and taller than most men, the hair was wolf-grey and thick, but early in life he turned bald.

And as Egill sat there, he kept a-twitching now one, now the other of his eye-brows alternately down to his cheek or up to his hair. Egill was black-eyed; his eye-brows joining over his nose. He would drink nothing though drink was borne to him but sat there twitching his eyebrows one after the other up and down.

King Athelstan sat in the high-

seat; he, too, had a sword across his knees, and having thus sat for a while, he drew his sword from the scabbard, took a gold-ring from his arm, great and good, drew it over the sword-point, rose, walked on the floor, and reached the ring over the fire towards Egill. Egill rose, drew his sword and walked over; he stuck the sword in the bend of the ring and drew it towards him: went back to his place and the king went to his high-seat. Sitting down, Egill placed the ring on his arm, then his eye-brows came to rest. He then laid down his sword and helmet, accepted a horn coming to him and recited a stanza.

Thereupon Egill drank like the others and spoke to people. After that the King had two big chests brought forth, carried by two men each, both full of silver. The King said: "These chests, Egill, you shall have, and if you get to Iceland bring this fee to your father in an atonement for his son, but some of it you can distribute to your and Þórólfr's relatives, those who are the most noble. But you yourself shall take atonement for your brother right here at my hand, land or loose goods, whichever you prefer. And if you will stay with me for any length of time, I shall bestow on you worship and honor according to your own wishes." Egill accepted the fee, thanking the king for his gifts and his friendly words. From then on Egill began to cheer up, then he recited another stanza."

It does really concern our theme — which is Egill's poetry — how he for ever after watched his silver chests, never parting with them and not sharing even one penny with his father and relatives. In his old age Egill once had the happy idea, truly worthy of Óðinn, to take the chests to the Althing and scatter the silver among the crowd and watch people fight over it. But when a younger and more sober generation prevented him from carrying out this genial idea, he was content to follow the example of his father and bury his silver in a gully. Many have been on the look-out for this treasure, but only three coins have ever been found; it was in 1725 and one of the coins bore the inscription AN(S)LAFR. This inscription proves that it must have come from the treasure which King Athelstan took from Ólafr Kvaran at Brunanburg.

But to return to the poetry. The gist of the story, so effectively told in the saga-passage I quoted, is also to be found in verses 17-20. One of these stanzas tells of Þórólfr's fight and fall, another of Egill's fighting, the third celebrates the King's giving of his ring, and the fourth describes masterfully the effect of the ring on Egill's mind and looks. To paraphrase it:

> The craggéd eaves, for grief's sake,
> of mine eye-brows droppéd.
> Now find I him who forehead's
> unsmooth places righteth.
> My girdling rocks from face-ground
> the great Prince hath lifted —
> those scowls have left mine eyes now —
> with pulling of an arm-string.

The drooping of the mountains of his forhead have been straightened out, the rocks of the face have returned to their original shape. Here

we have the harmony of metaphor (termed **nýgörfingar** by Snorri Sturluson) often found in Egill's poetry, but we have also here for the first time his proneness to description of himself, his playful dwelling on his own ugly exterior, something quite characteristic of Egill. In English poetry I doubt whether such self-mockery is found until Chaucer's day.

Egill composed a **drápa** or a praise-poem about King Athelstan, but only one stanza and the **stef** (refrain) is preserved.

Soon after this Egill returned to Norway where his brother's widow, Ásgerðr, was staying. Ásgerðr was still so attractive that Egill did not dare address her except through stanzas of elusive meaning, but he could tell his friend Arinbjörn who was not afraid to woo her for him. They were married and Egill now became **allkátr** — quite happy.

Soon, however, loomed the problem of claiming her possessions from a man favored by Eiríkr and Gunnhildr. The fact that Egill married a wealthy widow and claimed her possessions in Norway in spite of almost insurmountable obstacles has been attributed to Egill's inordinate avarice, and no doubt the motive of gain played some part in his decision to marry Ásgerðr. Still here was also a point of honor at stake, for Egill's opponent based his claim to the property on the fact that Egill's wife had been born a slave. There were reasons for this claim, but reasons which could not be accepted from the family point of view, even Arinbjörn who otherwise was noted for his equanimity became furious when his cousin was referred to as a bondwoman.

Egill went ahead and pressed his claim. His saga states that when the King learned about these demands he became so furious, that he all but attacked Egill. At their meeting Egill had a narrow escape, lost ten men but killed one instead (stanza 27). To pacify Egill his friend Arinbjörn generously gave him a ship with which to go to Iceland — for Egill had now been outlawed by the King from the entire Norwegian territory. But before leaving Norway, Egill managed to kill several of the King's men and even the King's own son Rögnvaldr. Now, to add insult to injury Egill decided to make use of his powers of magic. Just before sailing, he landed on an outlying Norwegian island. "He had in his hand a pole of hazel wood and with it he mounted a rocky knoll which faced the coast. Then he took a horse's skull and set it up on the pole. Thereupon he spoke this malison: "Here I erect a spite-pole (níðstöng) and this spite I turn against King Eiríkr and Queen Gunnhildr." And herewith he turned the horsehead toward the land. "I turn this spite against the wights that inhabit this land, so that they may all go wilding ways (astray), nor reach nor find their haunts ere they drive King Eiríkr and Gunnhildr out of the land." Thereupon he thrust the pole in a cleft between the rocks and left it standing there. He turned the horsehead toward land and he scratched the runes on

the pole repeating this whole formula." (Hollander).

Though the saga does not say so it is not unlikely that what Egill actually cut on the spite-pole were the stanzas listed as 27 and 28 in his saga. The brilliant scholar Magnus Olsen has shown that, if written in runic orthography, each half of these verses contains exactly 24 syllables and 72 runes. But the number of the runic alphabet (fuþark) was magic: it was 24 and 72 is 3 times 24. Any multiple of the fuþark would have magic property. I shall quote stanza 28 in Hollander's translation:

May the powers repay the
prince and drive him from his
realm, for wrouth are at the
robber all gods and Odin:
put to flight the oppressor
of people, Freyr and Niorð, the
foe of free men, who defiled
the holy thing-meet.

This was the second time Egill resorted to the use of runes against Gunnhildr, and this indeed constituted the climax in his fight against her and King Eiríkr. He reports the incidents of this episode in stanzas 28-31 in the saga, while stanza 32 describes his steady boat on the rough seas homeward bound.

If Egill ever had any misgivings about his magic powers, he must have been convinced of their existence when he heard of the effect of his curse on King Eiríkr and Queen Gunnhildr. They had to flee from Norway and go to Northumbria where Eiríkr managed to eke out an existence as a King in York.

It is tempting to assume that later on when Egill began to feel restless at his home in Iceland he may have suspected that Queen Gunnhildr's magic was responsible for his feeling of uneasiness. According to Egils saga this uneasiness brought on by magic motivated his journey to England, where he wrecked his ship at the mouth of the Humber and decided to take the bull by the horns by going to York to visit his trusted friend Arinbjörn who was King Eiríkr's equally trusted retainer. Arinbjörn decided that there was nothing Egill could do other than give himself up to King Eiríkr and then compose a poem of praise about the King. This poem could then become a veritable head-ransom, **Höfuðlausn** in the same way as another poem by Arinbjörn's illustrious ancestor the poet Bragi the Old had done on a previous occasion. Egill agreed to his friend's suggestion and composed a poem in one night. This poem was a **drápa** of twenty stanzas. While Egill was composing, his friend Arinbjörn sat up and protected him against the magic sendings of Gunnhildr.

Of all Egill's poems **Höfuðlausn** is the most splendid in form. It is a **drápa** of 20 stanzas divided by two refrains into a beginning (1-5), first middle part (7-8), second middle part (10-11), third middle part (13-14) and an end (16-20). The meter is **runhent**, the running rime meter, probably the first genuine instance of that meter. One stanza by Egill's father composed in the same meter is of questionable authenticity. Very likely Egill learned this meter in England either from church hymns

like **Sancte sator/suffragator** or from some native poetry like the Old English **Rime Poem.**

The substance of Egill's **Höfuðlausn** is the conventional praise for bravery in battle and liberality in the hall to the King's men. Praise of this kind Egill could offer with clear conscience even to his worst enemy as long as that enemy was not noted for cowardice or stinginess.

Considering its fresh modernity of the meter, **Höfuðlausn** must have been very effective in recital, as indeed it still is. The poem is highly suggestive of the rush of weapons and the clash of battle. A couple of stanzas from the original will prove this point:

I. Vestr fórk of ver
en ek viðris ber
munstrandar mar,
svá es mitt of far;
drók eik á flot
við ísa brot
hlóðk mærðar hlut
munknarrar skut.

II. Flugu hjaldrs tranar
á hræs lanar,
órut blóðs vanar
benmás granar,
sleit und freki
en oddbreki
gnúði hrafni
á höfuðstafni.

The first refrain (stef) occurring in stanzas 6 and 9 sounds:

Orðstír of gat/Eiríkr at þat Great honor him gat/Eric at that, the second, occurring in 12 and 15:

Bauð ulfum hræ/Eiríkr of sæ To wolfes corpses gave, the king by the wave.

Egill's art of harmonious metaphor is as evident here as elsewhere in his poetry. In this he was an innovator because his predecessors in the field of poetry mixed their metaphors to a high degree. The past three lines of stanza 11. are literally translated:

but the point-breaker
brimmed on the raven's head-stem

Here we have the mighty surf of the sea breaking on the stem (or the prow) on a ship — but the obverse of the coin tells us that this is not a ship's prow but a raven's beak, and not the sea but the blood — the sword-point-breaker.

What effect did the poem have on King Eiríkr? The saga tells us: "King Eiríkr sat bolt upright while Egill recited his poem, glaring at him; and when he had finished, the king said: "Most excellently this poem has been recited. And now Arinbjörn, I have thought over our business with Egill and what is to be done about it. You have supported his cause with great zeal, going so far as to bid me defiance. Now I shall for your sake do what you have asked me to, and let off Egill unscathed and unharmed. But you Egill, be sure never to come before my eyes again, and I want you to know that this is no peace with me nor my sons or any of my kinsmen who may wish to avenge themselves."

Then Egill quoth this stanza:

Loath I am not
though loathly it be
my head to owe
to the hero king:

Was there ever a man
who ever had
a greater gift
from a gladsome prince?

After that Arinbjörn gave him

escort to his friend King Athelstan of England.

After this adventure it was only natural that Egill should want to compose a poem of undying praise in honor of the friend who always had stood him in good stead and here even risked his life for him — for that Arinbjörn had to do before he could move his master to let Egill go free. And though the poem seems to have been less pretentious than the **Headransom (Höfuðlausn)** being only a **flokkr** without refrains **(stef)** and not composed in the sparkling 'running rime' but rather in another varition of the Old Germanic meter called **kviðuháttr,** it more than makes up for these formal defects by its genuine sincerity of feeling. Unfortunately the poem is badly preserved, only 25 stanzas and fragments of stanzas have come down to us. An English translation of the first part of this poem follows:

1. Quick am I
a king to praise,
but silent
about saving princes —
outspoken
about splendid deeds,
but fawn not
on false greatness.

2. With braggarts
I can bear nowise,
Good friends though,
I gladly laud.
Sought have I
the seats of kings
with unfeigned
flood of Odin.

3. Had I drawn
down upon me
the king's wrath,
the royal scion's . . .
donned I then
the daring-hat
and sought out
the atheling's hall.

4. Where held sway,
'neath helm-of-fear,
the land-steward,
with lavish gifts.
Stern-minded,
he steadfast ruled
in York castle
over coastal lands.

5. Fearsome was'it
to face, nor flinch,
the angry glance
of Eric's brow-moons,
when sharply
they shot keen beams
from under
the athling's brows.

6. Yet dared I
the draught to offer,
by Gunnlod
given to Odin:
Yggs-beaker
thus brimming came
to ear-mouth
of every man.

7. Unhandsome
to the hird did seem
the poet's meed
in the prince's hall,
for Ygg's-draught
when my ugly head,
wolfgray all,
as reward I got.

8. With it came,
of kindred hue,
both my eyes
'neath brows shaggy,
my mouth eke
which ere had spoken
the "Head-ransom"
in the hall of Eric.

9. Teeth and tongue
I took back thence,
and my ears
eke from the king;
but these gifts
than gold better seemed,
by the liege
lavished on me.

10. By me stood,
strong as a host,
shielding me
shoulder to shoulder,
my own friend,
whom I could trust
honor-corwned
in all he did.

The beginning of this poem has been quoted because of the humorous selfportrait it contains. This was

the foundation of Egill's praise about Arinbjörn. Such a poem of praise was easy to compose because the themes, three or four of them, lay ready on the poet's tongue. First of all Arinbjörn's generosity and hospitality had to be dealt with, then his loyalty is praised. Finally, one would expect to get a description of Arinbjörn's bravery. Unfortunately, this point is not discussed in the preserved text of the poem.

The final stanza of the poem reminds one of **Exegi monumentum ære perennius,** by Horatius. Egill's words which seem to defy an English translation run as follows: Hlóðk lofköst/þanns lengi stendr/ óbrotgjarn/í bragar túni.

After his encounter with King Eiríkr, Egill's adventures had reached their climax. Yet fate so willed it, that he was still to undergo the stiffest test of his life as a family man and Viking.

Egill had many children, among whom there were two sons Böðvar and Gunnar. Böðvar was the oldest of his children, big, handsome and strong as his uncle Þórólfr had been. Böðvar was Egill's favorite. One day Gunnar was taken ill and died. Shortly after Böðvar, the favorite son, was drowned with five of Egill's farmhands in a furious storm. Next day as the bodies of those who had been drowned were washed ashore, Egill rode for his boy and took his body to his father Skalla-Grímr's mound where he buried him.

"Then -- says the saga — Egill rode home to Borg, and when he arrived there he went straight to the bedcloset in which he was wont to sleep. He lay down and shut the door with the bolt. No one dared to speak to him...

The day after, Egill did not open the closet, and he took neither food nor drink. Thus he lay all that day and the night after, no one dared to speak to him. But the third morning at daybreak, Ásgerðr (his wife) had a man ride to Hjarðarholt to tell Þorgerðr (his oldest and most resourceful daughter) about the whole matter. The messenger got there early in the afternoon and told Þorgerðr that she should come south to Borg as soon as possible. Þorgerðr immediately had a horse saddled and let two men accompany her to Borg. They rode during the evening and all night till they reached Borg. There, Þorgerðr at once entered the sitting room. Ásgerðr greeted her and asked whether they had had supper.

Þorgerðr says with a loud voice: "I have had no supper, nor shall I eat anything before I am gathered to Freyja. I do not know better what to do than does my father. I don't care to live on after my father and my brother."

Then she went to the alcove and called out: "Father, undo the door, I want to go where you go." Egill undid the door and Þorgerðr entered. She locked the door behind her and lay down on the other bed that was in there. Then Egill said: "You do well, daughter, if you wish to follow me where I go, and you show me your great love. How could I wish to live after this sorrow?"

Both were silent for a while. Then

Egill said: "How is that, daughter — are you chewing something?" "Yes, I am chewing seeweed," she answered, "because I think I shall be worse off than before; for else I think I might live too long."

"Is it bad for people to eat?" asked Egill.
"Very bad," she said. "Will you have some?"
"Why not?" he said.

A little later she called out and asked that she be given something to drink, and they brought her some water. Then Egill said: "That is what happens when one eats seaweed — one will thirst all the more." — "Do you want a drink, father?" she asked. He seized hold and took a big swallow. The drink was in a drinking-horn. Then Þorgerðr said: "Now we are tricked; this is milk!".

Then Egill bit a piece of the horn as big as his teeth would allow and threw the horn down. Then Þorgerðr said: What shall we do now; because our purpose is foiled? Now I would wish, father that we live on, so that you can compose a funeral poem for Böðvar — I would cut it in runes on a stick, and then we can die, if that seems best to us. It will be a long time, I fear, before your son Þorsteinn (the youngest) will compose the poem for Böðvar and it will not do that there is no funeral feast for him; because I don't think we shall be sitting at the banquet table when he is so honored."

Egill replied that it was unlikely that he would be able to compose a poem at this time even though he tried, "but try I shall" he said.

Egill regained his spirits as he went on composing the poem; and when he had finished it he recited it to Ásgerðr and Þorgerðr and to the other members of the household. Then he rose up out of bed and seated himself in the high-seat. This poem he named **Sonatorrek** (The Difficult Vengeance After the Death of My Sons). Afterwards Egill went about arranging the funeral feast of his sons according to old custom. But when Þorgerðr departed for her home Egill gave her handsome farewell presents."

For Egill it was a tremendous effort to get the poem under way. Once started he laments the loss of his kin. He himself feels like an old exposed tree shaking in a tempest. We must recall that to Egill the family had a very deep significance. To the Norsmen — as to all other Germanic tribes — especially before they were scattered by the Viking expeditions, the family was almost identical with society: outside the bonds of family a man was completely alone; there was no security except within the family circle. No vengeance could be carried out and no recompense was to be expected without the support of a family. This importance of the family-society is graphically illustrated in **Baugatal**, the 'Reckoning of Rings', a law code, dealing with wergild in minute and concrete terms.

In his poem **Sonatorrek** Egill laments the loss of his parents, his brothers, and particularly his beloved sons. He also deplores the fact

that he is unable to exact vengeance, the most sacred duty and the dearest prerogative of every individual. The Persian emperor Xerxes is said to have beaten up the sea, when it broke down his bridge: Egill has the will to strike the God of the Ocean, but realizes the futility of such an act. That again reminds him of his own defenceless state: being old and weak and having no one to rely on. The effect of this lament is much enhanced when one calls to mind what kind of a man was here being whipped into subjection by his fate.

Praise, of his parents and his sons, often in tender terms, is scattered about the poem. But though one might expect it in an epitaph, this is not the core of the poem. Egill's own feelings are the main theme: his helplessness, his hopeless state, his despair. In this subjectivity Egill stands alone not only in Iceland but apparently in the Old Germanic world where the historian Tacitus says that people keep their sorrows to themselves but do not forget. In a similar way the Eddic poem Hávamál maintains that silence and contemplation shall be practiced in the face of difficulties.

But in the last four stanzas of the poem Egill raises himself above his despair it seems by a peculiar understanding or reckoning with his old friend Óðinn.

Now Óðinn was the god of fighting, of magic, of runes, and of poetry. It was natural for Egill the Viking, the magician, and poet to have pledged to Óðinn his lifelong friendship, though his father, the farmer, might have honoured Þórr or Freyr. It is clear that both these gods, and especially Þórr, were rooted in the Scandinavian soil, Óðinn was the fashionable god of the restless, but independent Vikings who had become separated from the family moorings. Under such circumstances it is likely that the Viking tried to replace the old ties of family with those of friendship; it is safe to say that Egill and Arinbjörn are a classical example of this type of transfer. It is characteristic that in **Hávamál**, the 'Sayings of Óðinn,' the family is conspicuous only by its absence; on the other hand the bonds of friendship are highly praised in this poem.

Egill is sore at Óðinn, he says as much as: I became foolish enough to trust you, but you have deceived me, and if I sacrifice to you I do not do it gladly.

But why should Egill trust Óðinn, who by repute was a habitual deceiver. That Egill must have known all along.

The oldfashioned family and farmer's god, Þórr, on whom it was also good to rely during hazardous voyages, might have protected Böðvar if Egill had kept up his friendship with him. From the fickle Óðinn one could not expect any protection. The great question in Egill's mind at this critical point of his life must have been, whether he had made the right kind of choice when he as a young man gave up the friendship with the dependable god of his forefathers in exchange for the exciting faith in the unpredictable Óðinn. The loss of kinsmen was a try-

ing experience, especially if one felt that it could have been avoided. The loss of kinsmen would in all probability have prompted Egill to starve himself to death, if his attention had not been directed to the gifts of the fickle Óðinn and if he had not concluded that they outweighed his loss. For how often had Óðinn not stood him in good stead? Óðinn had indeed led him to victory in the numerous battles which he had fought. In magic Egill had thwarted and outsmarted the Royal House of Norway in spite of Gunnhildr's mastery of that art. And Óðinn had given him a temper which always made it necessary for his treacherous enemies to disclose their true attitude towards him. And as to the gift of poetry: did it not save his head in Eiríkr's hall? And most important of all: did not the gift of poetry, the power of expression, save him from suicide in this last and most critical test to which fate had put him? The saga says: "Egill regained his spirits as he went on composing." And he himself ends on a cheerful note:

Gladly, though,
and ungrudgingly,
with light heart
Hel I will bide.

The same note is struck in **Hávamál**, Odin's Wisdom, the philosophy of the Vikings:

Glad and wholesome
the hero be
till cometh his dying day.

We saw before that Egill was an unusual innovator in his humorous self contemplation, the mock-heroic description of his unhandsome appearance. Then we see him as an even greater innovator in that he succeeds in giving free rein to his personal feeling and in gaining control over the redeeming power of selfexpression. The Catholic Church has all along known the worth of confession, an Icelandic saying expresses the same Christian thought. Modern poets are very conscious of the power of poetry. But many centuries had to pass after Egill's time until such insight was rediscovered by Icelandic poets.

Thus Egill the first Icelandic poet — some have said the last Germanic poet — stands alone in his originality and his greatness of thought.

It appears certain that Egill based his most sonorous poem (Höfuðlausn) on a church hymn metre A. C. Bouman, in his **Patterns in Old English and Old Icelandic Literature** (Leiden 1962, pp. 17-40), believes that Egill's most profound poem **Sonatorrek** was influenced by King Alfred's version of Boethius' **De Consolatione Philosophiae** the most common and most profound philosophical treatise of the Middle Ages. In spite of his contact with Christian forms and Christian thought Egill, as described in his saga, has remained the ideal of heathen heroism and bravery up to the present day in Iceland.

HAUKUR BÖÐVARSSON:

Understatement in Old English and Old Icelandic

Understatement — an assertion suggesting more than it states literally — is a rather common rhetorical device in both Old English and Old Icelandic, as is still true of certain authors in the respective modern languages. One may speculate that the use of understatement amongst the writers of old is a logical consequence of certain cultural attitudes common to early Germanic peoples. As people were quick to take offense and retaliate violently whenever they felt insulted, there was a real danger in overstating what one had to say. People were extremely sensitive to boastful utterances; loss of face was inevitable if one was unable to fulfill his boast. **Jómsvíkinga Saga** dramatizes the consequences of immoderate boasts made in drunkenness. **Hávamál** contains an explicit warning, in a moralizing tone, that it is not wise to indulge in careless talk. A similar element of gnomic wisdom appears in Old English in "The Wanderer" where it is seen desirable not to be **"gielpes tó georn."**

In comparing Old English and Old Icelandic texts, as regards the use of understatement, it seems convenient to place the examples in three categories on the basis of the degree of emphasis that is achieved through this rhetorical device. In its least emphatic form, an understatement may be casual and conventional to the point of being merely a cliché. A stronger, yet subdued, effect may be observed when an understatement occurs in remarks made by an omniscient narrator, in an aside, as it were. An even more striking effect is achieved when the understatement occurs in the utterances of actual characters in tense dramatic situations.

Examples of understatement in its simplest, least emphatic form abound in both Old English and Old Icelandic texts. It is doubtful whether any special effect, beyond a figure of speech, is intended in "The Battle of Brunanburh," when it is stated that five young princes lay on the battlefield **sweordum áswefede** — "put to sleep by swords." Another part of the description of the carnage in the same battle runs as follows:

> **Þær læg secg mænig / gárum ágéted guma norþerna, / ofer scild scoten, swilce Scittisc éac / wérig, wíges sæd** (There lay many a warrior, northern man, pierced by spears, shot above the shield; likewise the Scottish, weary, sated with slaughter).

It is possible to argue that some effect is achieved here through referring to the fallen as "weary" and "sated with slaughter," but if pres-

ent, such effect is very subdued. In a similar description of a fierce engagement in "The Battle of Maldon," we learn that **bogan wæron bysige** — "the bows were busy" — when people are actually being killed. In "The Dream of the Rood" the instrumental phrase **mæte werode** — "with few troops" — occurs twice in the sense of "alone," in one instance referring to the body of Christ, in the other to the cross — the speaker at this point in the poem — as a simple variation of **Þær ic ána wæs.** It is conceivable that the condition of being alone is stressed through the use of **litotes**, but if so, the effect is not strong.

As we see, the conventional nature of certain idioms would suggest that little emphasis results from their use, as, for instance in "The Wife's Lament," when a woman makes the following statement:

> **Ongunnon þæt þæs monnes m á g a s hycgan / þurh dyrne geþóht þæt hý dódælden unc** (The man's kinsmen **began** (the word may also be translated as **undertook**, in which case this is less of an understatement) to c o n s i d e r, through hidden thought (i.e. secretly), that they should separate us).

The speaker here refers to a past event — an enforced separation from her husband or lover — by saying that his kinsmen "began" plotting to do this. But the verb **onginnan** is very conventional in all sorts of contexts, so it is difficult to see any special rhetorical effect here. In a rather similar way, certain words in Old English may have originated as euphemisms, such as **feorhgedál** and **endedógor** for "death." But these words seem to be used so freely as synonymous with "death" that any rhetorical effect seems improbable. The same is true of similar words in Old Icelandic, such as **lok** and **endadagr.**

The criterion of conventionality, suggested before, would seem to rule out any special effect in the description in **Egils Saga** of a trip that the hero, as a young boy, undertakes at night: **Honum varð ógreiðfært um mýrarnar, því at hann kunni enga leið** — "the going across the bogs was difficult for him, as he knew no path." **Ógreiðfærr** is such a common adjective, meaning simply "difficult to travel," that no special attention need be paid to the negative prefix. Related to this are certain standard n e g a t i v e phrases that occur so frequently in the sagas and in such ordinary contexts that they seem to have been reduced to mere clichés with little rhetorical effect at all. Thus we learn in **Laxdæla Saga** that **Þorgerðr var eigi lengi ekkja, áðr maðr varð til að biðja hennar** — "Þorgerðr did not remain a widow long before a man happened to propose to her." We also learn that **þau Herjólfr ok Þorgerðr höfðu eigi lengi ásamt verit, áðr þeim varð sonar auðit** —"Herjólfr and Þorgerðr had not been married long before they were blessed with a son." Similarly, we see that another couple — **Höskuldr ok Jórunn höfðu**

eigi lengi ásamt verit, áðr þeim varð barna auðit — "had not been long together before they were blessed with children." All of the three sentences quoted above occur within the space of three short consecutive chapters in **Laxdæla Saga**. None of the contexts seems to be such as to call for special emphasis.

Similar use of understatement that does not result in a strong rhetorical effect is also common in Old English. For instance in "Riddle 60" the speaker says.

> **Hér lýt ic wende / þæt ic ær oþþe síð æfre sceolde / ofer meodu múðléas sprecan . . .** (Little did I expect that I, early or late, should ever speak, mouthless, over the mead).

Phrases like **lít ic wénde** are rather common. A few samples follow:

> **Forþon him gelýfeð lít, se þe áh lífes wyn / gebiden in burgum, bealosíþa hwón / wlonc ond wíngál, hú ic wéring oft in brimláde bídan sceolde . . .** (Therefore he who possesses the pleasure of life spent in cities, proud and flushed with wine, believes little how I, weary, often must suffer at sea).

> **Lýt þú geþóhtes / tó won þínre sáwle síð siþþan wurde. . . .** (Little did you consider where the journey of your soul would be afterwards).

> **Ac híe þonne forhtiað ond féa þencaþ / hwæt híe tó Críste cweðan onginnen. . . .** (But then they will fear and will think a little (or, few will think) about what they will begin to say to Christ).

> **Ne mæg þæg ænig unforht wesan / for þám worde þe se Wealdend cwyð . . .** (Nor may there anyone be unafraid before the word that the Lord will speak).

Sometimes it is difficult to determine whether certain negative phrases that occur in Old English poetry are intended for special rhetorical effect, or simply for variation, or both. In "The Battle of Brunanburh" we find a statement to the effect that the Mercians **ne wyrndon / heardes hondplegan hæleþa nánum** — literally that they "did not withhold hard hand-play from any of the warriors." Similarly, in "The Battle of Maldon" we find the phrase **for wætere ne murnon** as a variation on **wódon þá wælwulfas.** (They did not shrink from (be afraid of) the water . . . then the battle-wolves waded). It is possible to take the latter example as a quiet comment by the omniscient narrator.

In other contexts in Old English understatement seems to be used to suggest a degree of understanding or sympathy on part of the narrator, without special elaboration. For instance, in "The Battle of Maldon" we are told that **tó raþe hine gelette lidmanna sum,** in reference to a brave act on the part of one Anglo-Saxon warrior who is "hindered too

soon" by one of the vikings. In the same poem there is a reference to a spear **þæt sé tó forð gewát / þurh ðone æþelan Æþelrédes þegen.** (that went too far through the noble retainer of Ethelred). We perceive a note of regret in the statement that the fatal spear "went too far." In another place in the poem we find a rather cautious report: **Gehýrde ic þæt Eadweard ánne slóge / swíðe mid his swurde, swenges ne wyrnde.** (I heard that Edward struck one mightily with his sword; (he) did not withhold the blow.) We are told that the speaker "has heard" that Eadward "did not withhold the blow." Concerning another eager warrior, in the same poem, we learn that **tó lang hit him þúhte** — "it seemed too long" until the battle might start. Early in the poem it is stated **þæt se eorl nolde yrhðo geþolian** — "that the earl would not suffer from cowardice." A few lines later we are similarly told **þæt se cniht nolde / wacian æt þám wíge** — "that the warrior did not wish to weaken in that battle."

Somewhat similar understatements occur frequently in the Old Icelandic when the ostensibly objective narrator relates events of some significance, pretending on the surface that they are ordinary. Thus in **Grettis Saga,** after a detailed account of how Grettir has swum a long distance in the cold sea, it is reported that **hann gekk til boejar . . . ok fór í laug, því at honum var kalt orðit nokkut svá** — "he took a bath because he by now felt somewhat cold." As Grettir lies asleep afterwards, the blanket falls off him and a servant woman cannot refrain from laughing and making derogatory remarks about the unheroic size of his genitalia; it is next reported that Grettir wakes up soon enough to hear this and pulls her into the bed: **Griðka oepði hástofum, en svá skilðu þau, at hon frýði eigi á Gretti, um þat er lauk** — "she screamed loudly, but they parted in such a way that she challenged him no further." Compared with the passages in Old English quoted earlier, the adventures of the outlaw related above are much more striking; the effect is that of obvious humor.

In **Jómsvíkinga Saga,** in an apparent reference to declining discipline in a previously monastic viking settlement, it is reported that women are now allowed for two or three nights at a time and the men are away longer—presumably on viking raids. This information is followed by a terse statement: **Verða ok stundum áverkar eða einstaka víg** — "at times injuries or occasional killings take place." Later in **Jómsvíkinga Saga,** in an account of a raid that the Jómsvíkings make on a town, we are told, concisely as usual, that they killed many people and plundered greatly. Immediately after this, the narrator turns to a description of how the city dwellers reacted, merely remarking that **þeir vöknuðu eigi við góðan draum** — "they were not awakened by a pleasant dream."

According to **Hallfreðar Saga,** the hero, a court poet to the king of Norway, after accepting Christianity, tends to revert to heathen imagery in his verse. Later he marries the daughter of a pagan chieftain, and during the time he stays with his

in-laws he relaxes his Christian observances: **Þat hafði hann helzt til trúar, at hann blés í kross yfir drykk sínum, áðr hann drakk** — "he practiced religion to the extent that he would form the sign of the cross by blowing over his drink before he drank it."

In **Egils Saga**, where one might expect a description of the quantity and quality of the silver that Egill receives from a king in England, as a compensation for his fallen brother, it is simply reported that **eptir þat lét konungr bera inn kistur tvær; báru tveir menn hvára; váru báðar fullar af silfri** — "after that the king had two chests carried in; two men carried each; both chests were full of silver." An understatement is used in a similar vein in **Njáls Saga** as the reaction of the wise Njál is described when he has just been told of a super-natural phenomenon. His friend Gunnar, who has been dead for some time, has been seen in his barrow and appears to be cheerful and in the process of reciting poetry. Njál's reaction to this, according to the saga, is simply: **en hann lét segja sér þrimr sinnum** — "he insisted on being told this three times," which presumably suggests a very high degree of surprise, particularly as the speaker is wise enough to have foreknowledge of the future.

In the **Prosa Edda** Snorri Sturluson uses a similar emphatic understatement to tell an amusing but bawdy tale involving the god Thor. The situation is that Thor is wading across the greatest of rivers, on his way to visit a certain giant of questionable friendliness:

> **Ok þá er Þórr kom á miðja ána, þá óx svá mjök áin, at uppi braut á öxl honum . . . þá sér Þórr uppi í gljúfrum nokkvörum, at Gjálp, dóttir Geirröðar, stóð þar tveim megin árinnar, ok gerði hon árvöxtinn. Þá tók Þórr upp ór ánni stein mikinn ok kastaði at henni, ok mælti svá: at ósi skal á stemma. Eigi misti hann, þar er hann kastaði til.**

The river is rising, already up to his shoulder, and as Thor is in the middle of it, he notices that the giant's daughter is standing "on both sides of the river, causing the flood." Thor hurls a large rock at her, and Snorri describes the outcome with one brief remark: "He did not miss what he aimed at." The context shows clearly the intent of the understatements he uses; they correspond to punchlines in modern jokes.

The use of understatement to achieve such humorous effect does not appear in Old English texts. Examples of more serious effects however, can be found. The following passage from "The Battle of Brunanburh" might serve as an illustration:

> **Hé wæs his mæga sceard,/fréonda gefylled on folcstede/beslagen æt sæcce, and his sunu forlét/on wælstówe wundum fergrunden,/giungne æt gúðe. Gelpan ne þorfte/beorn blandenfax bilgesleahtes,/eorl inwidda, ne Anláf þý má,/mid heora hereláfum hlehhan ne þorftun/þæt héó beaduweorca**

betearn wurdun/æt campstede,,

. . . (He was deprived of his kinsmen, friends felled on the battlefield, slain in the fight, and left his sons on the battleground, cut down by wounds, young ones in the battle. The white-haired warrior did not need to boast of the clash of swords, the old evil one; nor did Olaf any more; with the remnants of their army, they did not need to laugh — that they came out better on the battlefield).

It would seem that the violence of the scene is emphasized through the contrasting understatements. **Hé wæs his mæga sceard** appears in the sense of "his kinsmen were killed." Although this is an account of the fate of the enemies, from the point of view of the Anglo-Saxon poet, a certain pathos may be perceived in the statement that the loser **his sunu forlét . . . wundum fergrunden**. The repetition in **gelpan ne þorfte** and **hlehhan ne þorftun** has an effect somewhat reminiscent of some of the passages from Old Icelandic quoted earlier. The chief difference seems to be that the Old English poet is deadly serious, and the understatement is less terse and not as sudden as in the Old Icelandic texts.

In **Beowulf**, at a time of dramatic suspense in the narrative, just when Grendel approaches Heorot in the dark of the night, while Beowulf is waiting to tackle him, we are told that

Ne wæs þæt forma síð/þæt hé Hráþgares hám gesóhte;/næfre hé on aldordagum ær né siþðan/heardran hæle, healþegnas fand.

We are reminded of the ravages wrought by Grendel previously in the assertion that this "was not the first time" that he came to Hrothgar's mead hall. Then it is quietly stated that "never in his life, before or after, did he have such bad luck" in dealing with the retainers. It might be mentioned here that any audience hearing the poem recited would already know the gist of the story. Such awareness of Grendel's imminent fate at the hands of Beowulf would, of course, give the understatement a special effect.

Occasionally, an even stronger effect is created in Old English poetry through a sudden transition from an exaggerated statement to a terse understatement, much like what we observed in Old Icelandic. "Soul and Body" contains lengthy descriptions of how the wretched body decomposes in the grave, devoured by worms:

Bið séo tunge tótogen on týn healfe / hungrum to hróþor: forþon héo ne mæg horsclíce wordum wrixlan wið þone wérgan gæst.

After being told that the tongue has been "torn into ten parts" by the hungry worms, we learn that "it cannot bravely exchange words with the weary spirit." A similar effect is achieved in **Beowulf**, following a description of the lake that is the abode of frightening monsters:

Nó þæs fród leofað/gumena bearna, þat þone grund wite./ Ðeah þe hæðstapa hundum geswenced, / heorot hornum trum holtwudu sése,/feorran geflýmed, ær hé feorh seleð,/ aldor on ófre, ær hé in wille,/ hafelan (beorgan); nis þæt héoru stów. . . (No one of the children of men lives so wise that he know the bottom. Though the heath-ranger, the hart strong in horns, pressed by hounds, seek the woods, chased from far, it sooner gives up its life on the brink— than going in to save its head; that is not a pleasant place).

The lake is so terrifying that not even a hunted animal will go into it to save its neck. After this strong image, it is quietly remarked that "this is not a pleasant place."

In the foregoing discussion the understatement has generally been seen as an afterthought uttered by a more-or-less objective narrator. In addition to this, Old English poets sometimes put understatements into the mouths of characters who are strongly emotionally involved. Thus, in "Soul and Body" the spirit angrily speaks to the body, reminding it of the difference between the present state and the earlier condition when the body enjoyed itself:

Nis nú se ende tó gód./Wære þú þé wiste wlonc ond wínes sæd./þrymful þundedest, ond ic ofþyrsted wæs . . . (Now the end is not too good. You were proud in feast and sated with wine; you were glorious and proud, and I was thirsty).

Similarly, in "The Dream of the Rood" the speaker relates his vision of the true cross which has moved him powerfully, and then remarks: **Ne wæs þær húru fracodes gealga**— "indeed, that was not the gallows of a criminal." In "The Seafarer" the speaker, after describing his hardships at sea, remarks:

Forþon mé hátran sind/Dryhtnes dréamas þonne þis déade líf/læne on londe . . . (Therefore the joys of the Lord are more desirable to me than this dead life, transitory in the land).

Lamenting her fate, the woman speaker in "The Wife's Lament," apparently quite alone, complains of having had "few friends":

áhte ic léofra lýt on þissum londstede,/holdra fréonda. Forþon is mín hyge géomor. . . (I had few dear ones, loyal friends, in this country. Therefore my mood is sad).

Later, she imagines her loved one suffering in a miserable place, the dreary landscape suggesting her mournful mood:

þæt mín fréond siteð / under stánhliðe storme behrímed,/ wine wérigmód, wætre beflówen/on dréorsele. Dréogeð se mín wine/micle módceare; hé geman tó oft/wynlícran wíc. (My friend sits under a stony slope, berimed with storm, my friend in weary mood, drenched with water in a sad

abode. That friend suffers great grief; he remembers too often a more joyful dwelling).

We are inevitably struck by sudden change from the intensely dreary psychological landscape to the quiet remark that "he remembers too often a more joyful dwelling."

A similar use of a comparison that amounts to an understatement may be observed in **Andreas**, when the Christian hero, beset by the heathen Mermedonians, cries out to God in his pain:

Næfre ic geferde mid fréan willan / under heofonhwealfe heardran drohtoð . . . (I never experienced, with the will of the Lord, under the heaven a harder way of life).

His complaint is that he has never experienced "a harder way of life," when he is actually at the point of suffering death. In an even more irrevocable plight, Lucifer, in "Genesis B", having been cast from heaven, along with his followers, into the fiery pit of hell, remarks after describing the place:

Ic á ne geseah / láðran landscipe. Líg ne áswámað / hát ofer helle . . . (I never saw more hostile landscape; flame does not cease, hot over hell).

His statement—that "he has never seen more hostile landscape" — is certainly a mild one, in view of the fact that he has been in heaven until recently. Later, when Satan appeals to his retainers to seek ways to damage God's creation, he says:

Gif ic ánigum þegne þéodenmádmas/géara forgéafe þenden wé on þan gódan rice/ gesælige sæton and hæfdon úre setla geweald,/þonne hé mé ná on léofran tíd léanum ne meahte/míne gife gyldan. . (If I gave noble treasure to any retainer, formerly, when we sat happy in that good kingdom and had possession of our seats — then he cannot ever repay my gift with offerings in a better time (than now)).

He pleads modestly: if anyone owes him a debt of gratitude for favors received in better days, "he could not choose a better time" to repay the debt.

A different kind of strong sentiment is suggested through understatement in "Finnsburh." Rather than despair, overconfidence — in view of subsequent events — is expressed by Sigeferth, the attacker, when he challenges the unprepared defenders of a hall:

. . . ðé is gýt hér witod, swæþer ðú sylf to me sécean wylle.

The speaker is confident of victory, but his way of stating this is indirect: "For you it is already ordained whichever (of two possibilities: victory or death) you will seek from me."

Such understatements in the utterances of characters in dramatic situ-

ations are quite common in the Old Icelandic sagas. However, the effects achieved tend to be even stronger and much more diverse, ranging from amusement, to surprise or fear, to strong expectation, to jealousy or anger, to stoical or defiant acceptance of death.

When the hero of **Egils Saga** is three years old, his father refuses to let him go with other people to a drinking party, as the old man says, **því at þú kannt ekki fyrir þér at vera í fjölmenni, þar er drykkjur eru miklar, er þú þykkir ekki góðr viðskiptis, at þú sér ódrukkinn** — "because you do not know how to conduct yourself in crowds where there is heavy drinking, as you are not good to deal with even sober." When Egill himself has become old and blind, his sense of humor is somewhat more malicious than his father's. His last idea of a joke — that he never has a chance to carry out — is to take his hoard of silver to the legislative assembly and scatter it across the crowd where it is thickest: **Ok þykki mér undarligt, ef allir skipta vel sín í milli** — "it would seem strange to me if they all divide it evenly amongst themselves." His hope is, as he further explains, to cause occasional jostlings, blows, and even universal fighting. An example of quieter amusement, with a touch of indignation, can be seen in **Laxdæla Saga,** in a remark that Höskuldr makes to a beautiful slave woman whom he has bought from a wealthy man. After sleeping with her, he notices in the morning that her clothes are poor: **Lítt sér stórlæti á klæðabúnaði þeim, er Gilli inn auðgi hefir þér fengit** — "there is little luxury to be seen in the clothes that Gilli the Wealthy has given you."

When the beautiful but fatal Guðrún in **Laxdæla Saga** seeks to have certain disquieting dreams interpreted by a wise man, he expresses a high degree of confidence: **Seg þú drauma þína; vera má, at vér gerim af nokkut** — "tell your dreams; it may be that we can make something of them." Hearing the dreams, his mood changes to fear, which he also suggests through understatement. After hearing the second dream, he remarks: **Era sjá draumr minni** — "this dream is no lesser." When the third dream has been told, he remarks: **Ekki fara í þurrð draumarnir** — "the dreams are not on the decline." The speaker is especially gifted and able to divine impending misfortune, and his remarks suggest his anxiety and provide at the same time foreshadowing for the reader.

Similar foreshadowing, in addition to an expression of strong determination on the part of the speaker, can be seen in **Laxdæla Saga.** The illustrious Kjartan Ólafsson remarks to King Olaf Tryggvason of Norway, who seeks to convert him to Christianity: **Ok þat ætla ek mér, at taka því at eins við trú í Nóregi, at ek meta lítils Þór inn næsta vetr, er ek kem til Íslands** — "I intend to accept the new faith only to the extent that I will regard Thor little next winter when I come to Iceland." As it turns out, Kjartan is baptized and later becomes so pious and fasts so long that people come long distances merely to look at him.

When Guðrún Ósvífursdóttir in **Laxdæla Saga** learns that her hus-

band, at her suggestion, has killed his own sworn brother Kjartan, her former suitor, her remark suggests the intensity of her jealousy and hatred for the woman Kjartan has married: **Mér þykkir mest vert, at Hrefna** (Kjartan's wife) **mun eigi ganga hlæjandi at sænginni í kveld** — "what I appreciate most is that Hrefna will not go to bed laughing tonight." In **Njáls Saga** Skarpheðin's boundless rage is indicated in a rather similar way. The situation is that his mother has just revealed that the men in the family have been ridiculed publicly and it is predictable that killings in revenge will ensue. The fierce Skarpheðinn reacts to his mother's proddings by the following remark: **Gaman þykkir kerlingunni at, móðir vorri, at erta oss** "it amuses the old woman, our mother, to tease us." Although his remark sounds mild enough, it is further reported that "his forehead perspired," and that "red spots appeared in his cheeks." There is no direct reference to his being angry, but the point is nevertheless made very emphatically.

Stoical readiness for death, perhaps sheer weariness, and some humor are reflected in an utterance of a certain Icelandic warrior in an account of the Battle of Clontarf. When all other survivors run for their lives, he alone does not bother to run and is captured as he casually ties his shoe-string. Asked by his captors why he did not run, he answers: **Því at ek tek eigi heim í kveld, þar sem ek á heima út á Íslandi** — "because I will not reach home tonight as my home is in Iceland."

Jómsvíkinga Saga teems with examples of understatements uttered by Vikings, who, true to their heroic ideal, generally manage to say something they consider appropriate near the moment of death. Their remarks reveal a certain kind of humor and, as a matter of principle, are directed away from their own pain. According to the saga, when the victors are looking over some deserted ships, after the Battle of Hjörundvágr where a band of **Jómsvíkings** has been defeated by overwhelming odds, an arrow is shot from one of the ships through one warrior. One of the Jómsvíkings, who has lost both of his feet in the battle, has done this and then asks: **Hverr lét sveina sígask áðan fyrir skoti mínu?** — "which one of the men just sank down from my shot?" He dies somewhat discontent because he learns that he has failed to kill the enemy leader with his last shot. The saga tells of how another of the Jómsvíkings suffers a blow in the battle, a blow that slices off his lower lip and chin so that the teeth are seen flying out of his head. Yet he simply remarks: **Versna mun nú hinni dönsku þykkja at kyssa oss í Borgundarhólmi** — "it will seem less pleasant for the Danish woman in Bornholm to kiss me now."

The foregoing comparison has clearly revealed that a special development, as regards the use of the device of understatement, has taken place in Old Icelandic prose style — beyond what might be presumed to be a common Germanic tradition. In Old English the effort achieved through understatement tends to be serious but subdued, while in Old

Icelandic the same device is used for very strong emphasis, often in conjunction with accounts of violent events. Although this cannot be asserted with total certainty, short of statistical evidence, it seems probable that understatement is more common in Old Icelandic. There is no doubt, however, that it is used more deliberately in Old Icelandic, and its effects are more diversified and more striking, especially as the result of humor in contexts where it is least expected.

As to the causes responsible for this development in Old Icelandic, we can only speculate. It should, of course, be mentioned here that the Old Icelandic sagas, in their present form, were written during a period extending roughly from the twelfth to fourteenth century, i.e. considerably later than the Old English texts examined here. And, as is pointed out by Stanley B. Greenfield, the development of Old English prose style was interrupted by the Norman Invasion. Greenfield sees the Old English translation of the romance **Appolonius of Tyre** as "a taste of a narrative style that might have developed if William had lost at Hastings."

It may be that the prominent use of understatement in Old Icelandic is the result of pagan attitudes surviving longer in Iceland. Related to this, the preoccupation with heroic themes in the sagas may have been conducive to the use of understatement. In contrast, most Old English prose is historical or homiletic, which genres may not have invited the use of understatement. It seems likely that preachers, thundering about the depravity of the age or the imminent destruction of the world, would find little use for understatement. Wulfstan's exhortation that it is desirable **sume getrýwða habban ús betwéonum bútan uncræftan** — "to have some loyalty between us without deceit" — might be taken as an exception.

It is safe to say that the striking understatements in Old Icelandic must be the result of a high degree of sophistication in the technique of story-telling. The sagas, as we have them, although developing from an oral tradition, are clearly the fruit of a literary tradition in writing, not just orally transmitted tales suddenly committed to writing. It can be demonstrated that some sagas, **Grettis Saga**, for instance, could only have been written by an author who had access to a considerable library of other sagas.

RICHARD BECK tók saman

Mannalát

Meðal Íslendinga vestan hafs

MAÍ 1965

28. Ingibjörg Thorlákson, ekkja Thorláks Thorlákson, í Kelowna, B.C., 93 ára. Kom frá Íslandi til Winnipeg 1889.

Ágúst 1965

25. Þórey Jónína Sölvason, í Wadena, Sask. Fædd að Vatnsskarði í Skagafirði 23. nóv. 1897.

SEPTEMBER 1965

4. Anna Benson, ekkja Júlíusar Benson, í Lakewood, Calif. Fædd 17. febr. 1879 að Víðimýri í Skagafirði. Kom átta ára gömul vestur um haf með foreldrum sínum, Birni Erlendssyni Hólm og konu hans.

29. Thorsteinn Jens Pálsson, í Steveston, B.C. Fæddur í Mikley, Man., 7. nóv. 1895. Foreldrar: Páll S. Jakobsson og Sigríður Guðrún Jensdóttir, ættuð úr Ísafjarðarsýslu.

NÓVEMBER 1965

3. Magnús Magnússon, fyrrum kennari í íslenzku við Gustavus Adolphus College í St. Peter, Minn., á heimili sonar síns í Texas. Fæddur að Eydölum 1873. Lengi búsettur í Virginia, Minn., en síðari árin í Canoga Park, Calif.

24. Mrs. Thora Wall, frá Seattle, Wash., í bílslysi í Calif. Fædd 21. okt. 1886 í Grayling, Michigan. Foreldrar: Thorgrímur Arinbjörnsson og Sólveig Halldórsdóttir, ættuð af Austurlandi.

DESEMBER 1965

2. Kristjón Sigurðsson, bóndi í Geysisbyggð, í Árborg, Man. Fæddur þar í byggð 28. febr. 1890. Foreldrar: Sigurður Friðfinnsson og Kristrún Pétursdóttir, af skagfirzkum ættum. Flutti til Canada 1883.

14. Christina Aðalbjörg Hofteig, ekkja Halldórs B. Hofteig, í Minneapolis. Fædd 9. febr. 1897 í Lincoln Country, Minn. Foreldrar: Hallgrímur og Ingibjörg Foss Gottskálkson.

18. Sigurgeir K. Johnson, í Vanvouver, B.C. Fæddur 2. júní 1876. Foreldrar: Kristján Jónsson Bardal og Þórey Anna Árnadóttir. Kom með þeim til Canada 1878. Lengi bóndi í Manitoba.

22. Sigvaldi Johnson, fyrrum bóndi í Leslie, Sask., í Wadena, Sask., 87 ára. Ættaður frá Ljósalandi í Vopnafirði, kom til Vesturheims nokkru eftir aldamótin.

29. Kristín Kristjánsdóttir Steinberg, ekkja Helga Steinberg, í Blaine, Wash. Fædd 25. júlí 1889 að Krossnesi í Eyjafirði. Foreldrar: Kristján Gíslason og Margrét Hálfdánardóttir. Kom til Canada 1910.

29. Jóel Sigurðsson, fyrrum bóndi í Mozart, Sask., í Gladstone, Man. Fæddur á Eiði á Langanesi í N. Þingeyjarsýslu 29. apríl 1886. Foreldrar: Sigurbjörn Sigurðsson og Oktavia Jónsdóttir.

JANÚAR 1966

6. Guðný Jakobína Nordal, ekkja Magnúsar Nordal í Argyle, Man, í Winnipeg, áttræð að aldri. Kom tveggja ára gömul vestur um haf með foreldrum sínum.

13. Thorarinn Gíslason, lengi í Arborg, Man., í Vancouver. Fæddur að Hofsströnd í Borgarfirði eystra 19. jan. 1869. Foreldrar: Gísli Benediktsson og Una Guðlaug Sigfúsdóttir. Kom til Canada 1903.

16. Eggert Guðmundsson, í Riverton, Man., 68 ára. Fæddur á Íslandi.

16. Gunnar Jóhannsson, í Wynyard, Sask. Fæddur 20. marz 1874 að Svalbarði í Þistilfirði. Foreldrar: Jóhann Þorsteinsson og Þuríður Jónsdóttir. Fluttist vestur um haf 1893, dvaldi árin 1907-1909 á Íslandi, en flutti aftur til Canada 1909.

17. Carl J. Vopni, á elliheimilinu „Betel" að Gimli, Man., 92 ára. Fæddur á Íslandi, en kom til Canada 1890. Lengi í Winnipeg og Árborg.

18. Haraldur S. Daníelson frá Lundar, Man., í Winnipeg. Fæddur að Otto, Man., 1. júlí 1905. Foreldrar: Stefán og Danelía Daníelson, frumbyggjar í Grunnvatnsbyggð.

20. Sigrún Johnson, ekkja Tryggva Johnson, í Baldur, Man. Fædd á Íslandi 25. jan. 1893. Foreldrar: Magnús og Ingunn Skardal. Fluttist með þeim til Canada 1902.

24. John Marion Johnson, á Gimli, Man., 58 ára. Fæddur og uppalinn að Árnes, Man., en fluttist ungur til Selkirk.

FEBRÚAR 1966

4. Ólafía Johnson Melan kennslukona, ekkja séra Eyjólfs J. Melan, í Huntingdon, B.C. Fædd 6. marz 1887 í Mikley, Man. Foreldrar: Jón Jónsson og Sigríður Jónsdóttir, ættuð úr Mýrasýslu.

4. Finnbogi Lincoln Anderson, í Point du Bois, Man., 45 ára. Fæddur í Winnipegosis, Man. Foreldrar: Ingi Anderson og kona hans, Winnipeg.

5. Andrea Johnson, ekkja Edward L. Johnson, Árborg, Man. Fædd í Akra, N. Dakota, 30. maí 1891. Foreldrar: Landnámshjónin Tryggvi Ingjaldsson og Hólmfríður Andresdóttir, bæði Þingeyingar, er fluttust vestur um haf 1886.

6. Paul Bardal útfararstjóri, fyrrv. bæjarráðsmaður og fylkisþingmaður, í Winnipeg. Fæddur þar í borg 5. nóv. 1889. Foreldrar: Páll Sigurgeirsson Bardal og Halldóra Björnsdóttir.

7. Joseph Franklin Thorgeirson, í East Kildonan, Man., 54 ára.

9. Stefán Magnússon, í Pelican Rapids, Minn., 64 ára. Foreldrar: Jóhannes og Ágústa Magnússon, Mountain, N. Dak.

10. Valdimar Hálfdánarson, fyrrum í Riverton, að elliheimilinu „Betel", Man., 89 ára.

12. Steinunn Guðjónsson, kona Thorvalds Guðjónsson, í Mikley, Man., 59 ára. Fædd þar. Foreldrar: Jóhannes og Guðrún Grímólfsson.

14. Kristjana Helgason, kona Thorfinns Helgason, í Winnipeg, 76 ára. Foreldrar: Sigurður Sigurbjörnsson og Snjólaug Jóhannesdóttir í Arnesbyggð, Man.

15. Málfríður Guðrún Stefánsdóttir Long, í Mesa, Arizona. Fædd 11. ágúst 1891 að Lundar, Man. Foreldrar: Stefán Björnsson og Guðríður Björnsdóttir, bæði ættuð af Fljótsdalshéraði.

16. Helga Jarþrúður Thorlakson, kona Einars G. Thorlakson, í Cavalier, N. Dak. Fædd í Akrabyggð, N. Dak., 23. okt. 1901. Foreldrar: Haraldur og Kristin Johnson, er fluttust vestur um haf úr Vopnafirði 1889.

17. Sveinn Sigurjón Sveinsson, í Winnipeg. Fæddur 8. sept. 1912 í grennd við Glenboro, Man. Foreldrar: Jonas A. og Sigurveig Sveinsson.

21. Baldwin Baldwinson, í Riverton, Man., 63 ára. Fæddur í Geysisbyggð, sonur Baldvins og Maríu Halldórsson.

22. Kristinn Stephan Austford, í Winnipeg, 69 ára.

23. Sveinn A. Sveinsson, á elliheimilinu, „Betel" að Gimli, Man. Fæddur á Gimli 28. sept. 1879. Foreldrar: Frumherjahjónin Árni Sveinsson og Guðrún Helga Jónsdóttir, bæði austfirzk, er komu vestur um haf 1876.

24. Louisa Gíslason, ekkja Þorsteins J. Gíslason, frá Morden, Man., í Winnipeg. Fædd í grennd við Mountain, N. Dak., 10. okt. Foreldrar: Jón Þorláksson og Petrína Guðnadóttir, bæði þingeysk að ætt.

25. Harry Norman bakari, í Seattle, Wash., níræður að aldri. Fæddur á Íslandi, en búsetur í Seattle síðan 1908.

27. Rachel Clara Briggs, kona Hugh John Briggs, í Winnipeg. Frá Hartney, Man., og íslenzk í móðurætt, systurdóttir Páls Reykdals að Lundar, Man.

MARZ 1966

1. Eiríkur Bjarnason, í Árborg, Man., 76 ára. Bóndi í Geysisbyggð síðan hann flutti frá Íslandi til Canada árið 1920.

2. Paul Björnson, í Maywood, Illinois, 77 ára. Þingeyingur að ætt, kom til Ameríku árið 1912.

3. Magnús Freeman, í Winnipeg, 82 ára að aldri.

5. Margaret Grace Jónasson, í Winnipeg, fertug að aldri. Fædd að Gimli, Man. Foreldrar: Baldur og Olga Jónasson.

6. Margrét Andrea Oddgeirsdóttir Bjarnason, kona Skúla G. Bjarnason, í Glendale, Calif. Fædd á Felli í Mýrdal. Foreldrar séra Oddgeir Þórðarson Guðmundsen og Anna Guðmundsdóttir Johnsen.

12. Árni Stephanson, í Selkirk, Man., 88 ára.

13. Halla Böðvarson, ekkja Jóns Böðvarsson, í Eckville, Alberta. Fædd 17. ágúst 1871. Foreldrar: Arngrímur Magnússon og Margrét Jónsdóttir, bæði úr Dalasýslu. Kom vestur um haf 1905.

14. Sigurður Eyjólfson, í Árborg, Man., 72 ára. Fæddur í Geysisbyggð, og stundaði lengstum búskap þar.

15. Kirstín Herman Ólafson, ekkja Jóns K. Ólafson fylkisþingmanns að Garðar, N. Dakota, á elliheimilinu „Borg", Mountain, N. Dak. Fædd 1877 á Húsavík í N. Þingeyjarsýslu. Foreldrar. Hermann Hjálmarsson og Magnea Pétursdóttir Gudjohnsen.

17. Pétur Fredrickson, frá Glenboro, Man., í Winnipeg, áttræður að aldri. Fluttist frá Íslandi til Canada þriggja ára gamall. Foreldrar: Friðrik Friðriksson og Guðlaug Pétursdóttir, bæði skagfirzk.

17. Benedikt Kristjánsson skósmiður, í Victoria, B.C., 92 ára. Ættaður úr Snæfellsnessýslu. Foreldrar: Kristján Jörundsson og Sigríður fyrri kona hans. Flutti frá Stykkishólmi til Vancouver stuttu eftir aldamótin.

18. Jóhanna Sveinson, kona Péturs Sveinson, í Sandy Hook, Man., 67 ára. Fædd að Oak Point, Man., en búsett í Sandy Hook í 35 ár.

19. Emily Sesselja Bardal Sullivan hjúkrunarkona, í North Seattle, Wash. Fædd í Winnipeg. Foreldrar: Arinbjörn S. Bardal útfararstjóri og Margrét kona hans.

21. Þorsteinn Guðmundsson, fyrrum bóndi í Leslie, Sask., í Wynyard, Sask., rúmlega 82 ára að aldri. Foreldrar: Guðmundur Jónsson og Anna Þorsteinsdóttir á Rjúpnafelli í Vopnafirði. Kom alfarinn vestur um haf 1911.

,21. Thor Otto Hallson, í Winnipeg, 66 ára. Flutti af Íslandi til Manitoba 1921.

22. Stefán Byron, Lundar, Man. Fæddur að Westfold, Man., 24. febr. 1921.

22. Guðbjörg Christie, frá Baldur, Man. Fædd á Íslandi 13. ágúst 1887, en kom ung að aldri til Canada.

23. Karl Frederick, ræðismaður Íslands, í Seattle, Wash., 82 ára. Fæddur að Mountain, N. Dak., en flutti til Seattle 1906.

24. Gustav Gottfred, í Winnipeg, 69 ára. Fæddur þar í borg. Foreldrar: Jóhannes og Sessilía Gottskálkson.

25. Ó l a f í a Barbara Brown, kona George (Guðjóns) Brown, frá San Francisco,, í Seattle, Wash. Fædd í Winnipeg 2. des. 1890. Foreldrar: Landnámshjónin Sveinbjörn Loftson og Steinun Ásmundsdóttir í Þingvallabyggðinni í Saskatchewan, bæði úr Borgarfjarðarsýslu, en komu til Canada 1887.

25. Fróðleiksmaðurinn Árni S. Mýrdal frá Point Roberts, Wash., á elliheimilinu „Stafholti" í Blaine, Wash. Fæddur á Giljum í Mýrdal 18. okt. 1872. Foreldrar: Sigurður Sigurðsson Mýrdal og Valgerður Jónsdóttir. Fluttizt með þeim vestur um haf til Nýja Íslands 1876.

25. Frederick Vidalin, í Brandon, Man., 53 ára. Fæddur í Riverton, Man.

APRíL 1966

1. Ástvaldur Ingfred Maxson (Magnússon), í Innisfail, Alberta. Fæddur þar í byggð 18. apríl 1903. Foreldrar: Sigurður Maxson (Magnússon) og Anna Kristín Pétursdóttir, bæði skagfirzk.

3. Jóhanna Ólafson, í Winnipeg, 88 ára. Átti fyrrum heima á Winnipeg Beach, Man.

3. Ragnar Johnson, í Selkirk, Man. Flutti frá Íslandi 1903. Var 73 ára gamall.

7. Þórður Gunnarson, í Vancouver. Fæddur 3. jan. 1887 að Garðar, N. Dak. Foreldrar: Þórður Gunnarson og Auður Grímsdóttir, bæði ættuð úr Borgarfirði syðra. Komu frá Íslandi 1882.

9. Rúth Johnson, kona Jónasar Johnson, í Winnipeg, 58 ára að aldri.

11. Guðmundur Guðmundsson, á elliheimilinu „Stafholti" í Blaine, Wash. Fæddur 19. sept. 1873. Kom til Canada aldamótaárið.

13. Valgerður Sigríður (Lóa) Sigurdson, í Árborg, Man. Fædd í Winnipeg. Foreldrar: Jóhannes kaupmaður og Thorbjörg Sigurdson.

14. Stefanía Guðrún Björnsson, kona Gísla Björnson, frá Argyle, Man., í Winnipeg. Fædd á Svertingsstöðum í Eyjafirði. Fluttist vestur um haf á fyrsta ári með foreldrum sínum, Sigtryggi Stefánssyni og Guðrúnu Jónsdóttur, landnemum í Argyle.

14. Thorkelína Guðríður Eyjólfson, í Langley, B.C. Fædd að Gröf í Grímsnesi 1893. Fluttist til Canada með foreldrum sínum, Magnúsi og Eygerði Ólafsson árið 1900.

16. Ingunn María Sturlaugson, í Steveston, B.C., 93 ára gömul. Átti fyrrum heima í Selkirk, Man.

18. Kristján Thorsteinsson sporvagnastjóri, í Winnipeg. Fæddur að Borgarnesi 11. sept. 1892. Foreldrar: Þorsteinn Einarsson veitingamaður og seinni konan hans Jóhanna Matthíasdóttir. Fluttist til Vesturheims 1912.

18. Björn Þ. Jónasson, bóndi í Siglunesbyggð, Man., rúmlega áttræður. Foreldrar: Þorlákur Jónasson og Kristrún Pétursdóttir, bæði úr Mývatnssveit. Kom með þeim vestur um haf árið 1893.

19. Halldóra Kinsley, í Cypress River, Man., 93 ára gömul.

20. Óli S. Arason bóndi, í Glenboro, Man.. Fæddur 12. marz 1882 í Grundarbyggðinni í Argyle, Man. Talinn vera fyrsta „hvíta" barnið, sem fæddist í nýlendunni, en foreldrar hans, Skapti og Anna Arason, voru fyrstu ísl. landnemar í Argyle.

27. Kristbjörg McGillivray, í Minneapolis. Fædd 27. sept. 1887 í Riverton, Man. Foreldrar: Guðmundur Marteinsson og Kristín Gunnlaugsdóttir, er fluttist til Canada frá Flögu í Breiðdal 1878.

27. Benjamín Torfason, frá Mountain, N. Dak., í Cavalier, N. Dak. Fæddur á Eldjárnsstöðum á Langanesi 15. jan. 1873. Foreldrar: Jóhannes Torfason og Helga Daníelsdóttir, er fluttu vestur um haf 1883.

Um þær mundir: Axel Johnson, að Lundar, Man., 67 ára að aldri.

MAí 1966

2. Guðrún Jóhanna Anderson, ekkja Páls A. Anderson, fyrrum í Glenboro, Man., í Winnipeg. Fædd 11. maí 1891 í Víðigerði í Eyjafirði. Foreldrar: Kristján Hannesson og Hólmfríður Kristjónsdóttir. Kom fyrst vestur um haf 1913, fór til Íslands 1919, en kom aftur vestur 1923.

3. Harold Marion Sigurdson, í Winnipeg, 61 árs gamall. Foreldrar: Árni og Steinunn Sigurdson.

3. Aurora Sara Wood, í Winnipeg, 85 ára. Fædd í Mikley, Man. Foreldrar: John og Herdís Bray.

5. Agnes H. Thorsteinson, ekkja Jóns B. Thorsteinson, í Selkirk, Man.

5. Valdimar Jóhann Jónatanson, í Arnes, Man., 79 ára gamall. Kom frá Íslandi barn að aldri og hafði síðan átt heima í Arnes.

5. Lawrence T. Indriðason, í Selkirk, Man., 46 ára.

6. Snæbjörn S. Johnson, frá Árborg, Man., fyrrv. oddviti Bifröst sveitar, í Winnipeg. Fæddur að Fjöllum í Kelduhverfi 29. júlí 1882, en fluttist barnungur vestur um haf með foreldrum sínum,

Snorra Jónssyni og Kristjönu Sigurðardóttur.

9. Sigurður Oddson, í Lundar, Man. Fæddur þar 19. sept. 1889.

23. Kristbjörn Sigurður Eymundson læknir, í San Francisco, Calif. Fæddur 1. maí 1888 í Pembina, N. Dak. Foreldrar: Jón Eymundsson og Júlíana Einarsdóttir, er voru af Langanesi og fluttust vestur um haf 1878.

27. Guðmundur M. Borgfjörd, í Árborg, Man. Fæddur á Íslandi 1870, en kom til Canada 1888.

27. Vilhelmína Daníelson, ekkja Thorleifs Daníelson, frá Riverton, Man., að Gimli, Man., 75 ára.

28. Thómas H. Ólafson, í St. Rose, Man., 68 ára. Fæddur í Westbourne, Man.

29. Aðalbjörg Soffía Þorsteinsdóttir Bíldfell, ekkja Jóns J. Bíldfell, í Winnipeg. Fædd að Möðrudal á Hólsfjöllum 3. júní 1876. Foreldrar: Þorsteinn Einarsson og fyrri kona hans Jakobína Kristjana Sigurðardóttir. Kom vestur um haf 1897.

29. Helga Ísfjörd, ekkja Kristjáns Ísfjord, í Vanvouver, B.C. Fædd í Winnipeg 20. febr. 1894. Foreldrar: Sigurður og Járngerður Sigurdson.

30. Guðný Hallson Finney, í Lonely Lake, Man., 82 ára. Fædd á Íslandi, en kom til Canada 1894.

Um miðjan maí: Páll Guðmundsson, lengi bóndi í Leslie, Sask., í bílslysi á þeim slóðum. Fæddur að Rjúpnafelli í Vopnafirði 26. júní 1887. Kom vestur um haf til Canada 1911. (Um foreldra hans, sjá dánarfregn Þorsteins bróður hans 21. marz hér að framan).

JÚNÍ 1966

1. Edwin August Jónasson, á Georges Island, Man., 63 ára gamall. Fæddur að Gimli, Man., og átti þar heima ævilangt.

2. Sigurður Sigurðsson, frumherji og fyrrv. oddviti, að Lundar, Man., 96 ára að aldri. Fæddur á Íslandi, en kom til Canada 1888.

9. Björn T. Björnson, í Cavalier, N. Dak. Fæddur 3. febr. 1889 að Hensel, N. Dak. Foreldrar: Þorlákur Björnsson og Hólmfríður Sigurðardóttir, bæði úr Skagafirði, en komu til Vesturheims 1883.

11. Guðjón Þorkelson, frá Lundar, Man., í Eirksdale, Man., 79 ára. Fæddur á Íslandi, en fluttist til Lundar með foreldrum sínum 1901.

12. Jón Thorvaldson, í Riverton, Man., 94 ára að aldri. Búsettur í Riverton síðan hann kom frá Íslandi til Canada 1903.

16. Sigurður Stefánsson, á elliheimilinu „Höfn" í Vancouver, B.C. Fæddur 10. maí í Syðri-Vík í Vopnafirði. Foreldrar: Jósef Sigurjón Stefánsson og Þórunn Stefanía Sigurðardóttir, er fluttu vestur um haf 1905.

21. Kristín Snydal, ekkja Skarphéðins Jónssonar Snydal, frá Garðar, N. Dak., í Cavalier, N. Dak. Fædd á Þórustöðum í Strandasýslu 27. júní 1879. Foreldrar: Bjarni Bjarnason og Sigríður Samúelsdóttir. Kom fjögurra ára gömul vestur um haf með þeim.

22. Þorvarður Sveinbjörnsson (Valdi Swinburne), í Vancouver, B.C. Fæddur 21. marz 1889 á Akranesi. Foreldrar: Sveinbjörn Þorvarðarson og Margrét Kristjánsdóttir. Kom til Canada 1910.

30. Lewis Anderson, á elliheimilinu „Höfn" í Vancouver, B.C. Fæddur í Foam Lake, Sask., 15. okt. 1902.

JÚLÍ 1966

2. Björg Anderson. kona William Anderson, í Edmonton, Alberta, 79 ára. Fædd í Argyle, Man. Foreldrar: Jón Hjálmarsson og Anna Kristjánsdóttir, ættuð úr S. Þingeyjarsýslu, en fluttist til Argyle snemma á árum.

3. Björn Björnsson, frá Seattle, Wash., í bílslysi, 69 ára gamall. Flutti af Íslandi til Bandaríkjanna 1924. Foreldrar: Sigurjón og Jóna Björnsson, er lengi áttu heima í Blaine, Wash.

6. Lawrence C. J. Jónasson, í East Selkirk, Man., 29 ára. Foreldrar: Clifford Jónasson og kona hans þar í bæ.

7. Matthildur Anderson, ekkja Guðmundar Anderson, í South Burnaby, B.C. Fædd 11. júlí 1892 í Ólafsvík. Flutti til Canada 1906 og átti fram eftir árum lengi heima í Winnipeg.

10. Einar Gísli Jóhannes Björnson, í Glenboro, Man. Fæddur 11. febr. 1879 á Grashóli í N. Þingeyjarsýslu. Foreldrar: Björn Björnsson og Guðný Einarsdóttir. Kom með þeim vestur um haf fjögurra ára gamall.

11. Leonard Helgason, í Morden, Man., 72 ára að aldri.

12. Helga Grant, frá St. James, Man., í St. Boniface, Man., 78 ára. Fluttist af Íslandi til Canada fyrir 70 árum.

28. E. A. (Oli) Johnson, í Winnipeg, 53 ára að aldri.

30. Una Thórun Lindal, ekkja Lýðs Lindal, á Gimli, Man., 93 ára. Átti fyrrum heima í Winnipeg.

Um þær mundir: Mrs. Richard Surrey (Petrea Kristín Brandson) hjúkrunarkona, í St. Petersburg, Florida. Fædd að Garðar, N. Dakota. Foreldrar: Jón og Margrét Brandson, frumherjar þar í byggð.

ÁGÚST 1966

3. Sigrún Jóhanna Sigvaldason, ekkja Jóns Sigvaldasonar, í Riverton, Man., 87 ára. Fædd við Íslendingafljót: Foreldrar hennar, Þorgrímur Jónsson og Steinunn

kona hans, voru frumbyggjar þar í byggð.

7. Charles G. Thorson listamaður, í Vancouver, B.C. Fæddur í Winnipeg 29. ágúst 1890: Foreldrar Stephan (Stefán) Thorson og Sigríður Þórarinsdóttir, bæði ættuð úr Biskupstungum.

8. John Henry Olafsson, í Winnipeg. Fæddur að Victoria Beach, Man., en nokkur síðustu árin búsettur í Winnipeg.

12. Barney (Bjarni) Anderson, í North Kildonan, Man., 91 árs gamall. Fyrrum til heimilis í Selkirk, Man.

23. Margaret Anderson, í Winnipeg. Kom frá Íslandi til Brandon, Man., árið 1887, en flutti þaðan til Winnipeg 1900.

24. Guðrún Peterson, kona Rögnvalds Peterson, í Lonebutte, B.C. Fædd að Lundar, Man., 20. sept. 1891.

24. Mozart Sigfús Johnson, í Morden, Man., sjötugur að aldri.

24. John G. Einarson, í Winnipeg, 71 árs gamall. Fæddur í New Jersey í Bandaríkjunum, en átti heima í Winnipeg í 66 ár.

25. Björg Björnson (Snifeld), ekkja Kristjáns Björnson, fyrrum að Hnausa, Man., á elliheimilinu „Betel", Gimli, Man., hundrað ára gömul. Kom frá Íslandi til Canada 1887.

25. Sigursteinn Guðmundur Thorsteinson, að Lundar, Man., sjötugur að aldri.

26. Daníel Baldwin Backman, Oak Point, Man.

26. Jón Björgvin Vopni, í Wynyard, Sask., lengstum bóndi í Kandahar, Sask. Fæddur að Hákonarstöðum í N. Múlasýslu 28. nóv. 1885. Foreldrar: Guðjón Jónsson Vopni og Guðríður Sigurðardóttir. Kom með þeim vestur um haf 1889.

26. Elsa Hjaltalín Waylett, í Winnipeg. Foreldrar: Gottfred Hjaltalín og kona hans þar í borg.

30. Guðný Thorkelson, ekkja Guðmundar Thorkelson, á Gimli, Man., 87 ára Fædd í Camp Morton, Man., og átti þar lengstum heima.

SEPTEMBER 1966

4. Guðmundur Kristján Breckman, í St. James, Man., 69 ára. Lengstum bóndi að Oak Point, Man.

11. Brynjólfur H. Lárusson, í Port Arthur, Ont., 57 ára gamall. Fæddur að Gimli, Man., og ólst þar upp.

12. Sigurður (Sam) Björnson, í Winnipeg, 82 ára að aldri. Flutti barnungur frá Íslandi til Winnipeg með foreldrum sínum.

12. Anna Jóhannson, ekkja Pálma Jóhannson, að Gimli, Man., 75 ára. Fædd að Árnes, Man.

13. Ásta Sigurdson, ekkja Ingimundar Sigurdson, að Lundar, Man. Fædd í Mikleyjarbyggð 1. sept. 1879, dóttir Jóhanns læknis Straumfjörðs og konu hans.

23. Guðrún Kristbjörg Thorsteinson, kona Thorsteins Thorsteinson, í Winnipeg, 58 ára gömul. Fædd í Húsavík í S. Þingeyjarsýslu, en fluttist vestur um haf barn að aldri.

25. Margrave (Mike) Halldórson, að Lundar, Man., 72 ára gamall. Fæddur þar, sonur landnámshjónanna Halldórs Halldórsonar og konu hans.

28. Sigríður Dagmar Sveinsson, í Winnipeg, 72 ára að aldri. Fædd að Gimli. Foreldrar: Gísli og Margrét Sveinsson.

OKTÓBER 1966

3. John (Jón) Sigmundsson vélvirki, í Arlington, Virginia, í Bandaríkjunum: Fæddur í Reykjavík, en ólst upp í íslenzku byggðinni í N. Dakota og átti lengi heima í Saskatchewan, Can.

5. Ólafur Bardal, að Kelowna, B.C., 69 ára. Fæddur að Mountain, N. Dak., en fram á síðustu ár búsettur í Winnipeg.

6. Jóhann Johnson, í Baldur, Man. Fæddur þar í byggð 7. febr. 1899. Foreldrar: Jóhann Johnson, frá Finnsstöðum í Köldukinn, og Gróa Eiríksdóttir, ættuð af Austurlandi.

8. Þorvaldur Guðmundsson, í Winnipeg, 62 ára. Fæddur við Lundar, Man. Foreldrar: Guðmundur Guðmundsson og Mekkín Jónsdóttir.

14. Páll Melsted Clemens, í Excelisor Springs, Missouri, í Bandaríkjunum, 96 ára að aldri. Snemma á árum byggingameistari í Winnipeg, en átti síðari árin heima í Chicago, Illinois, og Norfolk, Virginia.

16. Thorsteinn Johnson, smiður, í Vancouver, B.C. Fæddur 6. des. 1910 í Brúarbyggð í Argyle, Man. Foreldrar: Jón Th. Johnson og Salome Daníelsdóttir.

21. Guðrún Margrét Johnston, kona Swany Johnston, í Winnipeg, 56 ára. Fyrrum til heimilis í Selkirk, Man.

29. Jóhann Friðrik (Fred) Thordarson bankastjóri, í Winnipeg. Fæddur þar í borg 27. nóv. 1890, og átti þar heima ævilangt. Foreldrar: Erlendur Þórðarson, eyfirzkur að ætt, og Signý Björg Erlendsdóttir, ættuð úr Húnavatnssýslu.

NÓVEMBER 1966

4. Pálína Vilborg Hornfjörð, ekkja Bergs Hornfjörð, í Árborg, Man., níræð að aldri. Fædd að Árnanesi við Hornafjörð. Foreldrar: Einar Stefánsson og Lovísa Benediktsdóttir. Kom til Canada 1902.

6. Sigurður Freeman, í Brandon, Man. Fæddur á Akureyri 16. okt. 1883. Foreldrar: Kristinn Freeman Jónsson og Ingibjörg Helgadóttir. Kom vestur um haf 1902.

7. Hermann Helgi Helgason trésmiður, í Ashern, Man. Fæddur á Íslandi 1892, en fluttist til Canada 1914.

7. Valdimar Þorsteinn Johnson, í Mikley, Man. Fæddur þar 1897 og stundaði þar fiskveiðar alla sína ævi.

9. Steinunn Sigurðardóttir Valgarðsson, ekkja Ketils Valgarðssonar, á Gimli, Man., 99 ára að aldri. Rangæingur að ætt en hafði dvalizt vestan hafs síðastliðin 42 ár.

12. Þórunn Hafliðason, ekkja Sigurðar Rósinkranz Hafliðason, á elliheimilinu „Stafholti" í Blaine, Wash. Fædd í Grindavík 24. febr. 1875. Kom til Canada 1903.

13. Stefanía Johnson, í Eriksdale, Man. Fædd í Siglunesbyggð, Man., 11. júlí 1896. Foreldrar: Sigurður Jónsson og Guðrún Vigfúsdóttir, bæði ættuð úr Austur-Skaftafellssýslu, er komu vestur um haf 1892.

15. Jón Bjarnason, að Mountain, N. Dak., 91 árs að aldri. Foreldrar: Bjarni Bjarnason, frá Víðihóli á Hólsfjöllum, og Gróa Jónsdóttir, frá Ásgrímsstöðum í Hjaltastaðaþingá.

17. Óla Sólmundson Barnes, í Belmont, Calif.

19. Guðbjörg Sigurðardóttir, í Winnipeg. Fædd á Seyðisfirði 22. apríl 1885. Foreldrar: Sigurður Sigurðsson og Anna Guðmundsdóttir. Fluttist af Íslandi til Winnipeg 1905.

20. María Runólfson, í Eriksdale, Man., 74 ára gömul.

23. Cornell Thomas Eyford rafmagnsverkfræðingur, í Vancouver, B.C. Fæddur í Winnipeg 15. jan. 1900.

23. Guttormur Guttormsson skáld, í Winnipeg. Fæddur að Víðivöllum við Íslendingafljót í Manitoba 21. nóv. 1878. Foreldrar. Landnámshjónin Jón Guttormsson og Pálína Ketilsdóttir, bæði austfirzk, er fluttust vestur um haf til Nýja Íslands 1875.

24. Jónasína María Helgason, ekkja Árna Soffaníasar Helgason, á elliheimilinu „Betel" að Gimli, Man., 82 ára. Ættuð úr Eyjafjarðarsýslu, en fluttist ung að aldri til Manitoba, og átti lengi heima í Langruth, Man.

26. Jóhanna Vilborg Cooney, í Winnipeg, 84 ára að aldri. Kom ung að aldri frá Íslandi og átti heima í Winnipeg í 64 ár.

29. Olla Stefanson, kona Guðna Stefanson, á Lundar, Man., 72 ára gömul.

DESEMBER 1966

2. Guðrún Andrea Johnson, ekkja Pauls Valdimars Johnson, í Brownsburg, Quebec, 72 ára að aldri. Fædd í Hnífsdal, en fluttist til Manitoba 12 ára gömul.

2. Emma G. Peterson Bjarnason, fyrrum kennslukona, ekkja Ásmundar Bjarnason, í Minneapolis, Minn. Fædd 11. okt. 1879 í Minneota, Minn.

8. Gordon A. Paulson lögfræðingur, í Winnipeg. Foreldrar: Kristján og Þorbjörg Paulson þar í borg.

8. Númi Hjálmarsson læknir, að Lundar, Man. Fæddur í Grafton, N. Dak., 28. nóv. 1896.

13. Sigurður Árni Anderson, í Selkirk, Man., 68 ára. Fæddur þar og átti þar heima ævilangt.

15. Linda Carol Grimson, í Vancouver, B.C., 19 ára gömul. Foreldrar E. B. (Al) Grimson og kona hans.

15. Kristján Ólafson, fyrrum bóndi í Foam Lake, Sask., á elliheimilinu „Höfn" í Vancouver, B.C. Fæddur 19. júní 1873 í Búð í Þykkvabæ. Foreldrar: Ólafur Jónsson og Valgerður Felixdóttir. Kom vestur um haf 1893.

15. Hrólfur (Harry) Thorsteinson, í Richmond, B. C. Fæddur 14. maí 1892 á Sauðárkróki. Foreldrar: Þorsteinn Sigurðsson snikkari og Sigurbjörg Jónsdóttir. Kom til Nýja Íslands með föður sínum 1907.

16. Una Friðný Pálsson, kona Jóns Pálssonar, í Geysisbyggð í Nýja Íslandi, Man. Fædd þar í byggð 30. okt. 1890. Foreldrar: Landnámshjónin Jónas Thorsteinsson og Lilja Friðfinnsdóttir, er fluttu vestur um haf úr Skagafirði 1883.

22. Einar Ericson sporvagnastjóri, í Winnipeg, 62 ára. Fæddur að Otto, Man.

24. Lára Guðbjörg Thordarson, í Winnipeg, 63 ára. Fædd í Reykjavík og átti fyrrum heima að Gimli, Man.

25. Sigurgeir Austman, á elliheimilinu „Betel" að Gimli, Man., 83 ára að aldri. Fluttist til Canada fimm ára gamall og átti lengst heima í Selkirk, Man.

28. Victor Eyjólfson, frá Riverton, Man., 77 ára gamall. Fæddur við Íslendingafljót (Riverton). Foreldrar: Gunnsteinn Eyjólfsson og Guðfinna Eiríksdóttir, bæði austfirzk.

31. Jónasína Jóhannesson, ekkja Ásmundar Jóhannesson, í Vancouver, B.C. Kom frá Íslandi til Canada 1903, og átti lengstum heima í Winnipeg.

JANÚAR 1967

1.Helgi (Harry) Helgason, á Gimli, Man., 77 ára. Foreldrar: Jóhannes Helgason, skipstjóri, og Jakobína Sigurðardóttir.

2. Sesselja Benjaminson, kona Skúla Benjaminson, í Kirkfield Park, Man., 86 ára. Flutti af Íslandi til Canada fyrir 79 árum.

3. Sesselja Böðvarson, kona Tímóteusar Böðvarson, frá Árborg, Man., á elliheimilinu „Betel" að Gimli, Man., 77 ára. Kom barnung til Canada með foreldrum sínum, Jóni og Guðrúnu Skúla-

son, landnámshjónum í Geysisbyggð, Man.

10. Hanna Guðrún Laxdal, kona Jóhanns Laxdal, í Charleswood, Man.

10. Sveinbjörg Halldórsson, ekkja Nikulásar Halldórsson, á „Betel“ að Gimli, Man. Fædd í Riverton, Man.

17. Sigríður (Sigga) Fanney Timmins, ekkja John Timmins, í Winnipeg, 58 ára.

20. Lára Ólafson, í Winnipeg, 63 ára að aldri. Fædd í Baldur, Man.

26. Thordur Anderson, í Selkirk, Man., 87 ára. Kom þangað af Íslandi um aldamótin.

31.Benedikt Johnson, í Riverside, California. Fæddur á Eyrarbakka 10. ágúst 1875. Fluttist ungur að aldri með foreldrum sínum til Washington-eyjar í Wisconsin, og átti þar heima mestan hluta ævinnar.

FEBRÚAR 1967

1. Páll (Paul) Bjarnason skáld, í Vancouver, B.C. Fæddur að Mountain, N. Dakota, 27. marz 1882. Lengi búsettur í Wynyard, Sask. (Um foreldra hans, sjá dánarfregn Jóns bróður hans, 15. nóv. 1966).

1. Christine Bardal, kona Victors Bardal, í North Vancouver, B.C., fyrrum í Winnipeg.

4. Grímur Eyman, í Selkirk, Man., 67 ára. Fæddur þar og búsettur ævilangt.

7. Ólafur Stefán Laxdal, í Vernon, Washington. Fæddur á Húsavík 19. febr. 1897. Foreldrar: Grímur Jónsson Laxdal og Sveinbjörg Torfadóttir. Fluttist til Canada 1909.

11. Sigurður Herman Christopherson, frá Baldur, Man., í Portage la Prairie, Man. Fæddur í Baldur 7. nóv. 1894. Foreldrar: Hernit Christopherson og Þóra Sigurðardóttir, bæði ættuð úr Mývatnssveit.

11. Thorsteinn Hallgrímson, í Vancouver, B.C. Fæddur 1. apríl 1884 að Garðar, N. Dak. Foreldrar: Þorsteinn Hallgrímson og Ingunn Jónatansdóttir. Lengi bóndi í Argylebyggðinni í Manitoba.

12. Valgerður Baldwinson, ekkja Sigvalda Baldwinson, í Winnipeg, 76 ára að aldri.

13. Jónína A. Johnson, ekkja Halldórs Johnson mormónatrúboða, í Cleveland, Utah. Fædd 12. febr. 1885 að Gunnarshólum í Árnessýslu. Foreldrar: Ásgrímur Eiríksson og Guðný Jónsdóttir. Fluttist til Utah. um 1910.

14. Jónína Ingimundson, ekkja Sigurðar Ingimundson, í Winnipeg, 93 ára. Kom frá Íslandi til Selkirk og átti þar lengi heima.

19. Fred Júlíus Olsen, í Winnipeg, 83 ára. Bóndi í Vestfold, Man., í 50 ár.

20. Kristbjörg Kristjánson, fyrrv. kennslukona, á elliheimilinu „Borg“ að Mountain, N. Dak. Fædd 17. marz 1886 í Eyford-byggð, N. Dak. Foreldrar: Kristján Kristjánsson og Svanfríður Jónsdóttir, er komu vestur um haf af Langanesi 1878.

21. Thordur Samúelson, fyrrum bóndi og fiskimaður í Árborg og á Gimli, í Winnipeg, 74 ára. Fluttist frá Íslandi tvítugur.

22. Joseph T. Sólmundson, á Gimli, Man., 51 árs gamall. Fæddur að Gimli og stundaði þar fiskveiðar.

22. Jóhanna Lárusson, ekkja Jóhannesar Lárussonar, fyrrum í Prince Rupert, B.C., í Vancouver. Fædd 22. júlí 1869 á Seglbúðum í V. Skaftafellssýslu. Foreldrar: Jón Jónsson og Katrín Pálsdóttir. Flutti til Canada 1910.

23. Jónína Guðrún Goodman, í Selkirk, Man., 42 ára gömul. Fædd í Poplar Park, Man. Foreldrar: Grímur (Grimsy) Goodmanson og kona hans.

25. Brynjólfur Sveinsson skipstjóri, á Gimli, Man., 55 ára. Fæddur í Árborg, Man.

26. Walter Fredrickson, í Vancouver. Fæddur í Winnipeg 25. ágúst 1885. Foreldrar: Árni Fredrickson og Sigurbjörg Þorláksdóttir Björnson.

MARZ 1967

1. Guðrún Townsend, í Vancouver, B.C., 67 ára að aldri.

1. Frederick Thorkelson, að Lundar, Man., 48 ára. Fæddur að Vestfold, Man. Foreldrar: Grímur og Soffía Thorkelsson.

5. Hörður Einarson, í Coquitlam, B.C., 51 árs gamall. Foreldrar: Stefán ritstjóri Einarsson og Kristín Guðmundsdóttir.

6. Björn Björnson, í Piney, Man., 75 ára. Fluttist frá Íslandi til Canada 1903.

7. Jónína Sigurveig Jónasson, ekkja Harold Jónasson, fyrrum að Baldur, Man., á elliheimilinu „Betel“ að Gimli, 81 árs að aldri. Kom til Canada 1888.

7. Haraldur Ólafson, fyrrum kaupmaður, að Mountain, N. Dakota. Fæddur á Akureyri 24. ágúst 1884. Foreldrar: Ólafur Þorsteinsson póstur og Sigurbjörg Ólafsdóttir. Kom vestur um haf 1913.

12. John Ísfeld fiskimaður, að Gimli, Man., sextugur að aldri. Átti heima í Gimlibyggð alla ævi.

15. Kenneth Eyjólfson bóndi, í Inwood, Man., 33 ára gamall. Foreldrar: Herbert Eyjólfson og kona hans , Inwood.

15. Jón Jónsson Westman, í Blaine, Wash. Fæddur að Skarðshjáleigu í Mýrdal 22. marz 1881. Foreldrar: Jón Eyjólfsson og Guðrún Jónsdóttir. Kom vestur um haf 1903.

18. Ingibjörg Bjarnason kona Ingólfs Bjarnasonar, að Gimli, Man. Fædd að Hvassafelli í Eyjafirði 16. marz 1902.

Foreldrar: Guðmundur Þorvaldsson og Rósa Sigríður Jónsdóttir. Kom til Cananda 1913.

23. Þorsteinn Anderson, bóndi, í Libau, Man., 56 ára að aldri.

27. Bergur Vigfússon bóndi, í Árborg, Man., 61 árs gamall. Fæddur þar og búsettur ævilangt.

28. Sveinn Jóhannson, í Riverton, Man., 55 ára. Fæddur í Winnipeg en kom ungur til Riverton.

30. Edna Guðrún Taylor, í Winnipeg. Fædd í Marshall, Minn., en fluttist til Winnipeg 1905 og átti þar lengstum heima.

31. Lloyd Terence Guðmundsson, fyrrum í Riverton, í Selkirk, Man., 27 ára gamall.

31. Gustav Adolf Árnason, í Brookdale, Man., 63 ára að aldri. Fæddur í Glenboro, Man.

Í þeim mánuði Leonard Harvey Sigurdson, í Vancouver, B.C., 19 ára. Foreldrar: Sigurður og Violet Sigurdson. — Hannes J. Björnsson, í Eyfordbyggð í N. Dakota. — Alfred Bernhöft, 65 ára. Fæddur að Svold, N. Dakota, en átti heima að Mountain, í mörg ár.

APRÍL 1967

3. Jónatan Magnússon, í Winnipeg, sjötugur að aldri. Fæddur á Íslandi, en kom til Canada fyrir 68 árum.

8. Jón Sigurberg Pálmason, í Winnipeg. Fæddur á Gimli 15. apríl 1914. Foreldrar: Jón Pálmason og Stefanía Gestsdóttir Oddleifssonar.

10. Thorun Laufey Hill, í Cacaville, Calif., fyrrum kennslu- og hjúkrunarkona. Fædd 1892 að Mountain, N. Dakota. Foreldrar: John V. og Petrina Thorlakson.

19. Svava Brown, í Burlington, Ont., 46 ára að aldri (Um foreldra hennar, sjá dánarfregn bróður hennar, Jóns S. Pálmason, hér að ofan).

19. Björg Johnson, ekkja Gísla Johnson, í Riverton, Man., 64 ára. Fædd þar og átti þar heima ævilangt.

20. Hallur Hallson, í Winnipeg, 89 ára gamall. Fluttist frá Íslandi til Canada fyrir 84 árum, og var bóndi í Riverton, Man., um 50 ára skeið.

22. Stefán Thorsteinn Eyjólfson, í Riverton, Man., fimmtugur. Fæddur þar og bóndi þar til æviloka.

29. John Christopherson lögfræðingur, á Gimli, Man. Fæddur í Baldur, Man., 15. sept. 1884. (Um foreldra hans, sjá dánarfregn Sigurðar Hermanns bróður hans. 11. febrúar hér að ofan).

MAÍ 1967

9. Sigurjón Oddson, á elliheimilinu „Betel“ að Gimli, Man. Fæddur 20. maí 1876 í Eyjafjarðarsýslu. Kom ungur vestur um haf með foreldrum sínum, Jóni og Ingibjörgu Oddson, er áttu heima í Tantallon og Moosemin, Sask.

11. Finnur Johnson, í Brandon, Man., 77 ára að aldri. Fyrrum búsettur í Winnipeg.

12. Páll V. Borgfjörd, í Árborg, Man., 74 ára. Átti þar lengi heima.

21. Guðrún Thorsteinson, ekkja Halls Thorsteinson, í Vancouver, B.C. Fædd 1. febr. 1899 í Grundarbyggð í Argyle, Man. Foreldrar: Theódór Jóhannson og Kristjana Kristjánsdóttir, ættuð úr S. Þingeyjarsýslu, en fluttist til Argyle snemma á árum.

23. Sig. Björnson, frá Moorehead, Minn,. í Fargo, N. Dak. Fæddur að Edinburg, N. Dak. 27. jan. 1900. Foreldrar: Magnús F. Björnsson og Guðbjörg Sigurbjörnsdóttir að Mountain, N. Dak.

JÚNÍ 1967

1. Eggert S. Feldsted gullsmiður, í Vancouver, B.C. Fæddur úr Borgarfirði syðra. Lengi búsettur búsettur í Winnipeg.

3. Jacob G. Henrickson blýsmiður, í Edmonton, Alberta. Fæddur í Winnipeg 1. jan. 1890. Foreldrar: Gunnlaugur Hinriksson, ættaður úr Miðfirði, og Árdís Sigurgeirsdóttir úr Bárðardal.

3. Thorbjörg Jónsson, ekkja Marteins Jónsson, fyrrum í Árborg, í Selkirk, Man.

4. Thorsteinn Jónsson, að Oakview, Man. Fæddur að Húsatóttum í Árnessýslu 21. ágúst 1891. Foreldrar: Jón Jónsson og Þórlaug kona hans. Kom til Canada 1913.

7. Jóhannes Laxdal, í Charleswood, Man. Fæddur í Winnipeg 5. febr. 1898. Foreldrar: Böðvar Gíslason og Ingibjörg Sigurðardóttir, bæði úr Laxárdal í Dalasýslu.

13. Björg Sigríður Bjarnason, kona Frederick Bjarnason, í Selkirk, Man., áttræð að aldri. Átti lengst heima í Winnipeg.

19. Maja Eggertson, kona Árna G. Eggertson lögmanns, í Winnipeg. Fædd 3. apríl 1898. Kom vestur um haf 1909. (Um foreldra hennar, sjá dánarfregn Ólafs bróður hennar 7. febr. hér að ofan).

19. Sigríður Johnson, ekkja Snæbjörns Johnson oddvita, í Árborg, Man., 88 ára. Fædd á Helgafelli í Snæfellsnessýslu. Fluttist með foreldrum sínum vestur um haf fjögurra ára að aldri.

19. Skúli G. Bjarnason bakari, í Los Angeles, Calif. Fæddur á Eyrarbakka 3. des. 1888. Foreldrar: Gissur Bjarnason og Sigríður Sveinsdóttir. Fluttist vestur um haf 1912.

26. Jón Hafliðason smiður, á elliheimilinu „Betel“ að Gimli, Man., 82 ára. Kom frá Íslandi til Winnipeg 1902 og átti þar heima fram á síðustu ár.

29. Frederick Bjarnason, á „Betel", að Selkirk, Man. Fæddur að Ærlækjarseli í Öxarfirði 7. maí 1883. Foreldrar: Þórður Gudjohnsen verzlunarstjóri og Guðrún Lárusdóttir. Kom vestur um haf 1884 með fósturforeldrum sínum, séra Jóni og Láru Bjarnason.

JÚLÍ 1967

3. Bjarngerður Eyjólfsdóttir, ekkja Jens Johnson í Mikley, Man., í Winnipeg, 85 ára að aldri.

9. Fjóla Gray, kona Arthur H. Gray, í Winnipeg. Fædd á Húsavík 31. okt. 1890. Foreldrar: Hannes Kristjánsson og Ingibjörg Gísladóttir. Kom barnung með þeim til Canada.

10. Fritz J. Zeuthen (sonur Zeuthens læknis á Eskifirði) og Margrét Loftsdóttir Jónassonar úr Bárðardal.

12. Snæbjörn A. Andreson, í Glenboro, Man. Fæddur á Sigurðarstöðum í Bárðardal 8. maí 1875. Foreldrar: Andres Andresson og Vigdís Friðriksdóttir. Kom með þeim til Canada 1887.

12. Ásta M. Lárusson, kona Kristins Lárusson, á Gimli, Man., 79 ára að aldri.

12. Christina J. Vigfússon, kona Óla Vigfússon, í Riverton, Man., 83 ára gömul.

24. Jón Þorkell Árnason, fyrrum kaupmaður að Oak Point, Man., í Eriksdale Man. Fæddur í Reykjavík 4. jan. 1888. Foreldrar: Árni Helgason og Þorbjörk Þorkelsdóttir. Fluttist vestur um haf 1911.

ÁGÚST 1967

7. Sigríður Sigurdson, kona Arnljóts B. Sigurdson, í Winnipeg. Fædd að Gimli, Man., 5. okt. 1898. Foreldrar: Jón Sigurdson og Anna Ólafsdóttir, er bjuggu í Selkirk, Man.

10. Thórunn Halldóra Pétursson hjúkrunarkona, í Victoria, B.C., 85 ára. Fædd í Riverton, Man. Foreldrar: Sigfús Pétursson og Guðrún Þóra Sveinsdóttir, landnámshjón í Fljótsbyggð í Nýja Íslandi. Hafði átt heima í Victoria yfir 50 ár.

26. George (Guðni) Goodman, á elliheimilinu „Stafholti" í Blaine, Wash. Fæddur á Íslandi 27. jan. 1875, en kom vestur um haf 1878. Átti lengi heima í N. Dakota.

27. María Ersted, ekkja Carls Ersted, á elliheimili í grennd við Stillwater, Minn. Fædd í Minneota, Minn., 19. okt. 1878. Foreldrar: Frumherjahjónin Stefán Sigurðsson frá Ljósavatni í S. Þingeyjarsýslu og Sigríður Jóakimsdóttir úr sömu sveit.

29. Kristbjörg Westman, kona Vigfúsar F. Westman, í Winnipeg, 74 ára. Fædd að Hnausa, Man., en fluttist til Winnipeg 11 ára gömul.

29. Robert Ingimar Kárdal, á Gimli, Man., 21 árs gamall. Foreldrar: Finnbogi og Emma Kárdal að Gimli.

Í þeim mánuði, Harold Fredrickson, Vancouver, B.C. Fæddur í Glenboro, Man., 1892. Foreldrar: Friðjón og Guðný Fredrickson.

SEPTEMBER 1967

2. Thorarinn Thorvardsson, í Winnipeg, 76 ára gamall.

4. Eggertína Sigríður Eggertsdóttir Sigurðsson, ekkja Sigurðar Sigurðsson, í Swan River, Man. Fædd í Borgarfirði syðra 12. sept. 1882. Fluttist til Canada með foreldrum sínum, Eggert Jónssyni og Sigríði Jónsdóttur, árið 1887.

6. Sveinn Johnson, frá Lundar, Man., í Winnipeg, níræður að aldri.

6. William V. Einarson prentari, í St. Boniface, Man. 31 árs gamall.

10. Gunnar Kolbeinsson, á elliheimilinu „Betel" að Gimli, Man., 79 ára. Kom frá Íslandi til Canada fyrir 77 árum.

13. Helga Rannveig Sigríður Finnbogason, kona Andrew Finnbogason, í Árborg, Man., 78 ára að aldri. Kom frá Íslandi til Canada með foreldrum sínum 1891. Átti lengstum heima í Geysisbyggðinni.

22. Egill Jónsson Stephansson, í Los Angeles, Calif. Fæddur 3. maí 1887 að Skógi í Miðdölum í Dalasýslu. Foreldrar: Jón Guðmundsson og Kristín Þórðardóttir. Kom með þeim til Winnipeg 1892.

OKTÓBER 1967

1. Vigfús S. Johnson, að Lundar, Man., 82 ára. Fluttist ungur vestur um haf með foreldrum sínum, Sigurði Johnson og konu hans, er námu lönd í Siglunes og Lundar byggðum.

1. Bergur Johnson, fyrrum í Baldur, Man., á Gimli. Fæddur á Íslandi 1882.

3. Dorothy Helgason, kona Bergþórs (Begga) Helgason, á Gimli, 62 ára gömul. Fædd að Gimli og átti þar heima ævilangt.

4. Anna Cameron, í Winnipeg, 85 ára. Fædd á Íslandi og flutti til Canada 1892.

9. Gísli P. Magnússon, fyrrum ritstjóri, á Lundar, Man. Fæddur 1880 að Guðrúnarstöðum í A. Húnavatnssýslu. Foreldrar: Magnús og Hólmfríður Guðlaugsson og fluttist hann með þeim til Gimli 1885.

9. Gunnar Henry Doll, í Selkirk, Man., 57 ára. Fæddur í Mikley, Man. Foreldrar: Marus og Ingibjörg (Brynjólfsdóttir) Doll.

10. Laura Freeman, í New Westminster, B.C., 97 ára að aldri. Fyrrum til heimilis á Gimli og í Winnipeg.

10. Eiríkur G. Johnson, í Ashern, Man., 67 ára gamall.

11. Arnór S. Thorgilson, í Ashern, Man., fimmtugur að aldri.

16. Hanna Reykdal McGregor, ekkja Andrew McGregor, fyrrum í Winnipeg, í Kelowna, B.C.

17. Ari Guðmundur Magnússon húsamálari, fyrrum í Charleswood, Man., í Winnipeg. Fluttist þangað frá Íslandi fyrir 65 árum.

18. Kristjana Stephensen, ekkja Sigurðar Stephensen, í Winnipeg. Fædd á Akureyri 1881 og flutti til Canada tvítug að aldri.

21. Guðjón Sveinbjörnson, fyrrum landnámsmaður og bóndi í Kandahar: Jón Sveinbjörnson og Guðný Andrésdóttir Félsted. Kom með þeim vestur um haf 1887.

23. Kristín Anderson Larsen, kona Bruce Larsen, í Richmond, B.C., 41 árs gömul. Frá Baldur, Man.

23. Raquell Laura Austman Chrabaszez, kona Próf. J. J. Chrabaszez, í Winnipeg. Fædd þar í borg 23. apríl 1922. Foreldrar: Dr. Kristján Jónsson Austman og Ólöf Guðbjörg Þorsteinsdóttir Oddsson.

26. Valdimar Bjarnason, bóndi, í Langruth, Man. Fæddur þar 23. júlí 1897. Foreldrar: Sigfús Bjarnason og Guðfinna Bjarnadóttir, bæði austfirzk.

28. Þorsteinn (Steini) S. Skagfeld, að Oak Point, Man. Fæddur 24. jan. 1888 í Geysisbyggð í Nýja Íslandi.

29. Christina Johnson Lillington, kona Henry Alfred Lillington, í Palo Alto, Calif., 71 árs að aldri. Fædd í Vestfold, Man.

31. Gunnar Johnson, í Selkirk, Man., 88 ára gamall. Búsettur þar síðan hann kom frá Íslandi fyrir 63 árum.

NÓVEMBER 1967

5. Jóhannes Magnússon bóndi, að Víðir, Man., 54 ára. Fæddur þar. Foreldrar: Ármann og Ásgerður Magnússon.

8. Þorsteinn J. Johnson, á Gimli, Man., 79 ára að aldri. Fluttist af Íslandi til Canada með foreldrum sínum, séra Jóni Jónssyni og Maríu konu hans, árið 1902.

15. Stefanía Magnússon, ekkja Jónasar Magnússon, á elliheimilinu „Betel" að Gimli, Man. Fædd á Ósi við Íslendingafljót 1877. Foreldrar: Landnámshjónin Lárus Björnsson og Guðrún Stefánsdóttir, er fluttu vestur um haf 1876.

16. Lawrence G. Anderson, útfararstjóri, í Ashern, Man., 53 ára gamall.

16. Una Jakobson, ekkja Guðmundar Jakobson, í Árborg, Man., 78 ára að aldri. Fædd í Geysisbyggð og búsett á þeim slóðum ævilangt.

18. Fred Christianson, í Parkdale, Man., 67 ára. Fæddur að Akra, N. Dakota, en flutti til Canada 1903.

19. Aldís Pétursson, ekkja Franklíns Péturssonar, á „Betel" að Gimli, Man., 87 ára gömul. Kom frá Íslandi til Canada um aldamótin og átti lengstum heima í Árborg.

,21. Guðrún Josephine Bardarson, kona Johns Bardarson, í Baldur, Man. Fædd í Argylebyggðinni 18. sept. 1901. Foreldrar: Jón og Hólmfríður Richter.

24. Helgi Kristinn Thordarson, í Winnipeg, 65 ára að aldri. Foreldrar: Eggert Þórðarson og Helga fyrri kona hans að Höfða í Mikley, Man.

24. Pálmi (Paul) A. Berg, áður í Whitehorse, Y. T., í Vancouver, B.C. Foreldrar: Guðmundur S. Berg og Guðbjörg kona hans, lengi búsett við Hnausa, Man.

25. Grímur E. Johnson, fyrrum kaupmaður að Markerville, Alberta, í Victoria, B.C., 88 ára að aldri. Fæddur í Minneota, Minn. Foreldrar: Einar Jónsson og Ólöf Grímsdóttir, er fluttu frá Einarsstöðum í Vopnafirði til Minneota 1877.

29. Rafn Goodman, á Lundar, Man., 78 ára að aldri.

DESEMBER 1967

5. María Halldórsson, ekkja Baldvins Halldórssonar skálds, í Winnipeg, níræð að aldri. Fluttist barnung frá Íslandi til Canada, og átti um langt skeið heima í Riverton, Man.

8. Jónína Thorgerður Ólafson, ekkja Ólafs Jónssonar Ólafssonar, fyrrum í St. Vital, Man., í Winnipeg, 99 ára að aldri. Kom frá Íslandi til Winnipeg 1887.

14. Samuel Frederickson, í Dauphin, Man., 62 ára. Fæddur að Brú í Argylebyggð.

16. Alice Le Messurier, kona Herberts Le Messurier, í Vancouver, B.C. Íslenzk í móðurætt. Fósturdóttir Jóhanns Magnúsar Bjarnasonar skálds og Guðrúnar Hjörleifsdóttur konu hans.

18. Eyvindur E. T. Eyvindson, í Portage La Prairie, Man.

20. Snæbjörn J. Halldórson, frá Lundar, Man., í Eriksdale, Man. Fæddur í Mountain, N. Dakota, 5. jan. 1883, en fluttist til Canada 1895.

22. Jóhanna Stefánson, ekkja Guðmundar Stefánssonar, í Winnipeg, 77 ára að aldri. Fædd að Clarkleigh, Man.

26. Fjóla Jónína Sveinson, ekkja Brynjólfs Sveinssonar, á Gimli, Man., 57 ára gömul. Fædd í Selkirk, Man.

29. Sylvia Moyra Björnson, á sjúkrahúsi Ríkisháskólans í Minnesota í Minneapolis. Fædd þar í borg 13. okt. 1950. Foreldrar Björn, ræðismaður Íslands, og Birgit Björnson í Minneapolis.

Fertugasta og áttunda Þjóðræknisþing

Ræða forseta Þjóðræknisfélagsins, séra Philips M. Péturssonar, við þingsetningu.

Háttvirtu gestir og þingfulltrúar:

Við upphaf máls míns vil ég leiðrétta athugasemd þá, sem ég gerði við þingsetningu í fyrra. Ég fjölgaði þá þjóðræknisþingunum frá upphafi um eitt. Nánari rannsókn hefir leitt í ljós, að hækkun þessi á tölu þinganna hafði ekki við rök að styðjast. Villu þessa lét ég leiðrétta, áður en ræða mín birtist á prenti í Tímariti þessa árs.

Ég vil nota þetta tækifæri til að bjóða þinggesti velkomna og láta í ljós þá ósk, að enn megi þjóðræknisfáni vor blakta við hún. Félag vort lifir ennþá góðu lífi, og framtíðin býr vafalaust yfir sigrum á ýmsum sviðum. Vissulega söknum við sárt þeirra félagssystkina, sem látizt hafa á liðnu ári. Helzta leiðin til að heiðra minningu þessa góða fólks er að starfa áfram að þeim málum, sem það hlaut að hverfa frá. Ég les nú nöfn hinna látnu og bið þinggesti að votta þeim virðingu með því að rísa úr sætum: Í Árborg hafa látizt: frú Sesselja Böðvarson, frú Emilía Oddson, frú Svanbjörg Sveinson, frú Andrea Johnson, Eiríkur Bjarnason, Eggert Guðmundson og Snæbjörn S. Johnson. Frá Lundar: frú Ásta Sigurdson, dr. Númi Hjálmarson, Geiri Austman, Mrs. Pálmi Jóhannsson. Frá Winnipeg: frú Aðalbjörg Soffía Bíldfell, Fred Thordarson, Ottó Hallson, frú Jóhanna Cooney, fröken Guðbjörg Sigurdson, Kristján Thorsteinsson og frú Una Lindal. Úr Geysisbyggð: frú Una Pálsson. Frá Seattle: frú Emelía (Bardal) Sullivan. Frá Ashern, Man.: Björn Jónsson. Frá Lesile Sask.: Páll Guðmundsson. Frá Morden: Frú Louisa Gíslason og Leonard Helgason. Frá Point Roberts: Árni S. Mýrdal.

Því miður hefir mér sjálfsagt ekki tekizt að ná í öll þau nöfn, sem hér ættu að vera, og bið ég velvirðingar á því, eins biðjum við af heilum huga, að minning hinna látnu verði í heiðri höfð.

Á liðnu ári hefir stjórnarnefnd Þjóðræknisfélagsins haldið 8 aðalfundi og fáeina aukafundi. Í nafni félagsins kom ég fram á fundi hjá deildinni „Norðurljós" í Edmonton í febrúarmánuði. Í apríl flutti ég erindi á samkomu lestrarfélagsins á Gimli. Þá flutti ég einnig kveðjur í nafni félagsins á Íslendingadeginum á Gimli. Í septembermánuði gafst okkur hjónunum tækifæri til að heimsækja slóðir Stephans G. Stephanssonar í Alberta, og lögðum við leið okkar að minnisvörðunum tveimur, sem reistir hafa verið í heiðurs skyni við minningu skáldsins. Einnig komum við að húsi Stephans og skrifuðum nöfn okkar í gestabók, sem þar liggur frammi. Okkur féll þungt að sjá hús skáldsins í niðurníðslu, en miklu myndi þurfa til að kosta, ef í endurbyggingu væri ráðizt og húsinu síðan haldið við. Í þessu sambandi má það vera oss huggun, að skáldið Stephan G. Stephansson mun lifa, meðan íslenzk tunga er töluð.

Um meðnefndarmenn mína í stjórnarnefnd Þjóðræknisfélagsins skal þess getið, að Jakob Kristjánsson skjalavörður, Páll Hallson vararitari og frú Kristín Johnson varafjármálaritari hafa unnið að ýmsum störfum svo sem tímafrekri skrásetningu Frónsbókasafnsins í Winnipeg. Frú Kristín tók einnig þátt í Íslands sýningu, sem Eatons verzlunin hér í bæ efndi til s. l. haust, en þar störfuðu með henni, nafna hennar, frú Kristín Johnson (Mrs. Guðmundur Johnson), ungfrú Margrét og Regina Sigurdson og frú Guðrún Blöndal.

Guðmann Levy fjármálaritari hefir sem áður annazt auglýsingasöfnun og afgreiðslu fyrir Tímaritið. Frú Hólmfríður Daníelson skipar vitaskuld veigamikla stöðu. Hún hefir í ár ráðið fram úr mörgum vanda fyrir einstaklinga og félög í Norður Ameríku, sem láta sig íslenzk mál einhverju varða. Einnig vann frú Daníelson mjög að undirbúningi verzlunarsýningar þeirrar hjá Eatons, sem fyrr er um getið. Að því máli starfaði og féhirðir vor, Grettir aðalræðismaður Johannson, mjög ötullega. Grettir hefir einnig komið því til leiðar, að höggmynd sú af Vilhjálmi Stefánssyni, sem áður hefir verið rædd hér á þingum, fái samastað í hinu mikla listmunasafni, sem verður til húsa gegnt Borgarráðshúsinu við Main Street hér í bæ. Formaður þeirrar nefndar, sem annast byggingu listmunasafnsins, herra Maitland Steinkopf, hefir þakksamlega þegið áður greinda höggmynd og telur, að listasafninu verði mikill fengur í henni.

Síðar hér á þinginu verður rætt um bronzskjöld þann, sem Vestur-Íslendingar hafa látið gera í minningu um landafundi þeirra Bjarna Herjólfssonar og Leifs Eiríkssonar, en eins og þingheimi mun kunnugt, ætlar Sambandsstjórnin í Ottawa að koma skildinum fyrir í meiri háttar stjórnarbyggingu í höfuðborginni.

Fyrrverandi forseti Þjóðræknisfélagsins, dr. Richard Beck og kona hans frú Margrét Beck, voru sérstakir fulltrúar Þjóðræknisfélagsins í Íslandsför sinni síðastliðið sumar. Flutti dr. Beck kveðjur í nafni félagsins við fjölmörg tækifæri. Eftir heimkomuna hafa þau hjón flutt skemmtiskrár úr ferð sinni til Íslands og Norðurlanda á mörgum samkomum.

Það er mér mikið ánægjuefni að geta skýrt þingheimi frá því, að í síðari hluta júlí mun forseti Íslands heimsækja Manitoba. Mun hann m. a. flytja aðalræðuna á Íslendingadeginum að Gimli. Fyrr á sumrinu mun hann verða sérstakur heiðursgestur á Heimssýningunni í Montreal. Skal þess getið hér, að formaður íslenzkudeildar Heimssýningarinnar, Gunnar Friðriksson, hefir æskt þess, að fá ábendingar frá Vestur-Íslendingum um skipulag íslenzku deildarinnar í Montreal. Enn skal þess getið, að séra Benjamín Kristjánsson hefir nú að mestu lokið við 3. bindið af Vestur-íslenzkum æviskrám. Á hann sannarlega miklar þakkir skilið fyrir sitt óeigingjarna fræðimannsstarf.

Stjórnarskrá Þjóðræknisfélagsins er nú í endurskoðun og mun vafalaust verða margra breytinga þörf. Má geta þess, að margir hafa ympað á því við mig, að nauðsyn beri til að efna til hópferðar til Íslands. Verðum við að ræða það mál nánar hér á þinginu.

Áður en ég lýk máli mínu, vil ég bjóða velkomna til þings ungfrú Shirley Thorsteinson. Hún er fulltrúi hinnar nýstofnuðu Þjóðræknisdeildar Edmonton Íslendinga, en sú deild gengur undir nafninu „Norðurljós". Að lokum vil ég þakka ráðamönnum Fyrstu lútersku kirkjunnar hér í Winnipeg fyrir það að ljá okkur staðar í salarkynnum kirkjunnar enn á ný þrjá daga í röð.

Ég þakka svo góða áheyrn.

Ágrip af fundargerð fertugasta og áttunda Þjóðræknisþings:

Forseti Þjóðræknisfélagsins, séra Philip M. Pétursson, setti hið fertugasta og áttunda Þjóðræknisþing, mánudagsmorguninn þann 27. febrúar, kl. 10.15 f.h. í samkomusal Fyrstu lútersku kirkjunnar í Winnipeg. Dr. Valdimar J. Eylands flutti bæn við þingsetningu, og sungnir voru sálmar við undirleik Gunnars Erlendssonar.

Þegar forseti hafði lokið máli sínu, lagði dr. Valdimar Eylands til, að skýrsla forseta yrði samþykkt með þakklæti fyrir störf hans og stjórnarnefndarinnar. Var svo gert. Forseti skipaði síðan í tvær nefndir sem hér segir: Í kjörbréfanefnd voru skipuð þau frú Kristín Johnson, Gísli S. Gíslason og Guðmann Levy, í dagskrárnefnd voru skipaðir þeir Jakob F. Kristjánsson, Haraldur Bessason og Grettir L. Johannson. Samkvæmt skýrslu féhirðis, Grettis L. Johannsonar, voru tekjur Þjóðræknisfélagsins $3,483.93, en í sjóði frá fyrra ári $1,160.88; inneign var því $4,644.81. Útgjöld voru $4,150,64; í sjóði eru því $496,17. Féhirðir flutti einnig skýrslu umsjónarmanns byggingarinnar að 652 Home Street; nettó tekjur af þeirri byggingu voru $1,746.28. Fjármálaritari, Guðman Levy, flutti sína skýrslu þess efnis, að hann hefði afhent féhirði $719,89. Skýrslum þessum var vísað til væntanlegrar þingnefndar í fjármálum.

Annar fundur
hófst kl. 2 e. h. þann 27. febr. Fundargjörð fyrsta fundar var lesin upp og samþykkt. Frú Kristín Johnson lagði því næst til, að eftirtaldir fulltrúar hlytu full þingréttindi: frá Lundar deild: Gísli S. Gíslason (17 atkvæði), frú Ingibjörg Rafnkelsson (16 atkv.); frá deildinni Frón í Winnipeg: ungfrú Regina Sigurdson, ungfrú Margrét Sigurdson, Jakob F. Kristjánsson, frú Hanna Guðmundsson og Páll Hallson (15 atkv. hver); frá Gimli deild: frú Inga Nelson (19 atkv.), frú Guðrún Árnason (20 atkv.), frú Guðrún Thompson (20 atkv.); frá deildinni Esjan í Árborg: frú Herdís Eiríkson (20 atkv.), Jón Pálsson (20 atkv.); frá deildinni Norðurljós í Edmonton: ungfrú Shirley Thorsteinson (20 atkv.).

Forseti las þessu næst bréf frá Gunnari Friðrikssyni framkvæmdastjóra íslenzkudeildarinnar á Heimssýningunni í Montreal, þar sem rætt var um væntanlega þátttöku Íslands í sýningunni og beðið um ábendingar frá Vestur-Íslendingum. Einnig var rætt nokkuð um möguleika á því að efna til hópferðar til Íslands.

Grettir L. Jóhannson flutti þessu næst kveðjur frá Pétri Thorsteinsson sendiherra, Brynjólfi Jóhannessyni leikara, Sigurði Helgasyni formanni Loftleiða og Sigurði Sigurgeirssyni formanni Þjóðræknisfélagsins í Reykjavík. Kveðjunum fylgdi söngur og erindi, og var það hvort tveggja flutt af segulbandi.

Forseti skipaði þessu næst í nefndir sem hér segir: í fræðslu og útbreiðslumálanefnd þau Ingibjörgu Rafnkelson, Harald Bessason, Jakob F. Kristjánsson, ungfrú Shirley Thorsteinson, frú Guðrúnu Thompson og frú Margréti Beck, í samvinnumálanefnd við Ísland voru skipuð frú Guðrún Árnason, ungfrú

Margrét Sigurdson, Jakob F. Kristjánsson, Ingólfur Bjarnason og dr. Richard Beck, í allsherjarnefnd frú Ingibjörg Bjarnason, Páll Hallson, frú Kristín Johnson, frú Inga Nelson og Walter Johannson, í fjármálanefnd frú Herdís Eiríksson, Gísli S. Gíslason, Grettir L. Johannson, frú Guðrún Thompson og frú Kristín Johnson, í útgáfunefnd Jón Pálsson, frú Herdís Eiríksson, dr. Richard Beck, frú Guðrún Árnason og Árni Sigurðsson.

Forseti las þessu næst tilkynningu frá Birgi Thorlacius ráðuneytisstjóra í Reykjavík um námsstyrk, sem veita skal stúdent frá Vesturheimi. Einnig las forseti bréf frá Þjóðræknisfélagi Akureyrar (Vinafélagi Vestur-Íslendinga).

Þriðji fundur

hófst kl. 10 f. h. þriðjud. 28. febr. Forseti las í upphafi fundar bréf frá frú Marju Björnson, þar sem farið var fram á styrk frá Þjóðræknisfélaginu og einstaklingum við fjársöfnun þá, sem frú Björnson hefir með höndum fyrir félagsheimilið Hallveigarstaði í Reykjavík. Frú Kristín Johnson tilkynnti, að þau hjón dr. Richard Beck og frú Margrét færu hvort um sig með 20 atkvæði sem fulltrúar deildarinnar „Báran" á Mountain í Norður Dakota. Einnig tilkynnti frú Kristín, að þau hjónin Leifi og frú Jafeta Skagfjord hefðu hvort 12 atkvæði sem fulltrúar deildarinnar „Brúin" í Selkirk.

Næst er útdráttur úr skýrslum einstakra þjóðræknisdeilda:

Leifi Skagfjord flutti skýrslu deildarinnar „Brúin" í Selkirk. Tala deildarfélaga er 24. Fimm fundir voru haldnir á árinu, allir vel sóttir. Fáeinar nýjar bækur voru keyptar og dálítil fjárupphæð athent Lögbergi-Heimskringlu.

Páll Hallson flutti skýrslu deildarinnar „Frón" í Winnipeg. Frón hélt skemmtifund í nóvember. Dagskráratriði önnuðust Skúli Jóhannson, Heimir Thorgrimson, Hrund Skúlason og Páll Hallson. Frónsmótið í febrúar tókst furðuvel. Nefndarfundir á árinu voru allir haldnir á heimili forseta, Jakobs F. Kristjánssonar. Frú Hrund Skúlason og Jakob F. Kristjánsson hafa haft yfirumsjón með skráningu Frónsbókasafnsins. Ýmsir góðir menn og konur hafa veitt liðsinni sitt við það starf.

Lundardeildin hefir mikið starfað, eins og gleggst mátti sjá á skýrslu Gísla S. Gíslasonar. Félagar teljast 33. Almenn samkoma var haldin í maí. Á þessari samkomu sýndi Jakob F. Kristjánsson lit- skuggamyndir frá Íslandi, en Heimir Thorgrimson flutti ræðu. Útisamkoma var haldin við minnisvarða landnemanna 10. júlí. Þar flutti Óli Johnson frá Eriksdale aðalræðuna, en söngstjórn önnuðust þau frú Jóna Kristjánson, Njáll Bárdal og Heimir Thorgrimson. Ein spilasamkoma var haldin, þrír deildarfundir og nokkrir stjórnarnefndarfundir. Deildin lagði fram $50.00 í Leifs Eiríkssonar sjóð og $60.00 í sjóð elliheimilisins að Lundar. Gjafir þessar voru gefnar í minningu um látna félaga.

Frú Herdís Eiríkson flutti skýrslu deildarinnar „Esjan" í Árborg. Í þeirri deild eru rúmlega áttatíu félagar. Útlán bóka úr bókasafni deildarinnar hafa verið mikil sem á undanförnum árum. Nýjar bækur voru falaðar frá Íslandi. Ákveðið hefir verið að láta skrá deildarbókasafnið sem hluta hins nýja héraðsbókasafns, sem nýlega hefir verið stofnsett.

Deildin efndi til skemmtisamkomu í febrúar undir stjórn séra Philips M. Péturssonar. Aðaldagskráratriði var upplestur hins kunna leikara, Brynjólfs Jóhannessonar. Brynjólfur skemmti og með gamanvísunasöng við undirleik frú Jónu Kristjánson. Séra Philip sýndi litskuggamyndir frá Íslandi og ungfrú Svava Sæmundson skemmti með upplestri. Deildin hefir ákveðið að leggja af mörkum $100.00 í Leifs Eiríkssonar sjóð og hefir greitt $10.00 sem árstillag í Skógræktarfélag Íslands. Forseti deildarinnar er Gunnar Sæmundson, og Aðalbjörg Sigvaldason er ritari.

Dr. Richard Beck gaf munnlega skýrslu um störf deildarinnar „Báran" á Mountain. N. D. Dr. Beck gat þess að almenn samkoma hefði verið haldin að Eyford og hefðu meðlimir yngri kynslóðarinnar skemmt þar með bæði íslenzkum og enskum söngvum. Á samkomunni flutti dr. Beck erindi um Íslandsferð, en frú Beck sýndi litskuggamyndir úr þeirri ferð. Meðlimir Báru eru 45, en kaupa þó 50 eintök af „Tímaritinu". Forseti deildarinnar er S. A. Bjornson, en ritari G. J. Jónasson.

Forseti séra Philip M. Pétursson flutti ársskýrslu deildarinnar á Gimli. Sú deild hefir hart nær áttatíu meðlimi. Þrír fundir voru haldnir á árinu. Einn fundur af þessum þremur var haldinn að elliheimilinu Betel, og var þar skemmt með söng, upplestri og myndasýningu. Deildin hefir ákveðið að láta gera sérstakan skrúðvagn, sem mun verða til sýnis á sérstöku hátíðarhaldi vegna aldarafmælis Kanada þann 1. júlí n. k. Vagn þessi mun taka þátt í skrúðför Íslendingadagsins að Gimli. Vagninn mun sýna fyrsta sveitarráðsfund Ný-Íslendinga, sem haldinn var árið 1875. Deildin gaf $50.00 í sjóð skáta, sem verja átti í ferðakostnað til Íslandsferðar á Alþjóðamót skáta, sem haldið var á Íslandi árið 1966. Þá hefir deildin gefið $100.00 í Leifs Eiríkssonar

sjóð (þ. e. sjóð þann, sem verja skal til minnisskjaldar þeirra Bjarna Herjólfssonar og Leifs Eiríkssonar). Forseti deildarinnar er Frank Olson, en ritari frú Ragna Baldwinson.

Ungfrú Shirley Thorsteinson flutti ársskýrslu Þjóðræknisdeildarinnar „Norðurljós" í Edmonton. Sú skýrsla bar vott um sérstaklega blómlegt starf. Deildin hefir efnt til stjórnarnefndafunda í hverjum mánuði að júní og ágúst undanskildum. Dansleikur var haldinn í marzmánuði, og á skemmtun 3. maí var fjallkona kjörin. Sunnudaginn þann næsta við 17. júní var haldin útisamkoma og efnt til kvöldverðar. Einnig var gerð sérstök ferð á slóðir Stephans G. Stephanssonar og blóm lögð á leiði skáldsins. Heimili Stephans var og skoðað og mjög rætt, hversu helzt mætti prýða og betrumbæta hið forna býli hans. Þann 4. júlí veittu félagar í deildinni aðstoð við sérstaka dagskrá, sem helguð var hinum gömlu Klondike dögum. Þann 5. október var haldinn dansleikur og skemmtiskrá á boðstólum. Söngflokkur deildarinnar hefir reglubundnar æfingar. Þann 8. nóv. var haldið samsæti og efnt til jólabazars. Á þeirri samkomu sýndi frú Sumarliðason myndir frá Englandi. Þann 9. des. var haldin jólasamkoma, og skemmti þar sérstakur barnasöngflokkur. Deildin gaf $150.00 í sjóð elliheimilisins Betel. Sömu upphæð var og komið á framfæri við elliheimilið Höfn í Vancouver; $100.00 dalir voru gefnir til slaghörpukaupa fyrir Hallveigarstaði í Reykjavík. Myndir voru teknar við heimsókn dr. Bjarna Benediktssonar forsætisráðherra Íslands og honum sendar í jólagjöf. Walter Arason sýndi myndina „Discover Iceland" og efnt var til sýningar á íslenzkum hannyrðum. Hér er enn við að bæta, að 10. janúar tók deildin þátt í skandinavískri hátíð, en við það tækifæri voru þjóðbúningar sýndir. Ekki má gleyma þorrablótinu þann 11. febrúar. Deildin hefir lofað fjárupphæð í Leifs Eiríkssonar sjóðinn. Forseti deildarinnar er Walter Arason, ritari er ungfrú Shirley Thorsteinson. Skýrslu ungfrú Thorsteinson var mjög fagnað af öllum viðstöddum.

Fjórði fundur

hófst þriðjud. 28. febr. kl. 2 e. h. Fyrsta mál á dagskrá voru skýrslur þingnefnda. Dr. Beck flutti skýrslu milliþinganefndar í skógræktarmálum. Kvað hann skógræktarmálum hafa miðað í rétta átt á árinu. Þessu til sönnunar las hann bréf frá bæði frú Marju Björnson og Hákoni Bjarnasyni. Í milliþinganefnd í skógræktarmálum voru kosin þau dr. Richard Beck, frú Marja Björnson og frú Kristín Johnson.

Í skýrslu fjármálanefndar var lagt til, að skýrslur embættismanna yrðu samþykktar, að væntanlegri stjórnarnefnd Þjóðræknisfélagsins yrði falið að styrkja Lögberg-Heimskringlu, að styrktarsjóður félagsins geri kunnugt, að tekið verði á móti peningagjöfum, svo sem minningargjöfum o. s. frv., að stjórnarnefnd athugi, hvort ekki sé unnt að fá því framgengt, að slíkar gjafir verði frádráttarhæfar við skattframtal, að öðrum óafgreiddum atriðum, sem fjármál varða, verði vísað til væntanlegrar stjórnarnefndar. Skýrslan var samþykkt samhljóða.

Jakob F. Kristjánsson bar þessu næst fram tillögu um viðbætur við 11. grein stjórnarlaga Þjóðræknisfélagsins, en sú grein ræðir skyldur stjórnarnefndar og afmarkar starfssvið hennar. Tillagan hljóðaði þannig, að við 11. grein (F) yrði bætt „Að stjórnarnefnd sé heimilt að veita undanþágu frá ákvörðun þessara laga til næsta þings, ef henni virðist slíkar undanþágur nauðsynlegar í þarfir deilda eða félagsins" og við sömu grein (G) „Að leggja skýrslu yfir slíkar undanþágur og ástæður fyrir þeim fyrir næsta þing." Tillagan var samþykkt.

Þessu næst var rætt drykklanga stund um eirplötu þá, sem í ráði er, að verði komið fyrir í Ottawa til minningar um Ameríkufund íslenzkra manna.

Fimmti fundur

hófst miðvikudaginn 29. febrúar kl. 10 f. h. Fyrst var flutt álit þingnefndar í útgáfumálum í þremur liðum, sem eru þannig: 1) Þingið þakkar ritstjórum Tímaritsins og þeim, sem hafa lagt ritinu efni, 2) þingið þakkar Guðmanni Levy, Halldóri Stefánssyni og Helga Johnson á Gimli fyrir auglýsingasöfnun í Tímaritið, 3) þingið felur væntanlegri stjórnarnefnd að ráða ritstjóra og ráðstafa útgáfu ritsins á komandi ári. Allir liðir hlutu samþykki. Jón Pálsson og frú Herdís Eiríkson gátu þess, að ýmsir söknuðu þeirra þátta, sem felldir hafa verið úr Tímaritinu, þ. e. „Helztu atburðir ársins" og „Dánarskrár". Flutti frú Herdís tillögu þessa efnis, að væntanlegri stjórnarnefnd verði falið að athuga möguleika á því að taka þessa þætti upp í ritið að nýju. Sú tillaga var samþykkt.

Nefndarálit allsherjarnefndar var aðeins einn liður, þ. e.: Að stjórnarnefnd Þjóðræknisfélagsins sé falið að þakka á viðeigandi hátt allar þær kveðjur, sem þinginu hafa borizt. Nefndarálit þetta var umsvifalaust samþykkt.

Grettir L. Johannson gaf þessu næst skýrslu um höggmynd þá, sem Þjóðræknisfélagið hefir gengizt fyrir að láta gera af dr. Vilhjálmi heitnum Stefáns-

syni. Vísast um það atriði til setningarræðu forseta, sem prentuð er hér að framan.

Nefndarálit þingnefndar í samvinnumálum við Ísland var í 6 liðum eins og nú skal greint: 1) Þingið lýsir ánægju sinni yfir væntanlegri Kanadaför forseta Íslands, herra Ásgeirs Ásgeirssonar, 2) þingið samgleðst íslenzku þjóðinni vegna farsællar lausnar í handritamálinu, 3) þingið þakkar hlýjar kveðjur heiman um haf, 4) þingið hvetur deildir Þjóðræknisfélagsins að styrkja Skógræktarfélag Íslands með fjárframlögum, 5) þingið beinir þeirri ósk til væntanlegrar stjórnarnefndar, að hún sjái svo til, að áframhald verði á heimsóknum góðra gesta frá Íslandi, 6) nefndin leggur til, að fyrirspurn Þjóðræknisfélags Akureyrar um gagnkvæmar hópferðir milli Íslands og Kanada á sumri komanda verði vísað til væntanlegrar stjórnarnefndar og henni falið að athuga möguleika á því að efna til hópferðar sumarið 1968. Allir liðir hlutu samþykki.

Sjötti fundur

hófst miðvikud. 29. febr. kl. 2:15 e. h. Fyrsta mál á dagskrá var kosning í stjórnarnefnd. Þessi voru kjörin: forseti: séra Philip M. Pétursson; varaforseti: Aleck Thorarinson (Haraldur Bessason baðst undan endurkosningu í þetta embætti); ritari: frú Hólmfríður Danielson; vararitari: Páll Hallson; féhirðir: Grettir L. Johannson; varaféhirðir: Jóhann T. Beck; fjármálaritari: Guðmann Levy; varafjármálaritari: frú Kristín Johnson; skjalavörður: Jakob F. Kristjánsson; fulltrúi á Vesturströndinni: Snorri Gunnarsson; endurskoðendur: Gunnar Baldwinson og Davíð Björnsson.

Nefndarálit þingnefndar í fræðslu- og útbreiðslumálum var í fimm liðum sem hér segir: 1) Þingið þakkar dr. Richard Beck nýútkomna bók, A Sheaf of Verses, 2) þingið leggur til, að Þjóðræknisfélagið hafi með höndum nokkur eintök af starfrófskveri og reyni að útvega endurprentun af íslenzku köflum þeim, sem birzt hafa í Lögbergi-Heimskringlu. 3) þingið beinir þeim tilmælum til stjórnarnefndar, að hún haldi áfram heimsóknum til deilda eftir getu, 4) þingið þakkar Gimli deild fyrir að halda við barnasöngflokki, sem m. a. syngur íslenzk lög, 5) þingið þakkar Íslendingum í bæði Edmonton og Brandon fyrir mikið framlag til íslenzkra menningarmála.

Sjöundi fundur

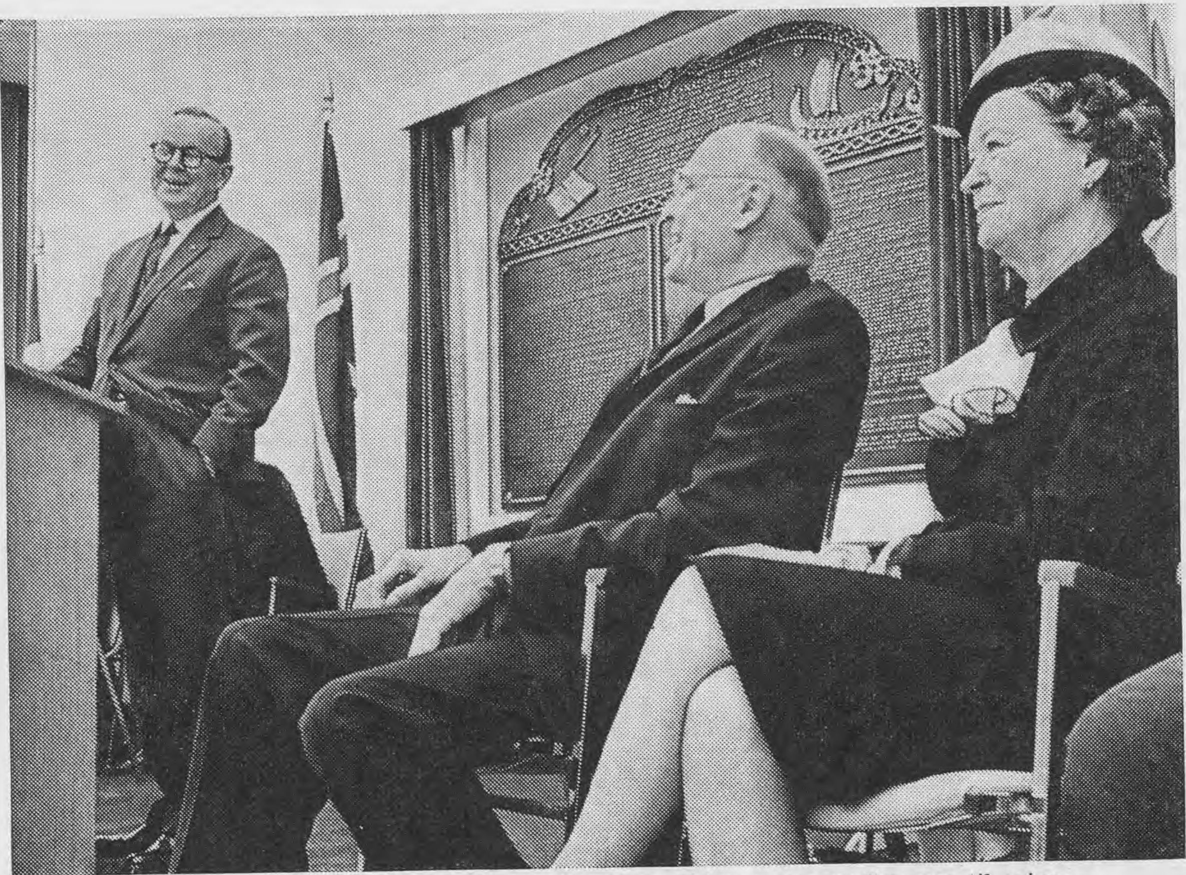
Forseti setti fund, flutti stutt yfirlit um starfsvið Þjóðræknisfélagsins og bauð hinn nýja varaforseta félagsins, Aleck Thorarinson, velkominn til starfa.

Um samkomur Þjóðræknisþings er það helzt að segja, að í Fyrstu lúthersku kirkjunni var haldin sérstök Þjóðræknismessa sunnudagskvöldið fyrir fyrsta þingdag. Dr. Valdimar Eylands flutti guðþjónustu, séra Philip M. Pétursson tók þátt í athöfninni, og dr. Beck flutti erindi. Að lokinni messu báru konur safnaðarins fram veitingar. Þessi athöfn fór fram fyrir fullu húsi, og það sama má segja um aðrar þær samkomur, sem haldnar voru um þingtímann. Frónsmótið var haldið mánudagskvöld, en þriðjudagskvöldið gekkst Icelandic Canadian fyrir samkomu. Miðvikudagskvöldið var svo lokasamkoma Þjóðræknisþings haldin. Á öllum þessum samkomum var mikið um góðan söng og hljóðfæraslátt, og á lokasamkomunni dönsuðu ungmeyjar íslenzka þjóðdansa undir stjórn Meros Leckow. Við það tækifæri afhenti forseti Þjóðræknisfélagsins herra Leckow skrautritað skjal í þakklætisskyni fyrir danskennsluna.

Fertugasta og áttunda þing Þjóðræknisfélagsins var bæði skemmtilegt og uppbyggilegt. Skýrslur þær, sem lesnar voru á þingfundinum, báru vitni um árangursríkt starf, og fulltrúar og aðrir gestir sýndu áhuga á málum félagsins. Spáir slíkt góðu um framtíð þess.

Stjórnarnefnd Þjóðræknisfélagsins þakkar deildum félagsins, fulltrúum og öðrum einstaklingum dyggilega unnið starf á liðnu ári og virðir þann áhuga og þá miklu ástundun, sem einkennir þennan litla hóp. Óskum við þess, að starf Þjóðræknisfélagsins megi blómgast og blessast um mörg ókomin ár. Hittumst heil á næsta þjóðræknisþingi.

Hólmfríður Danielson,
ritari.

Í fyrra var getið hér í Tímaritinu eirskjaldar nokkurs, sem gerður var til minningar um landafundi norrænna manna. Skjöldurinn var afhjúpaður þann 14. apríl 1967 í Þjóðbókasafninu í Ottawa af forsætisráðherra, Lester B. Pearson. Dr. P. H. T. Thorlakson talaði fyrir hönd gefenda, og fylgir hér mynd frá athöfninni.

Auglýsingaskrá Tímaritsins

(Index to Advertisers)

Mr. John K. Laxdal
Mr. Hjalmar V. Larusson
Mr. S. Larusson
Mr. Walter J. Lindal, Q.C.
Mr. Sumarliði Matthews
Mr. John Marteinson
Mr. Agnar Magnusson
Mrs. J. Nordal
Mr. Snorri Alesson
Mr. and Mrs. Olafur B. Olson
Mr. Olafur Olafson
Sister Laufey Olson
Mrs. Sesselia Oddson
Mrs. Lily Olafson
Mrs. Asta Oddson
Mr. and Mrs. Joel Peterson
Mrs. Holfriður Pétursson
Miss Margret Petursson
Mrs. Thorun Petursson
Mr. Roy H. Ruth
Mr. Sveinn Sveinson
Mr. Sigurþór Sigurdson
Mrs. Hrund Skulason
Mr. F. Skaptason
Mr. Halldor Sigurdson
Mr. and Mrs. Hans Sveinson
Miss Rosa Sigfuson
Miss Regina Sigurdson
Miss Margret Sigurdson
Mr. and Mrs. Johann Sigurdson
Mrs. Grace Thorsteinson

Mr. Thorsteinn Thorsteinson
Mrs. Margret Thorbergson
Mrs. Valgergur Thorsteinson
Mr. Karl Thorkelson
Mr. Thorsteinn Thorsteinson
Mr. and Mrs. A. Thorarinson
Mr. and Mrs. Heimir Thorgrimson
Mrs. Sigrún Thorgrimson
Mr. and Mrs. S. Thorvaldson
Mr. Thor Thorsteinson
Mr. Orn Thorsteinson
Prof. and Mrs. Axel Vopnfjord
Mrs. Thorunn Valgardson
Mr. P. H. Westdal
Mrs. Ljotun Young
Mrs. Dora Breckman
Mrs. G. Thorlakson
Miss Lillie Breckman
Mr. and Mrs. Ingvar Gislason
Mrs. K. E. Porter
Mr. G. Sigmar
Mr. David J. Jonsson
Mrs. Freda Jonsson
Mrs. Helga Westdal
Mr. and Mrs. Helgi Jones
Mr. and Mrs. Halldor Bjornsson
Mrs. Guðný Matthew
Mr. and Mrs. Ingi Sveinsson

Mr. and Mrs. H. F. Einarson
Mrs. Elín Scott
Mr. and Mrs. Kari G. Olson
Mr. and Mrs. Scholdemose

Deildin „Esjan", Arborg, Man.

Thorbjorg Sigurdson (heiðursmeðtimur)
Gunnar Simundson
Veiga Johannesson
Thordur Anderson
Steinunn Bjarason
Björn Bjarnason
Sigurdur I. Sigvaldason
Guðjon Danielson
G. Lára Sigvaldason
Ögmundur Markusson
Pall Stefansson
Ragnar Karvelson
Eymundur Danielson
Guðni Sigvaldason
Aðalbjörg Sigvaldason
Rikka Magnusson
Andres Fjeldsted
Gergur Vigfusson-(látin)
Jonina Alexander
Steini Johnson
Brandur Finnson
Ben Danielson
Beatrice Martin
Sigga Kristjanson
Kristjon Finnson
Jóhannes Magnusson - (látin)

Ragnar Guðmundson
Guðrin Jonasson
Mrs. K. N. S. Fredfinnson
Binna Johannesson
Valka Nordal
Björn Arnason
Inga Arnason
S. O. Oddliefson
Mrs. Sigriður Johnson-(látin)
Thorunnn Lindal
Friðrik Finnson
Johannes Pálsson
Welhelm Pálsson
Lilja Martin
Jón Pálsson
G. K. Oddson
Lára Magnússon
Helgi Jakobson
Herdis Eirikson
Fanney Sigurdson
Joe T. Jónasson
Guðriður Gislason
Einar Johnson
Gisli Björnson
Jón Olson
Indiana Sigurdson
Sigfús Hildibrandson
Helgi Sigurdson
Guðrun Finnson
Emily Vigfusson
W. S. Eyólfson
Olga Anderson
Sigurdur Sigvaldason
S. V. Guttormson
Stefania Sigurdson
Gestur Vidal
Lárus Pálsson
Th. Pálsson
Kristján Th. Johnson
Guðrun Magnusson
Jódis Brandson
Elin Einarson
Sigrun Oddliefson
Simon Guðmundson
Friða Kristinnson
Indiana Kristinnson
Guðmundur Sigvaldason
Einar Gudmundson
Hjalmar S. Sigurdson
Guðjon Stefanson
Maria Nordal
Kristín Bendickson
Málfriður Einarson
Mrs. R. Paulson
Kritsjan Albertson
Stefan Thorarinson
Helgi Sigurgeirson
Kristín L. Skulason
Thordis Thompson
Malli Brynjolfson
Óli Ólafson
Axel Eyolfson
Sidurdur Wopnford
Óli S. Gislason
Halli Jónasson
Mrs. Tom Addison
Óli Johnson
Laugi Johnson
Valla Johnson
Johann M. Einarson
Wilfred Finnson
Jón Thordarson
Valgeir Stadfeld
Björn Björnson
G. Williams
J. K. Johnson
Gestur Pálson
Kristinn S. Guðmundson
Margret Simundson
Sigurdís Thorsteinson
Sigurður Pálsson

"Gimli"
Icelandic National League - 1967

Forseti
Benjamen Franklin Olson
V. Forseti
Jon B. Johnson
Skrifari
Mrs. Bjorn Baldwinson
V. Skrifari
Bjorn Baldwinson
Gjaldkeri
Adolf L. Holm
V. Gjaldkeri
Ingolfur N. Bjarnason
Fjarmalaritari
Adolf L. Holm
V. Fjarmalaritari
Baldur Peterson
Skjalavordur
Mrs. Helgi Stevens

Meðlimaskrá

B. V. Arnason
Charles Arnason
Gordon Arnason
Mrs. Gudjon Arnason
Joe T. Arnason
Mrs. Sigridur Arnason
Mrs. W. J. Arnason
Helgi Benediktson
Mrs. Sofia Benjaminson
Mrs. Jonasina Benson
Timoteus Bodvarsson

Mrs. Helga Demedash
Einar S. Einarson
Mrs. E. S. Einarson
Harry Einarson
Mrs. Harry Einarson
Ingi Einarson
Mrs. Ingi Einarson
Palmi F. Einarson
J. S. Gillies
Miss M. Halldorson
Miss Sigridur Hjartarson
Mrs. Adolf L. Holm
Dr. A. B. Ingimundsosn
Mrs. A. B. Ingimundsson
Interlake Insurance Agencies
Mrs. Gudny Isfeld
Helgi Johannesson
Dr. Jonas G. L. Johnson, M.D.
Mrs. J. B. Johnson
Jon V. Johnson
Jonas Th. Jonasson
Oli P. Josephson
Mrs. Oli P. Josephson
Miss Charlotte Kristjanson
Ted Kristjansson
Lestrafjelagid - Gimli
Gunnsteinn Magnusson
G. E. Narfason
Mrs. G. E. Narfason
Mrs. Ingibjorg Nelson
Dori Peterson
Mrs. Dori Peterson
Gudmundur Peterson
Mrs. F. E. Scribner
Mrs. Daniel Sigmundson
Bjorn Sigurdson
Miss Gudrun Sigurdson
Mrs. Margret Sigurdson
S. A. Sigurdson
Mrs. S. A. Sigurdson
Bjarni Sigvaldason
Eric Stefansson, M.P.
Mrs. Eric Stefansson
Miss Sigurbjorg Stefansson
Valdimar Stefansson
Mrs. Valdimar Stefansson
Mrs. Laurence Stevens
Mrs. Norman K. Stevens
Bjorgolfur Sveinsson
Mrs. Ingibjorg Sveinsson
S. Th. Sveinsson
Mrs. H. R. Tergesen
Mrs. Lara Tergesen
Mrs. Gudrun Thompson
Bjorgvin Thordarson
Miss J. V. Thordarson

Deildin „Lunda" Lundar, Man.

Forseti
Mr. Kári Byron
Varaforseti
Mrs. Björg Björnson
Skrifari
Mr. Gisli S. Gislason
Varaskrifari
Mrs. Rannveig Guðmundson
Féhriðir
Mrs. Hjalti Johnson
Varafehirðir
Mrs. Inga Steinthorson
Mr. Asmundur Freedman
Mrs. Gislina Freeman
Mrs. Margrét Johnson
Mr. Snorri Rögnvaldson

Mrs. Stína Goodman
Mrs. Ragnheiður Magnússon
Mrs. Margrét Lindal
Mrs. Sigrún Johnson
Mr. Ágúst Eyolfson
Mrs. Guðrin Eyolfson
Mr. Larus Johnson
Mr. Kari Pálsson
Mr. John Thorgilson
Mr. Arnold Erlendson
Mrs. Kristin Pálsson
Mrs. Ingibjörg Rafnkelson
Mr. Jón Steinthorson
Mrs. Anna Byron
Mrs. Pálina Eyolfson
Mr. J. A. Howardson
Mr. Leslie Johnson
Mr. Oscar Thorgilson
Mr. Rafnkel Eiriksson
Mrs. Emily Johannson
Mr. Olafur Hallson
Mrs .Guðrin Hallson

Mountain N. Dak. Deildin "Bára"

Johann J. Getson
Leonard Benson
G. J. Jonasson
Helgi Laxdal
Albert Shepard
Theodore Thorleifson
L. S. Janson
G. A. Gudmundson
Leo. J. Laxdal
Mrs. Vala Kristjanson
Mrs. Gardar Johnson
Frank Hall
H. S. Walsten
A. Thomason
Larence Northfield
Fred Olafson
Fred G. Johnson
Mrs. A. J. Hanson
U. G. Gudmundson
G. Gudmundson
Duane Byron
Alvin Melsted
Orval Haliday
Kenneth Gudmundson
Bill Paulson
Lauga Geir
Augustu Johnson
F. M. Einarson
Kenneth Indridason
John J. Jonasson
G. B. Olafson
Barney Einarson
Rodny Byron
Stefan Indridason
Johann Geir
Mrs. John Axdal
Chris S. Gudmundson
Helgi Reykdal
Simon S. Johnson
Leo Melsted
Ruby De Regnier
Joseph Anderson
Oscar Sturlaugson
John Einarson
Sylvia Stevenson
S. A. Bjornson
S. F. Bjornson
Margaret Johnson
Helgi Finnson
Vic Sturlaugson
Bill Thorsteinson
Arnor Simundson
A. E. Paulson
K. S. Johnson
Ivan Gudjonson

Heiðursmeðlimir Báru eru þessir

Dr. and Mrs. Richard Beck
H. B. Grimson
Fred Halldorson
O. G. Johnson
H. Olafson

„Norðurljós", Icelandic Society of Edmonton

Mrs. I. Alderdice

Mr. and Mrs. J. M. Anderson
Mr. W. Anderson
Mr. and Mrs. W. Arason
Mr. and Mrs. Al Arnason
Mr. and Mrs. Art Arnfinson
Corinne Arnfinson
Mr. S. F. Arnfinson
Mr. and Mrs. David Beatty
Mr. and Mrs. David Beatty
Mr. and Mrs. S. Benediktson
Mr. H. Bjarnason
Mr. and Mrs. Don Cameron
Mr. and Mrs. A. Campbell
Mr. and Mrs. Larry Chmelyk
Dr. and Mrs. C. M. Couves
Mr. and Mrs. Ralph Crawford
Mr. and Mrs. Stanley Crawford
Dr. and Mrs. F. R. Decosse
Dr. and Mrs. Geo. Drummond
Mr. and Mrs. G. Eamon
Mr. and Mrs. Glen Eyford
Mr. and Mrs. O. Eyford
Mr. and Mrs. R. Eyford
Mr. and Mrs. F. Fredrickson
Mr. and Mrs. G. Gislason
Miss Olive Goodman
Mr. and Mrs. B. Halldorson
Mr. and Mrs. H. Halldorson
Mr. and Mrs. G. Hawthorne
Mrs. I. Henrickson
Mr. J. Henrickson
Mr. and Mrs. A. Ingaldson
Mrs. J. Janssen
Mr. V. T. Janssen
Mrs. Ben Jeffrey
Mr. and Mrs. J. Johannson
Mrs. Thelma Johannson
Mrs. Gertie Johnson
Mr. Joe Johnson
Mr. M. Johnson
Mr. and Mrs. S. C. Jonsson
Oli Krtisjanson
Mrs. Sadie Lee
Mr. and Mrs. R. McFarlane
Mr. and Mrs. R. C. McNaughton
Mr. and Mrs. A. Mitchell
Mrs. Disa Murphy
Mr. and Mrs. L. Oddson
Mr. and Mrs. G. O'Hara
Mr. and Mrs. H. Olafson
Mrs. Thora Orr
C. H. Pollock
Dr. D. Regnavaldson
Mr. and Mrs. G. Roland
Mr. and Mrs. Don Shaw
Mrs. G. Sigurdson

Mr. and Mrs. C. Smith
Mr. and Mrs. Don Smith
Mrs. M. Smith
Mr. and Mrs. D. Stevens
Mr. H. Sumarlidason
Mrs. L. Sumarlidason
Mr. B. Thorlakson
Miss S. Thorsteinson
Mr. and Mrs. G. Thorvaldson
Mr. Dale Tutty
Mr. and Mrs. E. Valgardson
Mrs. Viola Wallbank

Addition to member list of "Frón"

Miss Sigrid Ólafson
Mrs. Helga Porter
Mrs. Sigrid Sigmar
Miss Lillian Breckman
Miss O. S. Jonasson
Mr. K. Bjarnason
Mr. and Mrs. S. V. Sigurdson
Mr. and Mrs. Ari Swainson
Mr. Björn Johnson
Miss Jonina Stefansson
Mrs. Aleck Moldovan
Miss Lara Kristjansson
Miss Mattie Haldorson
Mrs. Gytha Ryckman
Mr. and Mrs. T. K. Arnason
Mrs. V. Erlendson
Mr. Tom Thompson
Mrs. Geraldine Thorlakson
Mrs. Dora Breckman
Mr. and Mrs. John J. Arnason
Mrs. Jakobína Underwood
Mrs. Gudrun Eyrikson
Mrs. M. H. Rowland
Miss Ruth Benson

This is the key that does it

With this little Eaton Account card you unlock the door to ease in shopping. You'll get the things you need NOW on low monthly payments. It's the modern way to shop and everybody should have it. Come to Eaton's eighth floow and get an Eaton Account tailored to your needs.